

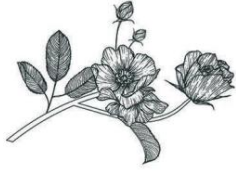

Mijn kat vertelde het mij

De magische reizen van BrambleBerry Rose

Door Amber Aartsengel

Web | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> Instagram |
[@mycattoldme](#)

Mijn kat vertelde het mij De magische reizen van BrambleBerry Rose

Door Amber Aartsengel

Dit werk is fictie, maar is gebaseerd op feitelijke gebeurtenissen en echte mensen in mijn leven. Alles binnen dit verhaal overkwam mij, hoewel sommige gebeurtenissen zijn gecombineerd of ingekort. Poëzie was mijn eerste schrijfliefde, vooral Haiku. Mogelijk vind je in dit verhaal enkele invloeden uit dat vroege werk. Ik heb woorden die voor mij belangrijk zijn met een hoofdletter geschreven. Ik heb ook wat leestekens gebruikt omdat ik ze leuk vind. De namen van mensen zijn veranderd om hun privacy te beschermen, maar de namen van de dieren zijn gebleven zoals ze toen waren en nu zijn.

Copyright © 2019 door Amber Archangel. Alle wereldwijde rechten voorbehouden. Dit boek of enig deel ervan mag op geen enkele manier worden gereproduceerd of gebruikt zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur, behalve voor het gebruik van korte citaten in een boekrecensie.

In dit prachtig geschreven verhaal over haar leven met de nieuwsgierige en geliefde kattenleden van haar familie, waaronder één in het bijzonder, BrambleBerry Rose, vertelt de auteur haar dierbare herinneringen en ervaringen met een oprechte, betrokken stem die de lezer uitnodigt om te gaan zitten en te drinken. een groot glas ijsthee met haar op de veranda terwijl zij je er alles over vertelt.

Het verhaal is charmant, van begin tot eind. Het benadrukt met waardering de wijsheid en waarden die haar geliefde katten delen met de auteur tijdens en zelfs na het leven van één kat. De auteur, een kunstenaar en dierenliefhebber, heeft meer dan dertig verloren katten geadopteerd en tientallen jaren lang voor hen gezorgd als leden van haar familie, maar ze vormde de nauwste band met Earth, haar eerste kitten, en BrambleBerry Rose, de kat die ze beschrijft als 'mijn ziel, mijn hart', die meer dan veertien jaar haar constante katachtige metgezel was, en wiens relatie met de auteur het centrale thema van het boek is.

Dit mooie en waardevolle werk volgt BrambleBerry Rose van haar redding als weggegooid kind katje van één dag oud tot glorieuze volwassenheid, in een hecht gezin waarvan het leven draait om de activiteiten en het welzijn van de dieren. Het gezelschap van de auteur bestaat uit de auteur, de echtgenoot en levenspartner van de auteur, Christopher, en drie oudere 'broers en zussen' – de beschermende, volledig zwarte kater Navar Star, de lieve, gemakkelijke kater Huckleberry Moon, de rustige, de mysterieuze poes Girl Grey, en later de pittige, baby-van-de-familie poes Hayleigh SkyWalker, het enige lid van de familie dat niet goed overweg kan met BrambleBerry Rose.

De auteur is een scherp waarnemer van de persoonlijkheden, favoriete bezigheden en eigenaardigheden van de dieren; Liefhebbers van allerlei soorten dieren zullen raakvlakken vinden in beschrijvingen die hun innerlijke en uiterlijke schoonheid overbrengen. De auteur komt erachter dat zij en BrambleBerry Rose een band hebben die een enkel leven overstijgt - ze voelt bijvoorbeeld onaardse overeenkomsten tussen de aarde en BrambleBerry Rose. Na de dood van haar geliefde kat, die de auteur in diepe droefheid en harteer stortte, is de auteur verrast om liefdevolle en geruststellende gedachtecommunicatie te ontvangen van BrambleBerry Rose. De auteur beschrijft deze communicatie onder andere als essentieel voor het omgaan met het verlies van BrambleBerry Rose en als een versterking van haar overtuiging dat zij en haar geliefde kat herenigd zullen worden in deze wereld of de volgende. De auteur hoopt dat haar verhaal op zijn beurt anderen zal troosten en helpen die soortgelijke pijnlijke verliezen hebben geleden.

Dit is een hartverwarmend en inspirerend verhaal waar boekenliefhebbers en dierenvrienden dol op zullen zijn lezen.

—Review door redacteur bij Simon & Schuster

Recensies van andere auteurs	5.
Bedankt voor de liefde ...	6.
Toewijding ter	7.
nagedachtenis aan	8.
hoofdstukken	
1. Ik ken je al eerder. 2. Zou dit	9.
mogelijk waar kunnen zijn?	31.
3. Alsjeblieft, nee!	34.
4. Nou. . . Sommige mensen brengen hun honden mee, toch?	40.
5. Kijk naar die baby! Het lijkt op een kleine bobcat 6. En ze was	49.
nog steeds weg 7. Oreo, Panda	61.
en zoethout 8. Je kat lijkt erg wijs 9.	83.
Met mij gaat het goed, mama 10.	102.
Leef met liefde in je hart	106.
11. Een grote, rode Roofdier 12. Honden	111.
hebben superkrachten 13.	113.
Liefde wint. Verlies verliest.	116.
	122.
14. Mystère	124.
15. Ik weet hoe ik moet zeggen dat ik van je	127.
hou 16. Het einde?	129.
17. Haar namen	130.
18. Ik heb een foto gevonden die een verhaal	131.
vertelde 19. Een gedeeltelijke lijst met bronnen die me hebben	133.
geholpen bij het genezen van dagboek met	134.
berichten van mijn geliefde over de auteur	135.

Recensies van *My Cat Told Me: De magische reizen van BrambleBerry Rose*

“Ik hou niet zo van katten (hoewel mijn geschiedenis van een aantal van hen ‘die mij bezitten’ maakt). dat is een leugen). Ik ben niet bepaald dol op tranentrekkers (hoewel dit mooie verhaal rationeler gekwalificeerd kan worden als een 'spirituele anti-tranentrekker'). Feelgoodboeken zijn weer iets anders – en wie kan er nou een weerstaan die zo duidelijk het perfecte cadeau is voor iemand die wel van katten houdt, die een dierbare heeft verloren (tweebenig of viervoetig), en die dat gewoon heeft (of behoeften) de moed om te blijven ademen en stap voor stap te zetten in wat de toekomst ook in petto heeft? De prachtige, poëtische teksten van Amber Archangel maken *My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose* tot een mini-juweeltje, een verdienstelijke en vertederende toevoeging aan de leeslijst van een vriend (of zelfs aan je leeslijst

—Hugo N. Gerstl, internationale bestsellerauteur van *Scribe, Assassin, Against All Odds* en *The Wrecking Crew*

“Als je ooit van een dier hebt gehouden – of het nu je eerste puppy was, een papegaai die je beledigde, een muis die over je heen klom, of een kat die praktisch op je schoot leefde – dan zul je het verhaal van Amber Aartsengel geweldig vinden.

Dieren zijn bundels liefde die echt met ons communiceren en nee, ze houden niet van ons maakt niet uit wat.

Bedankt, Amber Aartsengel, voor een oprechte lezing, die tegelijkertijd eenvoudig en diepzinnig is. Zouden we allemaal een liefde als BrambleBerry Rose kunnen hebben!

—Gerard Rose, auteur van *The War to End, The Boy Captain, en Hamilton en Egberta*

'Misschien zijn de grootste woorden van wijsheid ooit gesproken door die beroemde, anonieme goeroe, TuGunn, die vanuit zijn nest zei: 'Pas als je de liefde van een dier hebt gekend, heb je een vervullend leven geleid.' Dit was iemand die, toen hij naar de aarde kwam, zijn boodschappen rond liet rijden in een golfkarretje met een bumpersticker met de tekst *Mens en kat vermist.*

Beloning voor kat. Ja, hij was serieus met katten. En dat geldt ook voor Amber Aartsengel, vreugdevol. Een groot deel van haar leven heeft ze besteed aan het leren van een van de slimste soorten ter wereld. Ze deelt hun verlichte gedachten en oprechtheid in *My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose*, een heerlijk verhaal dat je dagen zal opvrolijken.”

—Tony Seton, bekroonde journalist en auteur van *The Francie LeVillard Mysteries*

Bedankt voor de liefde...

Eerst in mijn hart zijn alle katten en kittens die mijn leven hebben gedeeld. Ik hou voor altijd van je en beloof je dat ik je weer zal vinden.

Ik zou niet zijn wie ik ben zonder mijn bijzondere echtgenoot. Bedankt voor de vele wonderlijke jaren, de plaatsen in deze wereld waar we hebben gewoond en bezocht, en de glimlach en liefde onderweg. Jouw liefde is het beste deel van mij.

Hoe kan ik je Randy (William) Olague genoeg bedanken voor je liefde en zeer gewaardeerd onderwijs? Je bent al tientallen jaren mijn beste vriend; je opende mijn geest en hart voor de wijsheid van het universum en de liefde van de Schepper. Dankzij jou blijft de stem van BrambleBerry Rose doorgaan.

Oprechte dank aan alle mensen die BrambleBerry Rose liefhadden en verzorgden tijdens de periode haar leven.

Voor alle magische verhalen die mijn vrienden en burens mij vertelden over hun geliefde dieren die naar huis terugkeerden, nadat ze blijkbaar uit eigen keuze waren vertrokken.

Hoe kan ik ooit mijn lieve plaatselijke politiebureau bedanken voor het aannemen van het telefoontje waardoor BrambleBerry Rose bij mij terugkwam?

Mijn plaatselijke Grief Recovery-groep gaf me een mand vol liefdevolle en ondersteunende begeleiding tijdens een van de moeilijkste overgangen waarmee ik in mijn leven te maken kreeg.

En aan de Schepper van ons Universum, BEDANKT voor je lessen in LIEFDE, of het nu met bont is of als persoon. Al het andere waait uiteindelijk weg. LIEFDE is alles wat er is.

Dit boek is een liefdesverhaal. Het is opgedragen aan iedere vogel, hagedis, kat, hond, paard, olifant – alle wezens, of ze nu lucht of water inademen, vacht of veren hebben, vliegen, kruipen, lopen, rennen, springen of hollen, zijn bedoeld voor werk, om wild of een huisdier zijn, of (helaas) voor consumptie of snode doeleinden. Ze zijn hierheen gekomen om ons en deze planeet te helpen genezen met de liefde die ze in hun hart hebben, en daarvoor dank ik ze; Ik eer ze en hou van ze allemaal.

Vraag het aan de dieren en zij zullen je de schoonheid van deze aarde leren.

—Sint Franciscus van Assisi

Bedankt voor het lezen van mijn liefdesverhaal. Houd er rekening mee dat het geen vervanging is voor persoonlijke hulp krijgen bij het overlijden of ziekte van uw geliefde gezelschapsdier.

My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose is ook geschreven om dierenliefhebbers te helpen die een geliefde vriend hebben verloren. Misschien wilt u hieronder de naam van uw dierbare vriend herdenken:

I

(jouw naam)

zal van je houden en voor altijd koesteren.

Ik beloof je te zoeken en ik weet dat ik je weer zal zien, aan deze kant of aan de andere kant.

In liefdevolle en eeuwige herinnering aan

(de naam van je geliefde)

1. Ik heb je eerder gekend

Het avondlicht was stil toen ik in de veren kussens op mijn bank zakte met mijn gloednieuwe, acht weken oude kitten in mijn handen. Ik keek haar aan en geluidloos keek ze terug. Onverwachts hoorde ik mezelf zeggen: "Ik heb je eerder gekend." Er was iets met haar. Ik wist niet wat het was; Ik herkende iets bekends toen ik in het goudgroene van haar ogen keek.

Beste lezers, ik wil graag het volgende verduidelijken: dit. Had. Niet. Gebeurd. Naar. Mij. Voor. Zeker, in het verleden had ik soms een vreemd gevoel over iets, en dan was het gebeurd. Ik dacht aan een vriend en dan ging de telefoon en waren zij het, of ik zag ze in de koffiешop.

Velen van ons hebben dat meegemaakt – maar dit? Dit was nieuw terrein.

Terwijl ik haar dicht bij mijn hart hield, liep ik het kantoor van mijn man, Christopher, binnen in de hoop dat hij dat zou doen zou mij kunnen helpen. Hij keek naar een paar hightech huistekeningen en onze andere meisjeskat, Girl Grey, lag te slapen bij een van de hoge ramen die uitkeken op onze tuin. 'Ik heb haar eerder gekend. Is dat mogelijk?'

"Uh Huh." Hij keek op en zag onze nieuwe baby. "Dat is ongebruikelijk, maar het kan wel."

Meisje Gray werd niet wakker en wist daarom niet dat ze een nieuw poesje had.

'Denk je dat ze lijkt op een van onze katten die al bij ons heeft gewoond?'

"Misschien."

"Herken je haar?'"

"Ze is zo schattig." Hij leunde achterover in zijn stoel en streelde de bovenkant van haar hoofd. "Maar nee; Ik heb nog nooit iemand zoals zij gezien."

Ik pakte mijn fotoalbums – ja, vroeger – en spreidde ze uit in de woonkamer vloerkleed en keek naar jarenlange herinneringen, alle katten en kittens die hun leven met mij hadden gedeeld, sommige van voordat ik Christopher kende.

'Je lijkt op geen van hen.' zei ik tegen mijn nieuwe kitten.

Maar het gevoel verliet me niet en later die avond vroeg ik het opnieuw aan Christopher. 'Hoe weet ik wie ze was?'

'Misschien komt het op tijd, of in een droom.'

Haar naam? Nou, ze was een gestreepte schildpad, verdund calico; kortweg tabby tortie calico; of **Applejack** zoals iemand enthousiast zei toen ze onze nieuwe kat ontmoette. Ze zag eruit alsof ze verdwaald was in een bramenveld en haar donkergrijze strepen en gouden vlekken helemaal door elkaar waren geraakt. De vacht bovenop haar hoofd was puntig, niet zijdezacht zoals bij de meeste kittens, en ze had plukjes delicate, donkerdere vacht aan de toppen van haar oren. Het was duidelijk: haar naam was niet Mystère, maar Brambleberry. Dus op de dag dat ze thuiskwam, terwijl ik die bal warme vacht in het kussen van mijn handpalmen hield, werd haar naam Brambleberry Rose. Ik gaf haar mijn middelste naam, iets wat ik bij geen enkele andere kat had gedaan.

'Vind je Brambleberry Rose leuk vanwege haar naam?'

"Niet Mystere? Je hebt haar je tweede naam gegeven.' Christophers ogen fonkelden. "Oh, man, staat dat haar goed! Ze is zo klein en schattig. . . kleine boterkoekbaby. Wat zullen Navar en Huckleberry denken?"

Huckleberry was onze driejarige lieve, lieve jongenskat. Hij zou haar ontmoeten als hij later ons huis binnenkwam. Hij was naast de deur op bezoek bij zijn kattenvriendje Anna. Die twee waren beste maatjes. En Navar, onze stoïcijnse, **GROTE** zwarte jongen, was de oudste kat van onze familie. Soms bleef hij op de veranda achter, totdat de eekhoorns naar bed gingen. Christopher en ik hadden hem al meer dan tien jaar zien beschermen tegen onze kleine katjes, dus we dachten dat hij ook de eekhoorns beschermde die in onze bomen nestelden.

Het was bijna donker toen Huckleberry zich bij ons voegde.

We zaten op het vloerkleed in de woonkamer terwijl ons nieuwe kleine babykatje met sommigen aan het spelen was speelgoed met belletjes, wat veren dingen waar ze dol op was, en een kattentunnel. Meisje Gray was wakker geworden en liep de woonkamer binnen. Ze sprong naar de achterkant van de bank en keek vanuit de veiligheid van haar uitkijkpunt, maar leek niet dichterbij te willen komen.

Toen ze haar nieuwe broerkat zag, rende Brambleberry de tunnel in. Hij was meer geïnteresseerd in het avondeten dan in haar. Ze volgde hem een stukje en keek vanaf een veilige afstand zwijgend toe hoe hij at. Hij besteedde niet veel aandacht aan haar, maar hij leek niet te willen dat ze te dichtbij kwam.

'Huckleberry, wil je je nieuwe zus ontmoeten?'

Huck keek naar Christopher, maar kwam niet dichterbij. Meisje Gray keek vanuit haar verhoogde gezichtspunt toe.

'Haar naam komt overeen met die van jou. . . zij is Brambleberry. Misschien kunnen jullie twee vrienden worden.'

Ik hield haar vast en Christopher speelde met speelgoed, waardoor Huckleberry dichtbij kwam. Hij siste niet en rende niet weg. Hij keek haar aan alsof hij aandachtig een nieuw insect aan het bestuderen was en ging toen in zijn favoriete bed liggen waar hij uit het raam kon kijken.

'O jee, dat had ik niet verwacht,' zei Christopher.

Navar kwam even later binnen en was nieuwsgierig. Hij liep naar haar toe en legde zijn grote zwarte neus naast haar kleine neusje.

"Wauw. Ze is zo moedig."

Ik legde haar weer op het kleed nadat Huck was vertrokken en toen Navar dichtbij kwam, kneep ze zichzelf in elkaar heel laag, maar rende niet weg. Navar stak een grote zwarte poot uit om haar zachtjes aan te raken, maar daar hield ze niet zo van. Ik kon zien dat ze een beetje bang was, dus pakte ik haar weer op.

'Hij is je andere grote broer. . . hij is Navar en hij houdt van je.' Ze draaide zich om en keek mij alsof ze het begreep. 'Hij zal je beschermen en op je letten. Ik beloof.'

Terwijl ik haar kleine gezichtje kustte, begon ze te spinnen.

Christopher vertrok met Navar en Girl Gray om meer eten voor ze te halen. Brambleberry en ik speelden nog wat langer tot het donker was.

'Dat ging goed,' zei Christopher terwijl we iedereen klaarmaakten voor onze eerste nacht samen. Huckleberry lag nog steeds in zijn favoriete flanellen bed op de stoel bij het raam in mijn kantoor, en naast hem lag Girl Grey lekker in haar donzige bed. Navar lag al opgerold aan het voeteneind van ons bed en Brambleberry was ons gevolgd naar onze slaapkamer. Toen ik haar op ons bed legde, denk ik dat ze besloot dat de plek waar ik sliep een goede plek voor haar zou zijn.

'Ze is zo klein,' zei Christopher zachtjes toen Brambleberry zich naast me oprolde.
"Het is maar goed dat we zo'n groot bed hebben."

Voordat de slaap me overviel, herinnerde ik me dat ik voor het eerst begon te denken dat ik nog een kitten zou krijgen. Het was ongeveer vijf jaar vóór vandaag. Dat stille bericht kwam een paar dagen later terug en bleef maar in mijn gedachten hangen – alsof er ergens een kitten op me wachtte.

Christopher en ik woonden toen in het zuidelijke deel van onze staat en waren van plan naar het noorden te verhuizen, naar een kleinere stad. Ik dacht dat we waarschijnlijk ons nieuwe katachtige familielid zouden ontmoeten toen we die stap zetten met onze menage, waartoe in die tijd onze drie geredde katachtigen behoorden.

Misschien ken je de bekroonde show van *Cirque du Soleil*, waarbij geen gebruik wordt gemaakt van circuscieren en die ook wel bekend staat als het *Circus van de Zon*. Het speelde rond diezelfde tijd in Las Vegas. De reden dat ik dit vermeld, beste lezers, is omdat ik over hun fantastische verhalen hoorde

luchtacrobatiek, om de een of andere reden dacht ik dat de naam van mijn nieuwe katten dezelfde zou zijn als hun nieuwste en langstlopende show, **Mystère**.

Enkele maanden later waren Christopher en ik op bezoek in Las Vegas en konden ze zien optreden.

"Ze zitten zo hoog in de lucht. . . ." We keken allebei met verbazing toe.

"De manier waarop ze vliegen. . . van de ene trapeze naar de andere."

'Ze balanceren zo subtiel,' zei Christopher. "Maar het moeten sterke atleten zijn."

"Mysterie. Ik ben er vrij zeker van dat dit haar naam is."

"Echt waarom?"

"Ik weet het niet. Ik blijf aan haar denken als ik ze zie rondvliegen."

Onze eerste kat in het Zuidland, die we ontmoetten kort nadat we daarheen waren verhuisd, was Navar Star. Onze knappe, geheel zwarte, grote kat was bij ons liefkozend bekend als Navar, Navey (klinkt een beetje als Jazzy) of The Fonz omdat hij gewoon zo cool was. (Je herinnert je misschien nog van het tv-programma **Happy Days** dat The Fonz een rebel was die een zwart leren motorjack droeg en de essentie van cool was.) Toen we hem borstelden en de zwarte vacht op zijn borst scheidden, konden we een verborgen, klein wit stukje bont – daar kwam de ster in zijn naam vandaan.

Hij was klein toen we hem ontmoetten. Hij stond in de poel van licht van een straatlantaarn voorkant van ons huis.

'Kijk eens naar dat zwarte katje daar beneden.' Christopher leunde boven tegen de glazen deuren.

'Ik vraag me af wat hij doet. . . hij is een beetje klein om alleen te zijn.'

Christopher kon niet stoppen met naar de kleine te staren. "O man, hij is schattig."

We hadden net de middeleeuwse fantasiefilm **LadyHawke** bekeken, met Rutger Hauer als Kapitein Navarre en Michelle Pfeiffer als zijn liefde, Lady Isabeau d'Anjou. De twee geliefden waren vervloekt om nooit samen te zijn, behalve een paar verdwijnende momenten elke dag als de zon onderging, en opnieuw als hij opkwam. Ze veranderden allemaal tijdens dat schemerlicht: Navarra 's nachts in een zwarte wolf en Lady Isabeau overdag in een havik.

Onze kleine zwarte kittenvriend kwam de volgende nacht en de volgende nacht terug. We kenden de burens waartoe hij behoorde, dus vroegen we of ze verliefd op hem waren.

'Je kleine zwarte katje. . . Zoek je een thuis voor hem, of ben je van plan hem te houden? Christopher was bevriend met hen en het gesprek verliep beter dan we hadden verwacht.

"Nou, zijn kattenvader ziet eruit alsof hij hem in elkaar wil slaan, dus we zijn een beetje bezorgd!"

"Hij komt bijna elke avond bij ons thuis. Vind je het erg als we hem in huis halen?"

'Je mag hem houden als je wilt. . .'

En zo kwamen we aan onze dierbare jongen Navey en aan zijn naam: Navar.

De vader van Navar Star, Boots, was een hele grote, zwarte kat; het verschil was dat hij vier witte laarzen had. Vaak hadden we hem door de buurt zien rondscharrelen op zoek naar andere kittens en katten die hij kon intimideren. Hij liep agressief hun ruimte binnen, jankte zachtjes naar hen en probeerde ruzie te krijgen. Als ze probeerden te vertrekken, hield hij ze tegen. Hij was een heel gemene kat.

Op een dag zagen we Boots voor een katje staan, gemeen en dreigend, starend hem, en over het algemeen angstaanjagend voor de kleinere kat.

"Zie je dat?" Christoffel keek naar mij. 'Ik ga die kleine kat helpen. Laarzen kunnen hem pijn doen.'

Christopher liep de straat op en kwam dichterbij Boots. De jonge kat bewoog niet en het leek Boots niets uit te maken dat Christopher in de buurt kwam. Hij bleef naar de kleine kat staren en liet hem niet weglopen.

Christopher rende uiteindelijk op hem af, stampvoetend en zwaaiend met zijn armen. 'Laat dat kindje maar alleen!' Maar Boots bleef maar naar het katje staren.

Eindelijk, toen Christopher nog maar een paar centimeter van hem verwijderd was, liep Boots langzaam weg. Hij bleef naar Christopher kijken alsof hij zei: '**Wacht maar. . wacht jij maar!**'

"Ik heb nog nooit een kat zich zo zien gedragen." Ik schudde mijn hoofd. "Ik ga opletten voor de andere katten uit de buurt."

"Heb je zijn ogen gezien?"

'Ja, hij zag er gemeen uit.'

'Hij wilde me daar echt **niet** hebben,' zei Christopher, terwijl hij de jongere kat veilig zag weglopen, 'maar hij was niet bang voor mij.'

Laat op een warme zomeravond zat Christopher op ons balkon boven en riep mij toe en fluisterde: 'Kijk eens wat er aan de hand is. Kijk eens wat Boots doet.'

En lieve lezer, je gelooft dit misschien niet, maar het is waar.

We keken vanuit ons uitkijkpunt verbaasd toe hoe Boots een andere kleine, jonge kat op straat voor ons huis naderde. In de maanlichtgloed van onze straatlantaarn in de buurt hadden we een toeschouwersblik. De kleinere kat was blijikbaar op pad geweest voor een zomeravondwandeling en was per ongeluk het territorium van Boots binnengelopen.

Tegen de tijd dat ze de grote, zwarte kat zag naderen, was het te laat.

Ze stopte met lopen en probeerde achteruit te rijden, buiten het bereik van Boots te komen, toen een slanke rode vos uit de schaduwrijke struiken in de tuin van onze buurman aan de overkant rende. De vos joeg de grote, dreigende kneuskat weg van het bange katje en de struiken op ons terrein in, richting de kloof. Binnen een minuut was de vos verdwenen, Boots was nergens te bekennen en de kleine kat zat vastgevroren. Ze kon geen snorhaar bewegen.

Ze hadden geen idee dat we naar dit tafereel van dierenrechtvaardigheid keken.

'Denk je dat de vos terugkomt en de kleine achtervolgt?'

"Wie weet? Waar gingen ze eigenlijk heen? Ik zal de achtertuin controleren.' Christopher vertrok om uit te zoeken of hij iets kon zien in de donkere tuin achter ons huis. De vos en Boots waren door de struiken naar de achterkant van ons terrein gerend. Maar het geritsel was opgehouden en alles was weer stil.

"Ik kan daarbuiten niets zien." Christopher ging weer zitten om te kijken; de kleine kat stond nog steeds bevroren in de straatlantaarn.

Nadat ze enkele minuten verdoofd was gebleven en in dezelfde positie zat, schudde ze langzaam een achterbeen en dan een voorbeen. Na nog een minuut schudde ze met haar andere voorpoot.

'Ik denk dat ze zich probeert te herinneren hoe ze haar voeten moet gebruiken.' Zoals Christopher genoot ze waren voor mij vertederend. 'Ze vraagt zich waarschijnlijk af of de vos haar komt halen.'

Precies rond die tijd draafde de vos de struiken in onze tuin uit en de straat op.

"Oh, kijk, de vos is **terug!**"

Ik was bezorgd om het katje. Maar de vos keek haar aan en liep verder; hij stak over de straat op en kroop toen op het zachte gras van onze buurman en ging slapen.

'O jee, die baby kan niet bewegen. Het lijkt erop dat de vos helemaal niet om haar geeft. Dat is Het moet het karma van Boots zijn,' zei Christopher. 'Hij kwam naar buiten om Boots weg te jagen.'

Het katje kreeg eindelijk al haar benen in dezelfde richting en haastte zich geluidloos weg.

"Ken je haar?"

Ik kende veel kittens in onze straat. "Hmm, denk je dat . . . nee, heb haar nog niet eerder gezien. Waar ze gaat?"

"Waarschijnlijk een thuis om nooit meer weg te gaan!"

Wij hebben nog een tijdje gekeken. Het katje was veilig verdwenen en Redder Vos sliep verder op het zachte gras.

We hebben Saviour Fox niet meer gezien, maar we hebben ook niet gezien dat Boots andere katjes lastig viel. Wij vroeg zich af of onze buurt een beschermengelvos had die hem in het gareel hield.

Navar was al een paar jaar bij ons toen we Girl Grey ontmoetten, bijgenaamd Gray of Grey Grey. Ze had Christopher en mij gevonden toen ze nog een kitten was. We woonden destijds op Hawaiï. Christopher ontwierp en bouwde op maat gemaakte huizen, ik was binnenhuisarchitect en we werkten aan de legendarische North Shore van O`ahu. We waren een traditioneel huis in Hawaïaanse stijl aan het bouwen in Hale`iwa voor een klant, gelegen in de woonwijk, direct aan de waterkant, vlakbij een van de beroemde surfstranden.

De eerste nacht dat ik haar zag, waagde ze zich heel langzaam onze houten veranda op. Ik was binnen en fluisterde tegen Christopher: 'Kijk eens naar dit katje.'

We keken haar allebei verkennen. Ze bewoog zich zo voorzichtig, alsof ze verwachtte dat er elk moment monsters zouden kunnen springen.

'Ze lijkt hongerig. Kunnen we haar wat eten gaan halen?'

"Ja, laten we ook wat pizza halen."

We vertrokken om proviand te halen en kwamen terug met kitten- en mensenvoer. Ze was weg, maar we zaten op de veranda. Heel stil zijn.

'Ze houdt ons in de gaten,' fluisterde Christopher een tijdje later. 'Twee uur onder de struiken.'

Ik schepte wat kattenvoer in een schaal, maar ze wilde niet dichterbij komen.

"Laten we naar binnen gaan."

We lieten de kom met eten staan en glipten stilletjes door de hordeur naar binnen.

'O, ze eet wat. Jaa.'" Ik was zo blij. Ze was zo klein.

Daarna liet ze mij haar voeren op de houten veranda van het eilandhuisje waar we woonden. Ze was nog maar een klein katje en had een plastic vlooiendoek om haar nek. Ze was absoluut een beetje wild – ik mocht haar niet aanraken – en het was duidelijk dat ze de halsband snel zou ontgroeien, wat haar dood zou kunnen veroorzaken.

Langzaam liet ze mij naast haar zitten terwijl zij van haar diner genoot en ik begon een plan te bedenken.

'Ik moet die halsband van haar afdoen.'

'Kun je de halsband vastpakken?'

'Ja, maar ze wiebelt te veel en ik krijg het niet afgeknipt.'

Dus op een avond, nadat ze zich redelijk op haar gemak had gevoeld terwijl ik naast haar zat, haalde ik een schaar tevoorschijn, die ik achter me verborg. Terwijl ze aan het eten was, pakte ik haar halsband, knipte hem af en liet hem en de schaar vallen.

"Ik heb het begrepen." Ik was opgewonden, maar bleef roerloos zitten zonder nog meer geluiden te maken.

Ze rende weg en bleef een aantal dagen weg, maar kwam uiteindelijk terug. Daarna zij werd onze eilandkat.

Girl Grey was een Hawaïaanse rietkat. Het veelbetekenende teken was de plooi aan het uiteinde van haar staart waar het gebogen was, of zoals Christopher speels zei: 'Het verandert van richting.' Onze eilandvrienden vertelden ons verhalen over wilde katten die in de suikerrietvelden leefden en korte staarten hadden.

Ze vertelden ons dat het deel uitmaakte van hun genetica en kwamen generaties later naar voren als een plooi in de staart van de kat.

We kenden een kahuna in Honolulu en namen contact met haar op voor een spirituele lezing. "Je kat, Girl Grey, is erg gevoelig en houdt van de godin van vulkanen en vuur, Pele. In de Hawaïaanse religie is Pele de schepper van de Hawaïaanse eilanden."

"Voelen veel katten zich zo?"

"Nee, niet veel, maar ik heb het eerder gezien bij Kahuna Cats. . . mystiek. . . diep spirituele wezens. Ze is meer een fee dan een kat."

"Dat is behoorlijk uniek. Heeft ze een diepe band met de eilanden?"

'Ja, haar katten-DNA is rietkat, generaties lang, en ze staat in communicatie met de oude goden, waaronder Kaulu. Heb je over hem gehoord?"

'Nee, maar we liepen naar de vulkaan op het Big Island. We hebben gehoord dat Pele daar woont."

"Ja, ja. Ik ben zo blij dat je er bent geweest. Was het uitbarsten toen u er was? Voelde u zich verbonden met de omgeving of de activiteit?"

"Ja, het was aan het uitbarsten. Ik voelde een diep respect voor het land waarop we stonden en voor wat er gebeurde. De lava stroomt. . . oh mijn god, de hitte. . . en het nieuwe land dat wordt gevormd de rand van de oceaan. Wat een uitzicht."

'We vlogen eroverheen,' herinnerde Christopher zich.

"Bent u een piloot?"

'Ja, dus ik kon dichtbij komen waar de gloeiend hete gesmolten lava in de aarde stortte oceaan. Al die stoom die de lucht in steeg, was iets waar ik nog nooit eerder omheen had gevlogen."

"Ik hoop dat dit helpt om uw kleine kat te begrijpen. Ze heeft betrekking op alles wat je noemde. Ze heeft ook betrekking op de andere Hawaïaanse god die ik noemde, Kaulu. Volgens de legende is hij onsterfelijk en wordt hij niet ouder; hij is onkwetsbaar voor schade tijdens gevechten. Ik zeg niet dat je kat een vechter is; ze lijkt zelfs erg stil en contemplatief. Misschien wil ze je ook helpen als je verdrietig of overstuurd bent, of als je andere katten gewond of ziek zijn.

'Het lijkt mij alsof ze geheimen kent.'

Zowel Christopher als de Kahuna grinnikten zachtjes.

'Ze kent geheimen. . . en ze zal ze voor zichzelf houden. Ze is zich diep bewust en besteedt tijd aan het kijken en nadenken over dingen. Soms lijkt het misschien dat ze afstandelijk of afstandelijk is, maar ze is dingen aan het verwerken en zal de tijd nemen. Ze communiceert telepathisch, zelfs meer dan de meeste katten."

"Er is mij verteld dat ik mijn katten woordgedachten en afbeeldingen moet sturen. Is dat de beste manier om met haar te communiceren?"

"Ja, ze kan overweldigd raken door gesproken woorden. Ze kan voor zichzelf blijven en een waarnemer zijn. Ze is misschien een beetje een sympathieke bedrieger – ze doet dingen die andere katten niet doen – en kan zelfs een vormveranderaar zijn.

'Oh, we zagen de vormverandering van onze grote zwarte kat Navar. Het huis waarin we op het vasteland wonen, heeft buiten een bubbelbad op de begane grond. Op een middag waren we allebei daar en de klink van ons hek rammelde alsof iemand probeerde binnen te komen. Navar werd een grote, zwarte panter.

"Hebben jullie dat allebei gezien?"

"Ja. Het duurde maar een paar seconden en we keken elkaar aan." Christophers ogen werden een beetje groter. "We vroegen elkaar allebei: 'Hebben jullie dat gezien?' We dachten dat hij ons beschermde voor het geval er iemand onze tuin binnen zou komen."

Toen we enkele maanden later terugkeerden naar het vasteland, reisde ons wijze, lieve, onopvallende meisje Gray met ons mee op de vlucht, ingehuld in haar kennel met haar deken en een handvol van haar favoriete kattenspeeltjes. Ze had de kleur van Russisch Blauw en was precies wat haar naam aangeeft: helemaal zilvergrijs met groene, donkeromrande ogen. Ze was gewoon prachtig.

Huckleberry Moon heette ook Huck of Huckleberry, en ergens onderweg kreeg hij de bijnaam Bugs of Buggy. Hij was een van de liefste jongenskatten ooit geboren en kwam enkele jaren na Girl Grey bij ons, toen hij nog een kitten was. Hij was van een buurman en de menage waarmee hij was opgegroeid omvatte – naast zijn menselijke moeder en zijn katachtige moeder en broers en zussen – een paar middelgrote slangen, twee perzikkleurige ara's, een paar grote, aanhankelijke honden, een muizenkolonie en drie actieve jonge kinderen. Toen hij bij ons kwam wonen, gaf Huckleberry ons de indruk dat hij vrijwel alles aankon wat we voor hem hadden. Maar het was onwaarschijnlijk dat we ooit de vrolijke, circusachtige dierentuin zouden hebben waar hij vandaan kwam. **De avonturen van Huckleberry Finn** met zijn hengel over zijn schouder kwamen in me op, dus noemden we hem Huckleberry. Hij had de duidelijke kenmerken van een klassieke Noorse Boskat: hij was tijgergestreept en had witte laarzen, en naarmate hij groter werd, zorgden de witte aftekeningen op zijn mond en neus ervoor dat hij eruitzag alsof hij de vorm van de volle maan op zijn gezicht droeg. .

Op de dag dat we hem ontmoetten, zaten Christopher en ik in onze voortuin in het Southland te spelen met Girl Gray en de kat van onze buurman Gillette, terwijl Navar op het dak van ons huis zat om ons te bewaken. Een paar kinderen uit de buurt kwamen bij ons en toen kwam er nog een aardige, volwassen buurvrouw langs. Ze had een kitten bij zich en wilde weten of hij met ons mocht spelen.

Terwijl we allemaal op het gras zaten en de katten speelgoed achterna zaten, stond Christopher op om het huis binnen te gaan en het jonge katje liep achter hem aan. Ik was verrast om de kleine te zien vertrekken, want we waren allemaal met hem aan het spelen en hij ging gewoon weg met iemand die hij niet kende en ging regelrecht een huis binnen waar hij nog nooit was geweest.

Toen Christopher terugkwam, hield hij het katje vast. 'Ik wil hem houden. Wil je nog een kat?'

"Natuurlijk, hij is schattig."

Dat was de dag dat Girl Grey Huck ontmoette. Ze was een aantal jaren ouder dan Huckleberry Moon, en ze werden beste vrienden. Ze leek meteen te weten dat ze twee dezelfde waren: zachte, lieve, lieve zieltjes.

Navar keek naar Huckleberry. Hij speelde niet met hem, of met Girl Grey. Ik kreeg het gevoel dat Navar zichzelf zag als bewaker en mentor voor de kleine katten. Huck was toen nog maar een paar maanden oud en Navey had Girl Grey jaren eerder geaccepteerd, vanaf het eerste moment dat we haar thuisbrachten. Hij leek ze niet leuk of niet leuk te vinden; hij gaf mij de indruk dat het zijn verantwoordelijkheid was. Het was zo interessant om hun individuele persoonlijkheden te zien en hoe ze met elkaar leefden.

Christopher en ik beschouwden onze katten als familie en we voelden ons allebei bevoorrecht om ze in ons leven te hebben. We hielden heel veel van ze en hebben zo vaak gelachen vanwege de onverwachte dingen die ze deden. Ze kregen allemaal tegelijkertijd hetzelfde eten, ze hadden allemaal hun eigen donzige bedden op verschillende locaties, en de jongere kinderen hadden manden vol speelgoed om mee te spelen.

Ze hadden een kattenvriend die aan de overkant van de straat woonde, genaamd Gillette. Het was een rustige, zeer vriendelijke, zuiver witte kat die via ons kattenluik ons huis binnenkwam.

We noemden het ons kattenluik, maar het was een vintage, ingebouwd arrangement dat ik nog niet eerder had gezien. Er werd mij verteld dat het een ouderwetse melkafleverdeur was, zo'n anderhalve meter hoog, aan de achtermuur van ons huis. Het waren eigenlijk twee kleine metalen deuren, één aan de binnen- en buitenkant, met een holte in de muur ertussen. Elke ovale deur, ongeveer twintig tot twintig centimeter hoog, had een schuifgrendel, maar kon niet op slot. Vroeger werd er verse melk in glazen flessen bezorgd bij de mensen die daar woonden. Zo konden de deuren zowel van binnen als van buiten geopend worden. Ik zou een of beide deuren kunnen sluiten en de grendel kunnen verschuiven om onze kinderen binnen te houden en de beestjes buiten.

Nou, vriendin-kat Gillette kwam door die kleine deuren ons huis binnen en liep vlak langs de brokjes de woonkamer in waar het kattenspeelgoed woonde. Hij bekeek de manden vol speelgoed en pakte wat hij wilde, sprong weer door dezelfde kattenluiken naar buiten en droeg zijn nieuwe schat naar huis. Toen ik hoorde wat hij deed, kon ik *niet* stoppen met lachen. Af en toe ging ik bij zijn moeder langs om zijn voorraad speelgoed op te halen. Hij zou opnieuw moeten beginnen.

Vele zonnige ochtenden vond ik mij met onze drie katjes, Gillette, en wie dan ook die met ons mee wilde gaan voor de zonsopgang met kattenkruid. Ons huis had ronde stapstenen die naar onze voordeur leidden, en ik legde een verse, kleine berg knijp op elke trede, hoeveel vriendelijke katten er ook in de buurt waren. Ik zat op de veranda en keek naar hen.

Op die rustige ochtenden sloot Navar zich aan bij de andere katten, maar op andere momenten was hij op de veranda om ons huis te bewaken of op het dak om de andere katten uit de buurt te controleren. Hij deed iets fascinerends, waarbij hij op het dak van ons huis zat en stilletjes naar katten staarde die probeerden zijn territorium binnen te komen. Hij richtte zijn grote groene ogen op hen terwijl ze bezig waren

liepen door de straat en zonder een geluid te maken keken ze hem hoog in de lucht aan, stopten met lopen en gingen weer naar boven.

Stap voor stap.

En dan draaiden ze zich om en draafden weg.

Zelden zagen we ze weer. Lieve lezers, jullie herinneren je vast nog de tovenaar Merlijn uit het verhaal **Camelot**. Navey deed me aan hem denken.

Toen hij op onze veranda zat, mocht geen van onze andere katten mee. Ze wisten gewoon dat ze daar op dat moment niet moesten zitten. Hij siste nooit en dwong nooit zijn ruimte af, hij stelde gewoon in stilte regels en die volgden op magische wijze. Zoals ik al eerder zei, dachten we dat hij onze jongere katten als zijn opdracht zag, en niet als zijn maatjes.

Meisje Gray had een mysterieuze manier om dingen te vinden die geluid maakten. Ze zou opspringen naar de bijna 30 cm brede leuningplank op onze veranda en zit daar met haar poot de ouderwetse brievenbusklep te openen. Het was niet gemakkelijk te bereiken omdat we er een traliewerk overheen hadden gebouwd. Ze maakte het open en liet het vallen, waarbij ze een laag, bonkend geluid maakte. Ze deed dit totdat ik haar hoorde en de voordeur voor haar opendeed. Dan sprong ze naar de veranda en liep het huis binnen. Ik was geïntrigeerd door hoe ze dat wist. Niemand had het haar ooit laten zien. Omdat we een mandje hadden voor onze post, gebruikte zelfs de postbode deze brievenbus niet, die brieven in een decoratieve retro-does in onze woonkamer liet vallen.

Ik had een verzameling kleine, kleurrijke blikjes teddyberen van ongeveer tien centimeter lang. Ze woonden in een mand op de vloer van de woonkamer. Meisje Grey ging er bijna dagelijks naast zitten en speelde met haar pootjes met de tinnen beren. Ze maakten een licht, muzikaal geluid terwijl ze tegen elkaar klonken.

Huck en Navar hadden geen interesse in de teddybeerblikjes of het magische brievenbusdeksel waarmee de voordeur open kon gaan.

Soms ging ze het huis uit: het gekke meisje ging naar het huis van onze buurman, klom op de zolder van hun garage en bleef daar een dag of langer. Waarom? Wie weet? Ik had het gevoel dat ze een tijdje haar eigen plekje wilde hebben. Ze praatte met me via de ventilatieopening in de muur, maar kwam pas thuis als ze dat wilde.

Naarmate de verhuisdag dichterbij kwam, gingen mijn gedachten steeds vaker naar onze nieuwe kat, Mystère. Ik vroeg me af hoe ik haar zou vinden.

Het was slechts zeven uur rijden naar ons nieuwe huis aan de Central Coast en we dachten dat reizen met onze drie kinderen niet zo'n grote uitdaging zou zijn. Christopher kon elke auto of vrachtwagen besturen en hij had de grootste commerciële verhuishuiswagen gehuurd die er was. We hadden gepland dat hij Navar bij zich in zijn koets zou hebben. Ik zou Girl Grey en onze jongste, Bugs, bij me hebben in hun reismandjes op de voorbank van mijn auto. Ze hadden allemaal hun favoriete dekens in hun reismand, en een andere om ze te bedekken, wat lekkers, en we hadden water voor ze. Vroeger vóór mobiele telefoons communiceerden we efficiënt met walkietalkies. Hij gebruikte ze bij grote klussen.

"Hoe is het met je?"

"Nou, we zijn weer onderweg, nietwaar?"

Christopher werkte al meer dan een jaar in onze mooie nieuwe stad en pendelde erheen, en was blij dat zijn gezin daar nu bij hem zou wonen.

De eerste tien tot twintig kilometer ging alles goed.

"Hoe gaat het met Navey?"

'Ik denk dat hij in slaap is gevallen. Hij ligt opgerold in zijn reismand. Hoe gaat het met de baby's?'

'Met Grey gaat het prima, ze kijkt naar de straten en de bomen die langs de ramen passeren. Bugs zijn een beetje bezorgd. Hij praat een beetje en reikt af en toe met zijn poten door de deur van zijn koets.'

"Hé, kleine jongen, het gaat goed met je." Ik strekte mijn hand uit om zachtjes over zijn poot te wrijven. "Het duurt niet lang meer en je zult in je nieuwe huis zijn." Dat zal heel leuk voor je zijn. Je krijgt daar zelfs een nieuw kattenzusje, wat vind je daarvan?"

Ik bedekte Girl Grey met haar favoriete zachte deken en net als haar grote broer viel ze in slaap. Maar Huckleberry was totaal anders. Hij leek steeds meer van streek te raken.

Zijn drager stond het dichtst bij mij en ik draaide hem zodat hij naar mij toe keek. Dat was misschien niet mijn beste beslissing. Hij begon te proberen zijn beide poten door de deur van zijn zeer comfortabele reismand te bereiken.

"Hoe gaat het met hem?" Christopher was gefocust op het besturen van de zeer grote en zware verhuishuiswagen, maar wilde onze jongste helpen. Huckleberry's stem werd luider en zijn klauwen raakten mijn bovenarm.

"Ik denk dat hij me een Huckleberry-tatoeage probeert te geven als straf voor deze roadtrip."

"Kun je zijn kennel omdraaien zodat hij je niet kan bereiken?"

We waren ongeveer een uur onderweg en Bugs kalmeerde niet.

'Denk je dat we moeten stoppen en hem gewoon een pauze moeten gunnen?'

'Natuurlijk, laten we stoppen bij de volgende rustplaats. We zullen de ramen openen en hem een minuutje stilte gunnen.'

Christopher parkeerde aan het onbewoonde uiteinde van de parkeerplaats en ik parkeerde naast hem. Zodra de auto stopte, ging het goed met Huck. Navar voelde zich op zijn gemak in zijn koets en Gray zat opgerold in de hare.

'Ik heb wat spullen meegenomen met hun eten.' Ik begon in hun reistas te kijken.
'Hé, er zit hier een reddingsmiddel in. Laten we kijken of dit helpt.'

Bugs waren dol op kattenvoer met garnalen in blik en hadden geen idee dat we hem hielpen te koelen. Hij genoot van zijn roadfood. Ik heb er ook een paar aan Girl Grey gegeven, zonder de Bachbloesems toegevoegd. Navar wilde slapen.

"Wil je het nog een keer proberen?" Christopher controleerde het horloge dat hij altijd droeg.

"Hoe staan we tegenover de tijd?"

"Waren goed."

Huck zat nog in zijn draagzak, ik had hem verplaatst zodat hij mijn arm niet meer kon bereiken en hij ook leek tot rust te komen.

Christopher startte de verhuishwagen en Bugs zat nog steeds stil in mijn auto.

"Oké, laten we het nog eens proberen."

Ik startte mijn auto en hij was nog steeds in orde.

Het werkte! We rolden allebei weer over de weg en onze kinderen waren braaf.

We kwamen net voor zonsondergang aan en begroetten de leden van onze bemanning die ons zouden helpen volgende dag uitladen. Ze hielpen ons met het verzamelen van onze nachtspullen en we droegen onze goed uitgeruste katjes naar de woonkamer van ons nieuwe huis. Het was ongeveer drie keer groter dan waar wij vandaan kwamen en had deuren aan drie muren. Dit was erg nuttig omdat we al die deuren konden sluiten en de katjes veilig en veilig in onze voorkamer zaten.

We gaven ze eten en zetten hun favoriete bedden naast ons luchtbed, maar dat wilden ze wel bekijken elke hoek en elk raam in de nieuwe, grote kamer. Na een tijdje leken Navar en Bugs te ontspannen en stopten ze met hun verkenningen, maar Girl Gray bleef ijsberen. Ze was vooral geïnteresseerd in de grote, lodge-achtige stenen open haard. Omdat we net waren aangekomen, hadden we geen scherm over de gapende opening. Ik keek naar haar terwijl we onze spullen regelden, zonder te denken dat ze veel kon doen, en ik concentreerde me een paar minuten op andere dingen.

Plotseling verdween Meisje Grijs!

"Oh mijn god, waar is ze heen?"

Christopher was teruggekomen nadat hij de vrachtwagen had gesloten en op slot gedaan.

'Meisje Grey is weg.'

"Maar alle deuren zijn gesloten." Christopher keek om zich heen en probeerde erachter te komen waar ze was.
"Waar zou ze heen zijn gegaan?"

"Ze liep heen en weer voor de open haard. . ."

We bukten allebei en keken zo ver mogelijk de schoorsteen in. Niets! Toen stak ik mijn hand in de duisternis en vond een smalle rand, net hoog genoeg om er niet overheen te kunnen zien.

'Hier staat een plankje.'

"Nog iets anders?"

'Ze is hier.'

'Kun jij haar naar beneden krijgen? Ik zal iets vinden om dat te blokkeren.'

Ik probeerde haar te bellen en haar om te kopen met lekkers, maar ze wilde niet naar mij toe komen. Dus reikte ik naar die smalle rand in de schoorsteen. Alles was bedekt met poederachtig zwart roet - toen ik haar eindelijk te pakken kreeg, hadden zij en ik allebei roet op ons.

Ik haalde Meisje Grijs veilig uit de schoorsteen en ging op zoek naar een plek om op te ruimen. Goed, de stroom zou pas de volgende ochtend worden ingeschakeld, en aangezien we in een warmer klimaat hadden geleefd, hadden we het behoorlijk koud. Er was geen warm water en geen zeep.

Christopher en ik schudden allebei vol ongeloof ons hoofd.

'O, lieve Heer, dit had ik *niet* gepland.'

'Je lijkt een beetje op Assepoester met dat alles op je armen.' ' zei Christopher terwijl hij de toegang tot de onweerstaanbare open haard blokkeerde. Tegen die tijd ging de zon onder. Alle drie de katjes zaten in ieder geval bij ons in dezelfde kamer, en we gingen op ons luchtbed zitten met nog meer snacks voor hen en wat voor ons.

Toen we de volgende ochtend wakker werden, werden we begroet met een betoverend gezicht.

Terwijl we om ons heen keken, zagen we onze antieke woonkamer in een helder, nieuw licht. Het waren er twintig zes voet lang en zestien voet breed. Er was een hoge, gracieuze toon tot aan het plafond. Dit had alles

100 jaar eerder gebouwd van eeuwenoud hout; het heet heldere ceder en is licht witgekalkt. We keken op van ons luchtbed op de vloer naar twee enorme dakramen. Elke muur had brede, ouderwetse ramen met dat ouderwetse, golvende glas. Onze tuin liep schuin af tegen een heuvel en de woonkamer lag aan de achterkant van het huis. De reden dat ik dit vermeld, beste lezers, is omdat de zon scheen en er bij elk raam en dakraam takken stonden van prachtige, oude, sierlijke eikenbomen bedekt met lentegroene bladeren. Door de hoogte van onze woonkamer werden we letterlijk omringd door hun takken.

"Wauwwww!"

"Rechts?"

"Dit is fantastisch! Het is alsof je in de boomhut van de Zwitserse familie Robinson bent."

Christopher en ik waren het over bijna alles in ons leven eens, vooral over de esthetiek. Dus wanneer hij had gezegd dat hij dacht dat hij ons nieuwe huis had gevonden. Ik vertrouwde hem. Hij stuurde foto's en een kaart, en ik was bijna euforisch. Hij was een huis aan het bouwen in de omgeving en ik vond het heerlijk om het kleine, artistieke stadje te bezoeken. Ik reisde om ons nieuwe huis te zien, maar was er pas bij zonsondergang geweest. De kamers waren groot en we hielden allebei van de locatie en indeling van het huis. Ik kon de tuin niet zien, behalve dat deze omheind was en veel bomen had.

Ik had geen idee hoe boeiend deze plek voor ons zou zijn.

De katten strekten zich langzaam uit naar een nieuwe dag in ons nieuwe leven, maar Meisje Grijs probeerde nog steeds uit te zoeken of ze op een of andere manier door de schoorsteen kon klimmen. Ze liep heen en weer voor de reistas en verhuisdozenbarrière die Christopher had gebouwd, zette haar poten onder de randen en keek ernaar alsof ze een wetenschapper was en het probleem kon achterhalen.

"De magie is bij deze sterk. We kunnen maar beter voorzichtig zijn; misschien bedenkt ze iets uit."

Christopher kende de katten op de een of andere manier beter dan ik. Hij had een band met hen die mij intrigeerde. Toen hij me vertelde wat hij dacht dat ze dachten, fascineerde me dat.

Onze verhuisploeg arriveerde en er werd koffie uitgedeeld aan iedereen die dat wilde. Er waren ongeveer twaalf van hen, jonge mannen en vrouwen die op Christophers banen werkten. We hielden katjes in kamers met gesloten deuren en tegen het einde van de dag was alles veilig in de daarvoor bestemde kamer. Overall stonden dozen, maar de verhuiswagen was leeg. We hadden lichten die aangingen en warm water om ons mee af te wassen. We zijn erin geslaagd om Girl Grey binnen te houden en vooral gelukkig te zijn – geen escapades meer bij de open haard voor dat kleintje.

Het was het begin van de zomer en het leven in ons schilderachtige stadje was zelfs beter dan we hadden gepland. De stad die we verlieten was ook een kleine, prachtige kustgemeenschap, maar was veranderd in de jaren dat we er waren. Die stad lag dicht bij een stad en onze burens waren begonnen hun huizen te labelen; woede op de weg was een hardnekkig, nieuw ding geworden. Deze wezens wezen mij beide op de rand van gevaar.

Onze nieuwe stad was daarentegen zo charmant; het was stil. Er waren niet veel auto's en het viel ons meteen op hoe schoon de lucht was. We hadden een grote veranda in de stijl van een binnenplaats, en op een avond waren Christopher en ik daar aan het ontspannen op een paar antieke houten tuinstoelen. Het meubilair stond grotendeels binnen en een groot deel van de verhuizing was voltooid. Nadat we ze een aantal dagen binnen hadden gehouden, waren onze katten veilig en gelukkig in hun grote tuin en nieuwe huis. De zon begon net onder te gaan en het einde van de werkdag verliep rustig. Toen we uit die stilte hoorden zingen. Het was duidelijk een groep mensen en toen hoorden we lachen en klappen. En raad eens wat we daarna hoorden? Klokken luiden!

"Wat is dat?"

We liepen door onze buurt en hadden een uit hout gesneden bord gezien voor het historische openluchttheater. We wisten dus vaag van de zomerpodiumproducties in de buurt, maar hadden geen idee wanneer ze begonnen of wat ze zouden zijn.

Toen hoorden we een groep kinderen roepen: 'Ik geloof in feeën!'

Christopher begon te lachen op de vertederende manier waar ik van hield. "Ik weet wat dat is, het is Peter Pan." En de klokken luiden opnieuw.

Hij deed iets als hij mij verjaardagskaarten of lieve briefjes gaf. Hij zou de zijne ondertekenen noem en schrijf: 'Rechtdoor tot de ochtend', verwijzend naar Peter Pan, en teken vervolgens de zijwaartse acht van een oneindigheidsteken.

"Deze plek heeft echt een soort magie."

Terwijl de zon onderging, luisterden we naar wat we later zouden vernemen: een theaterproductie van **Peter Pan** in ons buurttheater. De klokken waren Tinkerbelle. Het lag in het bos, ongeveer anderhalf blok van ons huis. Het stond bekend als 'The Forest Theatre', een van de oudste openluchttheaters ten westen van de rivier de Mississippi.

Er moest veel worden bereikt om ons in onze nieuwe stad te vestigen en ons bedrijf te vestigen. Hoewel ik bijna elke dag bleef nadenken over het krijgen van een nieuwe kat, was een nieuw springend, rennend, speels lid van de familie een droom voor de toekomst geworden.

Het hebben van een nieuw huis – nou ja, het was eigenlijk oud, sinds het rond 1924 werd gebouwd – betekende we konden onze creatieve inspiratie toevoegen, en omdat ons bedrijf huizen bouwde en ontwierp, werd het erg leuk om met het bijna honderd jaar oude huis te werken.

We hebben nieuwe lokale stenen paden in onze tuin aangelegd en inheemse bloemen geplant. Binnen hebben we de houten vloeren opnieuw afgewerkt en nieuwe, bijgewerkte verlichting toegevoegd. Christopher hield van halogeenverlichtingsarmaturen die aan kabels hingen, en ik hield om welke reden dan ook van kabels, dus ons nieuwe huis werd een mix van eeuwenoude en hightech kenmerken. Het grootste deel van de originele verlichting moest worden aangezet door die ouderwetse trekkettingen en we ontmoetten nieuwe vrienden in de stad die speciaal voor dat doel hangende kristallen decoraties maakten. We hadden dus in bijna elke kamer veel kristallen die het zonlicht opvingen en prisma's op de muren spatten. We plaatsten verlichtingsarmaturen op onze veranda's die eruit zagen alsof ze ergens voor elfenland waren gemaakt. Ons nieuwe huis kreeg absoluut een magische persoonlijkheid.

Het liep tegen het einde van de winter, zeven maanden later, toen de gedachte opkwam om er nog een te kopen katten werd zo luid in mijn gedachten dat ik er aandacht aan moest besteden.

Ik begon mijn zoektocht door de opvangcentra, de SPCA en dierenartsen in de buurt van ons huis te bellen, inclusief die van ons, maar het antwoord was altijd hetzelfde: 'Het is te vroeg; er zijn geen kittens die een thuis zoeken.' Tegen die tijd was ik al bijna twee maanden van mislukt zoeken bezig.

'Ik sla toe, Christopher. Ik **kan** ons katje niet vinden. Ze zit in mijn gedachten, ik kan haar zelfs in mijn hart voelen, maar ik kan haar niet vinden.

"Het zal gebeuren, maak je geen zorgen." Christopher had een vertrouwensmanier van leven. Zonder veel te zeggen was hij afhankelijk van de Schepper van het Universum en bleef hij rustig geloven.

"Ze is de hele tijd in mijn gedachten."

"Is zij een **zij?**" Zijn ogen dansten.

"Misschien. Het lijkt erop. We zullen zien. Als ik haar ooit **vind !**"

'Je zult haar vinden; ze heeft naar je geroepen.'

Vroeg die avond dacht ik aan een kleine marktplaats niet ver van ons. "Hoi, Weet je nog die dierenvoedingwinkel bij Spencer's Stationery?"

"Ja."

'Ze hebben misschien een communityboard met allerlei buurtposts. . .'

"Wil je morgenochtend naar beneden?"

"Kunnen we nu gaan?"

Ik kende de weg niet zo goed als hij. Christopher was elke dag op pad om nieuwe mensen te ontmoeten en zakelijke zaken te regelen. Maar ik had die winkel gezien en nu was het heel duidelijk in mijn gedachten.

Zodra ik haar foto op de poster zag met twee andere kittens van acht weken oud, wist ik dat het Mystère was. Hoe? Ik heb geen idee.

"Dat is ze!" Ik was gelukkiger dan gelukkig. 'Laten we naar huis gaan en ze bellen.'

Dat waren de dagen vóór mobiele telefoons, maar het was maar een klein eindje rijden naar huis.

'Hallo, ik bel over de baby's op de poster. Heb je ze nog?'"

"Hoi Ja." Ze begon een aantal vragen te stellen: "Heb je nu katten? Zijn er honden? Heeft u al eerder kittens grootgebracht? Hoeveel zoek je?" Vragen over onze kattenfamilie, onze tuin en onze dierenarts.

'Ik ken uw dierenarts,' voegde ze eraan toe. "Ik werk aan de andere kant van het winkelcentrum, bij hem vandaan. Hij is een goede dierenarts."

Ze moet mijn antwoorden hebben goedgekeurd: 'Wil je ze morgen ontmoeten? Ik ben Stevie, mijn man is Bryant. Hou vol. . . .' Er was een korte pauze. "Kun je rond twee uur 's middags bij ons thuis komen?"

Ik keek naar Christopher die naar ons telefoongesprek luisterde. Hij knikte.
Ja.

JA, JA, JA wilde ik roepen! "Ja, twee zullen geweldig zijn", zei ik.
"Wij zijn Christopher en Amber."

'We zijn er allebei, tot morgen.'

Die avond verzamelde ik Navar, Girl Grey en Huckleberry bij elkaar.

'Raad eens, schatjes? Morgen gaan je vader en ik een nieuwe baby ontmoeten. Zij misschien wel je nieuwe zusje! Is dat spannend?'"

Meisje Gray keek ons zwijgend aan alsof ze iets aan het berekenen was en wreef toen haar hoofd tegen mijn hand. Ik vroeg me af of ze wist wat ik zei. Huck liep weg en Navar keek naar zowel Christopher als mij, met zijn gigantische groene ogen starend.

'Denk je dat hij het weet?'

Christopher en Navar waren zulke toppen. 'Hij weet iets.'

"Ik *kan niet* wachten." Ik aaide Meisje Gray en vertelde haar dat ik van haar hield. 'O man, ik moet even chillen zodat ik kan gaan slapen.'"

De volgende middag deed Stevie open. "Hoi! Bryant is hier ergens. Kom binnen, hoe gaat het met jullie?'"

"Ik ben zo verheugd."

Bryant kwam bij ons en ik vond ze allebei meteen leuk. Ik zag dat ze een paar katten hadden lounen in hun woonkamer, maar ik zag de baby's niet.

'Dat zijn Penelope en Autumn, en de zwarte die zich verstopt is Jasmine. We hebben er nog twee, maar die staan buiten in de tuin. Heb je het verhaal van het katje gelezen?'

'Stevie heeft ze met de hand grootgebracht vanaf het moment dat ze één dag oud waren,' zei Bryant met een gevoel van gevoel trots. "Ze nam ze mee naar haar werk. Ze voedde ze de klok rond en beschermde ze. . . Ze maakte ze schoon en hield ze warm, zelfs toen hun ogen nog gesloten waren vanaf de geboorte."

"Echt, dat is indrukwekkend; je moet ervaring hebben met zo jonge kittens." Ik herinnerde me mijn eigen ervaring met pasgeborenen. "Dat is niet eenvoudig."

"We krijgen de zwaarst gewonde dieren: puppy's en kittens," vervolgde Stevie. "Deze drie zijn geboren op Valentijnsdag en gevonden in een plastic zak en in een vuilnisbak gegoid."

"Wat? Ik heb gelezen wat je schreef, maar het klinkt zoveel erger als je het zegt.

"Ik was de laatste vrijwilliger die nog aan het werk was – aan het eind van een lange dag – als dier Controleagent haastte zich naar binnen met een lavendelkleurige kennel en een dringend verzoek om de pasgeboren kittens alsjeblieft te redden. Ze zei dat een geschokte sanitairmedewerker de hele dag door had zitten rommelen toen hij ze hoorde. Die avond heb ik ze mee naar huis genomen."

'Ze waren een dag oud? Wist je iets over hun kattenmama? Ik kan me niet voorstellen wat ze voelde. Was het een van die grote commerciële bakken?

"Ja."

'Hoe heeft hij ze gehoord? Die vrachtwagens maken veel lawaai.'

Christopher legde zijn handen op mijn schouders. "Hij luisterde met andere oren."

'Ik heb nooit iets over hun moeder geweten. Ze zijn echt schattig; wil je ze ontmoeten?'

"Ja."

"Ze zijn in de kattenkamer; Jullie kunnen allebei naar binnen gaan en bij hen komen zitten.' Stevie leidde ons door de gang. Toen we de deur openden, zagen we drie kleine, harige gezichtjes naar ons kijken. Ze speelden met kleurrijk kittenspeelgoed en stopten om naar ons te kijken.

Toen we op de bank zaten, klommen ze allemaal naar boven om op ons te komen zitten.

"Zijn ze niet schattig?"

"Zo klein." Ik nam er eentje in mijn handen.

"Blijf zo lang als je wilt." Stevie glimlachte. 'Je zei dat je er een wilde?'

Christopher en ik keken elkaar aan. "Met onze drie katten. . . één zal geweldig zijn."

"Hoe moet ik dat weten?"

'Je weet welke van jou is.' Stevie glimlachte opnieuw en sloot de deur.

De kleine aapjes klommen over ons heen. Christopher pakte een van hun speelgoedslingers op en alle drie de kittens wilden uiteindelijk de muis vangen. Ze achtervolgden elkaar hun tunnel in en maakten elkaar vervolgens bang door te springen en zich te verstoppen. Ze waren schattig.

Terwijl ik met drie kleine, nieuwsgierige katjes zat, sprak ik een stil gebed uit dat hun katachtige moeder vrede mocht hebben. Haar baby's waren veilig, en ik bad voor haar geluk en veiligheid.

Na ongeveer twintig minuten renden de andere twee kittens weg en gingen samen op verkenning, maar het kleine meisje dat ik op de foto had herkend, bleef op ons klimmen. Ze kroop over mijn trui heen en op mijn schouder. Toen liep ze naar Christophers schouders. Ze liep heen en weer alsof ze ons niet wilde verlaten. De andere twee waren nog steeds aan het spelen en achtervolgden elkaar. Ik wist dat ze van mij was.

Christopher en ik hoefden er niet over te praten. Ik hield onmiddellijk van haar en ik kon zien dat hij dat ook deed.

Toen Stevie weer binnenkwam, pakte ik het kleine haarbaltje op dat op Christophers schouder zat. "Is dit een meisje?"

"Ja, ze is 'Tres' op de foto."

'Ik herkende haar toen ik je foto's zag. . . de andere twee lijken op elkaar, maar zij ziet eruit. haar anders dan zij. Ze is in mijn gedachten geweest. Voor **jaren**. Ik heb haar zelfs al genoemd. naam is . nieuw Mystere."

"Dat is een interessante naam. Het klinkt mystiek."

"Wat denk je dat onze andere katten zullen doen?"

'Je kent Navey,' glimlachte Christopher. "Hij gaat voor haar zorgen."

Ik wist dat dit precies was wat Navar zou doen.

'Ik denk dat Huckleberry met haar wil spelen. En meisje grijs? We zullen moeten afwachten. Misschien wil ze haar gewoon vanaf een veilige plek observeren.'

We droegen dit kleine pluisje de woonkamer in en ik sprak met hen beiden. "Heel erg bedankt voor het redden van deze baby's."

'Ik ga haar missen. Ik weet dat ze naar een goed thuis gaat, maar ik zal vanavond nog steeds aan haar denken.

Bryant legde zijn hand op die van Stevie. "Ze houdt van al onze reddingsbaby's."

'Ik bel je om te laten weten hoe het met haar gaat,' beloofde ik.

"Ha! Ze zal vanavond veel vastgehouden en gekust worden,' zei Christopher. "Ik ben zo blij dat wij Ik heb jullie ontmoet en heel erg bedankt dat je van haar houdt.

Ik had een draagzak met een zachte deken erin, maar ik heb haar daar niet in gestopt. Ze was blij om opgerold in haar nieuwe deken in mijn armen te blijven liggen. Zelfs toen Christopher de auto startte, spinde ze alleen maar en verstopte zich in de zachtheid.

Zoals beloofd belde ik Stevie even later. "Ze is zo knap . . . en onze katten zijn gewoon chill. Ze doen hun ding en laten haar spelen.

'Ze gaat een gelukkig leven leiden, dat weet ik wel. Oh ... een aardig persoon heeft contact met ons opgenomen over Uno en Dos, dus het lijkt erop dat ze samen een huis zullen hebben. Bedankt voor het bellen."

"Bedankt dat je van ze hield en voor ze zorgde toen ze nog zo klein waren."

2. *Zou dit mogelijk waar kunnen zijn?*

In die eerste weken zorgde Navar ervoor dat hij altijd bij haar in de buurt was.

Hij raakte haar niet aan, sliep niet met haar en speelde zelfs niet met haar. Hij bleef gewoon waar hij kon zien wat ze deed. Ze dwaalde niet ver af, dus soms sprong hij op de rugleuning van de bank, zodat hij haar in de woonkamer en de serre kon bekijken. Hij zat ook op een bankje op onze comfortabele veranda terwijl zij op tuinwantsen jaagde. Toen ze buiten in de tuin was, volgde hij haar en ging vlakbij liggen. Het leek alsof hij een dutje deed, maar dat was niet zo. Hij wist altijd waar ze was.

Tijdens haar eerste paar dagen in haar nieuwe huis keek Huckleberry haar kat vaak naar de zijkant. Hij leek het niet erg te vinden dat ze daar was, hij wilde alleen niet dat ze te dichtbij kwam

Meisje Gray hield van haar. Eerst bestudeerde ze de nieuwe kleine kat. Ze keek haar vanaf een veilige afstand aan en na een paar dagen achtervolgden ze elkaar door het huis. Soms achtervolgde Brambleberry Rose Girl Grey en dan draaiden ze zich om en Brambleberry rende zo snel als ze kon om weg te komen van haar oudere, zilvergrijze zus.

Ik wilde veel babyfoto's van haar verzamelen en maakte er zoveel mogelijk voor haar album. Ze was zo schattig; het was gemakkelijk om goede foto's van haar te maken.

'S Nachts klom ze op mijn kussen en sliep met haar kleine gezichtje vlak naast het mijne. Het was zo ontroerend en teder. Haar snorharen kriebelden in mijn neus, waardoor ik soms wakker werd. Soms sliep ze bovenop mijn hoofd, waardoor ik meer dan eens aan haar veiligheid twijfelde.

'Kun je geloven dat ze dit blijft doen?' Ik vroeg het Christopher een paar avonden later.

'Nou, je hebt haar nog niet platgedrukt.'

Voordat we Brambleberry kregen, was Navey de meeste nachten onze nachtelijke metgezel, maar sinds haar aankomst was hij er elke avond. Het leek alsof hij zelfs 's nachts op zijn kleinste zusje wilde letten.

'Bedankt dat je op onze baby's hebt gepast, grote kerel.'

Navar sloot zijn grote groene ogen en hield zijn hoofd achterover. Hij zag er majestueus uit.

Op een avond, terwijl Christopher in zijn kantoor werkte, speelde ze met een donzige belbal op ons bed. In de donkere gloed van het tv-scherm kon ik alleen haar silhouet zien. Het verraste me

omdat ze in de schaduw leek op een van mijn vorige katten – mijn eerste katten, Earth, die vele jaren bij mij had gewoond voordat ik Christopher ontmoette.

De aarde was van een ongewone schoonheid en uiterst intelligent. Hoewel ze een rasechte Abessijn was, was ze in die wereld ongewenst. Ze had een uiterlijk dat door haar fokker als ongewenst werd beschouwd en zo werd ze mijn katten. De aarde was rood of blozend van kleur, had doordringende groene ogen en haar gezicht was rond in plaats van driehoekig. Mij werd verteld dat sommige fokkers wilden dat hun Abessijnen grote, puntige oren hadden die meer aan de zijkant van het hoofd van de kat waren geplaatst. Haar oren waren meer typisch dan puntig en waren zoals de meeste katten op de bovenkant van haar hoofd geplaatst. Maar de beste delen van Earth's oren waren de donkere plukjes aan de uiteinden, die haar een enigszins wild uiterlijk gaven, en dat was iets wat ik erg leuk aan haar vond. Soms dacht ik dat ze door die wilde stukjes vacht op een babylynx leek.

Toen ze opgroeide, leerde ik dat de aarde groene druiven zou achtervolgen. Ik rolde over de vloer. De groene kleur van de druif paste bij het groen van haar ogen, en het was zo mooi om te zien – als een toevallig kunstwerk – als ze hem in haar mond hield. Ze droeg de druif zachtjes tussen haar tanden naar mij terug. Ze deed dit verschillende keren voor een nieuwe rol, totdat ze het uiteindelijk at. Ik vroeg me destijds af hoeveel katten dat deden.

De aarde was mijn beste vriend en mentor geweest. Ik hield heel veel van die kat, en ze was vele prachtige jaren bij mij. Bij onze dierenvrienden is het altijd te snel voorbij. Toen ze overstak om bij de Engelen te zijn, liet de Aarde mij een mand vol waardevolle levens- en liefdeslessen achter. Het belangrijkste geschenk dat de aarde mij gaf, was hoe lonend het was om mijn hart te openen voor de liefde van een dier. Van haar heb ik geleerd dat dieren onze echte vrienden kunnen zijn en hoe gemakkelijk het is om ze te koesteren en altijd aardig voor ze te zijn.

Welnu, er was een gelijkenis van de aarde in het schaduwbeeld van Brambleberry Rose, en het gebeurde enkele weken later opnieuw. Was er een verband tussen wat ik zag en wat ik voelde toen ik Brambleberry Rose voor het eerst vasthield? Ik vroeg me af: **“Zou dit waar kunnen zijn?”**

De tweede keer dat het gebeurde, werkte Christopher weer in zijn kantoor.

'Weet je nog dat ik je vertelde hoe ik het gezicht van de aarde in de schaduw van Brambleberry Rose zag?'

"Hallo, liefje." Hij was een huisontwerp aan het schetsen en ik kon zien dat hij diep in gedachten was verzonken, dus kuste ik hem. "Vraag me het nog een keer."

"Ha, sorry. Weet je nog hoe ik op een avond Aarde en Brambleberry op ons bed zag?"

"O ja."

"Het is weer gebeurd. We waren aan het spelen en opeens was het alsof ik naar de aarde keek, en niet naar Brambleberry."

Christoffel zei niets. Hij wist meer over esoterische disciplines en ik dacht Misschien had hij over zoiets gehoord.

"Is dat iets?"

'Denk je dat de aarde je bezoekt?' vroeg Christoffel.

'Het is een beetje alsof ze hetzelfde zijn. · · **Wat?** Is dat zelfs mogelijk?"

"Ik heb gehoord dat dieren terug kunnen komen nadat ze zijn gestorven, dus misschien is de aarde gereïncarneerd?"

3. *Alsjeblieft, nee!*

Christopher wilde onze gracieuze veranda vernieuwen, dus regelde hij voor onze vriend Lauren, die bedreven was in het werken met hout en steen, kwam langs om te helpen.

Het was laat in de ochtend, warm, en zij en ik lagen oude, antieke rode bakstenen op het houten terras dat naar onze voordeur leidde. Lauren en ik concentreerden ons op het draaien van het baksteenpatroon op de brede houten planken. De mensen die vóór ons in het huis hadden gewoond, hadden naast de voordeur een ronde opening in het houten oppervlak gemaakt van bijna twintig centimeter doorsnee. We konden geen van beiden iets zien toen we in die duisternis keken. We hebben gemeten en ontdekt dat de stenen het volledig zouden bedekken. Brambleberry, of Baby Brambles – een van haar nieuwe bijnamen – was een paar maanden oud en volkomen kostbaar. Ze vermaakte ons terwijl we in de zon werkten.

Ze had een dik buikje, benen die lang begonnen te worden en ongelijksoortige strepen over haar hele babybontjas. Ze onderzocht alles: klom op het meubilair, verstopte zich achter de bladeren van potbloemen en speelde met alle tuininsecten toen ze ze vond.

Plotseling en zonder waarschuwing werd ik overvallen door het gevoel dat mijn katten er in zat. Gevaar. Ik keek om me heen en zag haar nergens spelen.

'Heb je Brambleberry de afgelopen minuten gezien?'

'Ze was hier net, maar nee. . . waar is ze heen gegaan?'

'Heb je haar zien weggaan? Is een van de andere katten komen opdagen?'

De voordeur stond open, zodat ze naar binnen had kunnen gaan. Navar lag bij de ingang opgerold op het kleed. 'Weet jij waar Brambles is; Is ze binnengekomen?'

Navar leek zich geen zorgen te maken.

'Babybramen? Braambessenroos?'

Niets, geen geluid.

Ik liep door het huis, Lauren stond buiten op de veranda en we riepen allebei haar naam.

'Hé, Brambleberry, kun je alsjeblieft nu naar huis komen?'

Ik grinnikte een beetje, maar mijn maag begon te zinken. Ik ging terug naar de veranda en keek achter elk meubelstuk en elke kleipot. Ik liep de hoek van het huis om. "Babybramen? Braambessenroos?"

Ik keek naar de straat waar het de hele ochtend grotendeels stil was geweest en zei zachtjes: **'Alsjeblieft, nee!'** Maar ik zag niets toen ik door het hek liep en beide kanten van de straat afzocht.

Ik dacht aan de duisternis onder die uitsparing in het dek en voelde me aangetrokken om erachter te komen of ze dat wel was stond onder het huis.

Wat is dat gevoel? Wanneer je hart het overneemt en je voeten laat lopen?

'Ik ga onder het huis kijken. Laat het me weten als je haar ziet.'

Toen ik de een meter hoge deur opende die naar de aarden vloer en de holle ruimte onder ons huis leidde, kwam mijn kleine Brambleberry Rose naar me toe rennen. Zij was net zo blij mij te zien als ik haar. Nadat ik haar kleine, stoffige gezicht zo vaak had gekust als ze me toestond – ongeveer drie kussen – droeg ik haar terug naar de veranda.

"Ik heb haar!"

Lauren haalde diep adem en zag er opgelucht uit. "Waar was ze in godsnaam?"

'Onder het huis. Het is behoorlijk donker daar beneden; Ik weet niet zeker hoe ze daar terecht is gekomen!'"

Lauren en ik keken naar die ronde opening in het dek.

'Denk je dat ze daar naar beneden is gesprongen?'

"Ha. Jeetje. Als ze dat deed, is ze deels aap.' zei Lauren.

'Laten we dat verdoezelen voor het geval dat. . .'"

'Geen flauwekul meer, kleintje.' ' zei Lauren, terwijl ze haar hand uitstreekte om de bovenkant van haar stoffige kleintje te aaien hoofd.

We hebben haar ontsnappingsluik dichtgemetseld en haar dicht bij ons gehouden.

Navar werd wakker en kwam bij ons staan kijken alsof hij wilde vragen: 'Gaat het met jullie?'

Wij konden het niet laten om te lachen.

Dagen later vertelde Lauren me dat ze dingen had gezien die vergelijkbaar waren met mijn connectie met Brambles tussen moeders en hun kinderen, maar niet met een kitten van drie maanden oud. Zeggen dat ik van Brambles hield, lijkt volkomen ontoereikend; het werd duidelijk dat er een band tussen ons bestond die ik nog niet eerder had gekend. Liefde maakte er deel van uit, maar er waren nog andere krachtige en mysterieuze verbindingen.

Bij ons woonde een inheemse dierentuin in onze tuin. We hadden zoveel rode en grijze eekhoorns die nesten hadden in onze sierlijke Californische eikenbomen, kraaien die in grote groepen arriveerden en allerlei ophef veroorzaakten, een paar wasberen die rondhingen in onze 30 meter hoge dennenbomen, en heel veel kleine vogels die zongen en onze katten en ons vermaakten.

De bomen zelf waren iets prachtigs: er stonden meer dan twintig, 100 jaar oude majestueuze eikenbomen die onze tuin bedekten. Overdag fungeerden ze als een paraplu die ons tegen de zon beschutten, maar 's nachts in het gevlekte maanlicht leken het wijze, mystieke wezens. Waarschijnlijk waren het wachters.

Eén eik die in onze achtertuin groeide, had zich in zes afzonderlijke bomen vertakt en groeide onder onze keuken uit. Het huis was precies boven de boom gebouwd en de boom leek het niet erg te vinden.

Die bomen stonden heel dicht bij ons huis en gaven onze katten en eekhoorns een wegennet over ons erf. Ze konden rennen en springen van boom naar boom en op ons dak zonder de grond te raken. Wat een heerlijk geluid was het binnen als er verschillende eekhoorns of katjes over ons dak renden. Het klonk als een vriendelijke groep beestjes. In de meeste van onze kamers hadden we grote, heldere dakramen en op sommige ochtenden leek het alsof iemand die klein en eekhoornachtig was, er een spelletje mee aan het spelen was. Er waren pootafdrukken en lange glijsporen langs de helling van de dakramen.

Er stonden minstens twaalf honderd jaar oude pijnbomen. Ze bereikten het einde van hun levensduur omdat ze waren geplant rond de tijd dat onze stad werd gesticht in 1902. Een van die hoge dennen was een opslagkelder voor eikels. Er waren honderden, misschien wel duizenden gaten in de schors geboord, aan alle kanten van boven tot onder, en gevuld met eikels, evenals grotere gaten in de stam waar de eikelspechten hun nest hadden.

Het was op een onopvallend rustige zondag – na het normale circus van vogelgezang en het voeren van de eekhoorns – en net toen de middag begon, besepte ik plotseling dat het uren geleden was dat ik Brambleberry had gezien.

Ze had met de andere kinderen buiten gespeeld, maar was laat in de ochtend thuisgekomen en ik kon me niet herinneren dat ik haar weer naar buiten had zien gaan.

Terwijl ik naar Christophers kantoor liep, keek ik in elke kamer.

'Heb je Brambles gezien?'

"Ah . . . Nee, niet sinds vanochtend. Is Navar in de buurt?"

Ik vond onze grote zwarte jongen slapend in een plas zon in onze serre.

'Navey, weet jij waar Brambles is?'

Hij opende zijn groene ogen en keek me aan, maar gaf geen antwoord.

Ik keek zorgvuldiger in elke kamer. Ik keek door het hele huis – onder de bedden, in kasten, op planken, achter deuren, waar ze ook was.

"Bramen!"

"Brambessenroos."

"Mevrouw B."

"Baby B."

Ik riep bijna al haar namen en probeerde haar uit haar schuilplaats te lokken door aan de kreukelzakjes te rammelen waarin haar snoepjes zaten, maar ik kon haar niet vinden.

De deuren naar de tuin stonden niet open en Christopher had het grootste deel van de latere ochtend in zijn kantoor zitten lezen, dus ik ging ervan uit dat ze die deuren ook niet uitging.

Huckleberry zat voor een van de hoge ramen te loungen die uitkeken op de tuin, Girl Grey lag te dutten in de tunnel en Brambles was nog steeds afwezig.

Ik begon opnieuw kamer voor kamer te zoeken, met het snoepzakje in de hand. Onder bedden, in kasten, aan planken, ik heb zelfs in een paar pluizige pantoffellaarzen gekeken. . . maar geen baby B.

Ik besloot naar buiten te gaan en zorgde ervoor dat de voordeur achter mij gesloten was.

"Bramen!"

"Baby Bramen. Baby B." Ik riep haar zachtjes en schudde haar snoepzakje. zie haar ergens. . . maar dat deed ik niet

Ze was niet op de veranda, niet in het vogelbad, niet in slaap tussen de schorschips. Ze was niet op het dak en ik kreeg een knoop in mijn maag. Ik moest mezelf eraan herinneren om te ademen. Na een lange tijd zonder enig succes door ons pand te hebben gelopen, liep ik door het handgemaakte, houten hek met de hartuitsnijding die Christopher voor mij had gemaakt, naar de luie straat voor ons huis. Een paar burengenoten van een late ochtendwandeling.

"Heb je een klein, schattig, grijs en goudgestreept en gevlekt katje gezien?"

"Nee, ben je je katten kwijtgeraakt?"

"Oh man, ik kan haar niet vinden."

"Hoe oud is zij?"

"Een paar maanden."

"O, ze is nog klein. Heeft ze het huis verlaten?"

"Ik denk het niet." Het moet duidelijk zijn geweest dat ik me zorgen maakte.

'Kijk op plaatsen waarvan je niet denkt dat ze daar zal zijn. Als ze dat zijn, kunnen ze zich in een sok verstoppen klein.' Ze glimlachte veelbetekenend, alsof ze was geweest waar ik was. 'Je zult haar vinden.'

Ik vond mijn leuke nieuwe bureaus erg leuk.

Ik ging weer naar binnen. "Heb je haar gezien?"

'Nee, ik heb de wasruimte en mijn hele bureau gecontroleerd.' Christopher was bezorgd, maar niet boos.

Ik naderde ontsteld.

Ik begon dingen uit de kasten te halen, kamer voor kamer. Schoenen waren gemakkelijk sinds ik kon zien erin, maar koffers, dekens en al het andere kwamen eruit.

Na wat een uur onderzoek leek, pakte ik het bovenste deel van een stapel opgevouwen dekens in de kast in Christophers kantoor en **raad eens?**

Tussen de lagen door, zonder dat er een gefluister van haar staart of poten te zien was, en zonder geluid, vond ik Brambles opgerold in een warme bal, heerlijk slapend. Ze lag weggestopt in warme zachtheid en stortte volledig in. Ik betwijfel of ze mij haar naam heeft horen roepen of met haar verleidelijke snoepzakjes heeft gerammeld.

"Ik heb haar!"

Ik pakte haar op en kustte haar, maar dat vond ze niet leuk. Misschien dacht ze dat als ze haar pootjes naar mijn gezicht zou brengen, ik zou stoppen.

Christopher kwam bij ons zitten en we maakten samen met haar een broodje kittens. Ze maakte zich druk en protesteerde een beetje, maar hij kustte haar kleine gezichtje en lachte een beetje terwijl hij haar teder uitschold. 'Jammer, kleintje. Verstop je niet meer.' Hij streek met zijn hand de vacht op haar hoofd los. 'Je moeder was zo bezorgd om je.'

Hij kuste haar opnieuw, streek met zijn vingers onder haar kin, en ik legde haar op de grond.
We zagen haar weggrennen door de gang.

“Ha! Wat een slimme kleine schurk is ze toch.” Ik zei.

“Opmerkelijk hoe goed ze zich verstopte.”

Girl Grey, Huckleberry en Navar waren nog niet eens wakker geworden voor het spektakel.

4. Nou. . . Sommige mensen brengen hun honden mee, toch?

Brambleberry hield van het leven in ons uitgestrekte houten huis in het centrum van Californië kust. Zoveel deuren – tussen kamers en die naar buiten leiden – en veel grote ramen.

Het huis stond op drie percelen, grotendeels omheind met dat unieke lokale hekwerk, zodat de katten beschermd waren tegen honden; ze hadden echter te maken met wasberen en eikelspechten. In onze buurt in het Zuidland deelden onze katten hun speelgoed met de wasberen. Ze zaten op de veranda en keken naar de wasberen die speelden, maar om de een of andere vreemde en onbekende reden waren de wilde beestjes hier aan de Central Coast nogal dementerend en konden ze katten doden. Overdag mochten de katten dus naar buiten, maar tegen de avond werden ze allemaal weer naar binnen gebracht.

Navar Star deed zijn gedachtenbeheersing met katten die probeerden zijn territorium binnen te komen, maar binnenkwamen ons nieuwe huis – omdat onze huizen veel verder uit elkaar waren gebouwd, en omdat we het bladerdak van Californische eiken hadden in plaats van palmbomen – kon hij de straat ook niet zien. Het rustieke houten hek en de poorten hielden ook de meeste andere katten buiten.

Als hij niet op bezoek was bij zijn kattenvriendje Anna, keek Huckleberry graag hoe Brambleberry met haar speelgoed speelde en door het huis rende. Meisje Gray bracht veel rustige tijd door met het in de gaten houden van haar, maar achtervolgde haar ook en speelde verstoppertje met haar.

Dat waren onze gouden maanden; gelukkig en onbezorgd.

Brambles had weer een nieuwe bijnaam gekregen; Miss B – dat was Christopher het meest van hield. Ze had zoveel kleurrijk kittenspeelgoed in bijna elke kamer van ons huis. Christopher en ik leerden lopen door met onze voeten te schuifelen. Als we dat niet deden, en we normaal liepen, zouden we per ongeluk haar speelgoed kunnen platdrukken.

De katten hadden één toren om zich mee te vermaken in mijn kantoor; het was bijna anderhalve meter lang, met appartementen om te slapen, palen om te krabben, zitstokken om te spioneren en hellingen om te klimmen. Het kleinere boombing in onze woonkamer had vier groene, met vloerbedekking beklede niveaus en zes flexibele, met jutetouw bedekte armen met gestreepte, zwaaiende belbollen om rond te kloppen. Het leek een beetje op een octopus. Brambles en Gray konden erop klimmen en tetherball spelen met de belballen.

De groene octopus was de favoriet van Baby B. Christopher glimlachte op een avond nadat hij haar had zien spelen. "Dat is haar **Kitty** U. Ze is er zeker dol op."

Ik weefde allerlei soorten hangend speelgoed, veren uit onze tuin en kleurrijke linten in de gaas van een langere kattenboxtunnel en vulde een segment ervan met hopen gekreukeld wit vloeiend papier. Brambleberry en Girl Gray achtervolgden elkaar de tunnel in. Zij

sloeg op de kleurrijke slingerende afleidingen, en Brambleberry verstopte zich soms onder de stapels papier. Ze wachtte, en wachtte, en lanceerde zichzelf dan zo dicht mogelijk bij Girl Gray of Huck, en in het algemeen terroriseerde ze hen. Ze was zo klein en ze verstopte zich in een verfrommelde bruine papieren zak en stak dan geluidloos een poot uit om hen te verrassen als ze langsliepen. Toen ze dat bij Navar deed, draaide hij zich om en staarde haar met zijn grote groene ogen aan, alsof hij wilde zeggen: 'Ik wist dat je daar was. Je hebt mij niet voor de gek gehouden.'

De lichte delen van Brambleberry's vacht waren biscuitkleurig, net zoals de vacht van een Palomino-paard, en mijn favoriete kleur bij dieren. We hadden geen beton in onze tuin en als ze op de schorssnippers lag, vermengden haar kleuren zich. Totdat ze bewoog, was het niet altijd gemakkelijk om haar te vinden.

"Voordat ze werd geboren, hielp iemand die van haar hield in Kitty Heaven haar met het aankleden haar aardse kleding." Christopher zei met fonkelende ogen: 'Ik denk dat ze haar een op maat gemaakte **camouflagebroek hebben gegeven.**'

"Ik denk dat je gelijk hebt! Ik wed dat het Diana was; ze hield zo veel van katten."

Diana was al zo lang onze vriendin. We ontmoetten haar en haar Griekse man op een avond toen we uit eten waren in het Zuidland. En toen kwamen we erachter dat ze bij ons in de straat woonden. Ze hield van Christopher en hielp een hele tijd in zijn bedrijf. Ze had altijd een of twee lieve katten. Ze was kort nadat wij naar de Central Coast waren verhuisd naar de hemel overgestoken.

Ik had een handgemaakte rugzak van zacht leer en dacht dat Brambleberry Rose misschien wel graag met mij rond zou reizen. Ik stopte haar erin en bracht haar naar de natuurvoedingswinkel. Ze vond het niet zo erg, maar ik dacht niet dat ze het hobbelige geluid van de boodschappenkarretjes op de kiezelstenen ingang leuk vond. Dus toen dacht ik erover om haar mee te nemen naar een van onze gemeenteraadsvergaderingen. Ons stadhuis, gebouwd in 1913, staat geregistreerd als historisch gebouw. Het begon als de All Saints Episcopal Church in ons kleine stadje en was zo'n prettig gebouw om bijeenkomsten in te houden. Het had boomvormige, handgemaakte ijzeren balustrades langs de toegangstrap naar een brede, uitnodigende veranda, en een oude -houten interieur met een hoog, schuin plafond, ik hield mijn rugzak voor me en liet Brambles rondkijken terwijl onze gemeenteraad belangrijke maatschappelijke zaken besprak.

"Wat zit er in je rugzak?"

'Niet wat, wie? Haar naam is Brambleberry Rose.'

"Oh, mijn god, ze is schattig."

Er kwam nog iemand naar voren om te kijken wat er aan de hand was.

'Heb je je katten meegenomen naar de bijeenkomst?'

"Goed . . . Sommige mensen brengen hun honden mee, toch?"

Brambles wilde niet vaak geaaid worden en mensen wilden haar aanraken, maar ze waren respectvol. Ze was onweerstaanbaar.

Onze burgemeester was een vrouw wier hond meeging naar de bijeenkomsten en toen ze elkaar ontmoette Brambles kreeg een ondeugende glimlach. "Heb je je kat in je rugzak meegenomen?"

Ik glimlachte.

"Natuurlijk deed je het." En ze liep grinnikend weg, pratend met haar kleine witte donzige hond. 'Kom op, meneer Cloud.'

Toen ze nog klein was, namen we haar mee naar nog een aantal bijeenkomsten. Ze leek er niet van te houden, maar leek het ook niet erg te vinden. Ik kwam er al snel achter dat ze heel blij was als ik wat lekkers op het zachte suède leer aan de binnenkant liet vallen.

Onze dierenarts was een zachtaardige en deskundige man en hij hield van onze baby's. Hij leek een betrouwbare en gevarieerde kennis te hebben over hoe hij voor hen moest zorgen. Hij vertelde me over enkele weinig bekende, niet-medische manieren om mijn kleintjes te behandelen. Tijdens een van haar controleafspraken vroeg ik Dr. Thomas hoe hij ertoe kwam dierenarts te worden.

"Ik ben opgegroeid in Nederland en mijn grootvader was dierenarts, hij zorgde voor boerderijdieren, waaronder katten en honden. Hij had een grote kas en kweekte allerlei kruiden, planten en bloemen. Hij maakte medicijnen voor de dieren. Ik heb van hem geleerd."

"Wauw. Dat is een ouderwetse kennisbasis. En een verloren kunst. Hij moet een soort gehad hebben ziel."

"Hij stond in hoog aanzien in zijn stad."

'Je moet hem missen. Er is mij verteld dat niet alle artsen genezers zijn; destijds was dat nog niet het geval weet wat dat betekende. Het klinkt alsof je grootvader een ongelooflijke genezer was.

Hij merkte dat naarmate Brambleberry's lichaam groter werd, haar staart bleef groeien. groeien. . . en . . . En groeien.

"Brambles heeft verschillende extra wervels in haar staart. Het geeft haar die lange staart. Het geeft haar ook een ongewoon gevoel van evenwicht. Ze is heel schattig,' voegde hij eraan toe met een glinstering in zijn ogen, 'en heeft een van de langste staarten in de geschiedenis van huiskatten.'

"Brambleberry Rose komt de kamer binnen en vijf minuten later arriveert haar staart." verklaarde Christopher met een lieve glimlach.

Ze studeerde af van **Kitty U** naar de bomen in onze tuin. In het begin rende ze er gewoon op af en greep ze vast alsof ze aan het worstelen was, maar al snel leerde ze navigeren door de grote, kronkelige takken die zijwaarts groeiden. Omdat onze tuin bedekt was met eeuwenoude Californische eiken, hadden we genoeg van die dicht bij de grond, kronkelige zijtakken die perfect waren voor een kitten om op te rennen.

Al onze katten klommen in de bomen, maar er gebeurde iets nieuws toen Brambleberry nog klein was. Ze begon te springen. Ze kon van tak naar tak springen, net als de inheemse grijze, en importeerde rode eekhoorns die in onze tuin woonden. Haar broers en zus konden dat niet. Ze gingen op de grond zitten en keken naar haar.

Naarmate ze wat ouder werd, klom ze hoger en begon van de kleinere takken op het dak van ons huis te springen. Het opmerkelijke hieraan was dat de tak wegbewoog van de plek waar ze in evenwicht was als ze eruit sprong. Ik heb dit een paar keer gezien toen ik op kantoor werkte. Op een dag was Christopher 's middags thuis toen ze in de bomen in onze achtertuin begon te klimmen. Ik dacht dat ze haar magische vliegding weer zou kunnen doen.

'Christopher, misschien wil je Brambles komen opzoeken.' Hij liep mijn kantoor binnen en zag haar hoger klimmen dan waar onze andere katten klommen. "Ze gaat springen." zei ik zachtjes.

Ze balanceerde op een horizontale tak met een diameter van ongeveer tien centimeter, net buiten het raam van mijn kantoor.

Ze keek aandachtig naar het dak en werd heel stil.

Toen lanceerde ze!

Het enige wat we zagen was haar staart over de dakrand verdwijnen. We hoorden haar naar de nok van ons schuine dak rennen en weg was ze.

"Wauw. Zoiets heb ik nog nooit gezien." Christophers ogen waren groot van verbazing. "Ze is buitengewoon."

Het verbazingwekkende aan haar Kitty-parkour is dat ze bijna zes meter boven de grond was, en ze meette niet alleen de afstand die ze kon zien, maar ook de afstand die ze creëerde met haar sprong. Ze was precies en elegant. Ze was uniek en gewoon ongelooflijk, ze vloog door de lucht als een ervaren luchtlandingsartiest.

"Weet je wat dat is?" Ik heb gevraagd.

Hij keek mij aan, maar gaf geen antwoord.

"Dat is Mystere."

"Je hebt gelijk." Hij riep uit. "Haar naam is absoluut Brambleberry Rose, maar haar geest is Mystère."

Dat waren de dagen in onze kustgemeenschap, die ongeveer 3.000 inwoners telde anders dan waar we eerder hadden gewoond. Ons huis lag twee beboste blokken van de stad: we konden lopen naar de ochtendkoffie, het park, de huizen van enkele van onze vrienden en het openluchttheater. De huizen leken niet op elkaar. Ze waren meestal rond de 100 jaar oud en stonden op grote percelen. De erven hadden geen gras, maar bloemen, tuinen, kleine bomenbossen en schorschips. Een veelgebruikt afrasteringsmateriaal waren echte druivenstokken van wijngaarden. Erven waren afgezet met gedraaide vierkante, vijf centimeter grote, lichtgrijze, knoestige stokken die regelrecht in de grond werden geslagen, ongeveer een meter hoog, met af en toe diagonale steunen. Toen er een boom groeide op de plek waar de oprichters een straat wilden, gingen ze om de boom heen. De straten waren kronkelig en hadden geen straatverlichting of trottoirs. We hadden kleine lampen in Tiffany-stijl in onze tuin vlakbij ons huis, maar toen de zon onderging, was het donker in onze straat.

Het was alsof ik lang geleden in een eenvoudiger tijd leefde. Christopher en ik vonden het meer dan geweldig elke andere plaats waar we eerder hadden gewoond - en, zoals u zich misschien herinnert, beste lezers, hadden we in een charmante kustgemeenschap ten zuiden van Los Angeles gewoond, direct aan de oceaan aan de noordkust van O'ahu, Hawaïi .

De meeste ochtenden in ons kleine strandstadje begonnen met vogelgezang. We hadden zoveel soorten vogels dat het ochtendkoor een verscheidenheid aan stemmen bevatte en bijna een uur duurde. Door naar hen te kijken kenden we enkele vogelsoorten, maar we hadden een mysterieuze vogel die klonk als een babbelende aap. Ik heb geen idee wat voor vogel dat was, maar hij maakte een jungle-achtig geluid. We hoorden zelden meeuwen, ook al waren we blokken verwijderd van het strand, maar onze zwerm grote, prachtige zwarte kraaien leken zich allemaal vrij dicht bij dezelfde tijd in de takken te nestelen. Het klonk alsof ze schreeuwden en zo nieuwsgierig waren om het te horen en te zien. Als onze katten buiten waren toen dat gebeurde, verdwenen ze. Ze renden niet weg; opeens waren ze er gewoon niet meer.

Er waren blauwe Californische struikgaaien die vriendelijk waren tegen onze eekhoorns, bruine vogels die met de tenen van hun voeten gespreid in de houtsnippers sprongen, felgroene kolibries, geel-grijze grasmussen die de liefste kleine tjilpende geluidjes maakten, en kleine grijze schatjes die, zoals we leerden, kuifmezen werden genoemd en spitse hoofden hadden. Ze konden het allemaal met elkaar vinden, maar de zwart-witte spechten hadden een andere agenda. Ze wilden al het eten voor zichzelf. Ze verjoegen andere vogels. Zij waren degenen die onze dennenbomen bedekten met kleine gaatjes die ze opvulden met eikels. Ze waren opvallend grafisch en hadden een zeer scherpe zwart-witte kleur met een felrode hoed op de achterkant van hun hoofd, zoals een Joodse yamaka.

Toen Christopher en ik op een dag in de keuken zaten, zagen we een groep spechten spioneren op onze eekhoornvrienden. Ze leken informatie te verzamelen over de voedselsituatie. Een aantal van hen schreeuwden het uit, er verschenen nog een aantal spechten in de bomen, en toen sprongen ze in de boomtakken om dichterbij de plek te komen waar onze eekhoornvrienden waren. Plotseling, alsof ze een geruisloos teken hadden, begonnen ze de rode eekhoorns te bombarderen die zwarte zonnebloempitten aan het eten waren bij ons keukenraam.

Het leek op een gecoördineerde vliegmanoeuvre, net zoals bij de vliegshows die we hadden bijgewoond.

"Oh man. Onze eekhoorns zullen gewond raken." Ik stond op om naar onze achtertuin te gaan en te rennen inmenging voor hen.

"Dit lijkt op oorlog. Die jongens zien eruit als Nullen!"

"Wat is een nul? En waar is onze zwerm kraaien als we ze nodig hebben?"

Christophers gezicht was bijna in een grimas gehuld. "Nul is wat we de Japanse vliegtuigen noemden die in de Tweede Wereldoorlog vlogen." Misschien herinnert u zich, beste lezers, dat Christopher een toegewijd piloot was en dat zijn vader tijdens die oorlog in Europa had gediend.

"O, die met de rode stip op hun vleugels?"

'Ja, en aan de zijkant van het vliegtuig. Deze vogels lijken op die oorlogsvogels. Oh . . . zul jij Weet je hoe een zwerm kraaien heet?"

"Zeg eens."

"Een moord."

'Een moord op kraaien? Ernstig? Dat is wat we nu nodig hebben. Onze bende komt binnen met **moord** in gedachten. Weet jij hoe een groep katten heet?"

"Onze familie?" Hij had een gekke grijns op zijn gezicht.

"Ik hou ook van jou, schat. Een groep katten wordt een clowder genoemd."

Zonder naar hem te kijken kon ik zien dat hij glimlachte, en vanaf die dag noemden we de moordende spechten Nullen.

Ik had twee rustieke kleipotten op onze achterveranda die ik vulde met gevallen dennenappels die ik opraapte terwijl ik door ons terrein liep. In de ene pot zaten stevige groene dennenappels en in de andere de bruine, die groter waren en open waren gegaan. Ik noemde ze bommen en kogels. De kogels waren de kleinere en konden goed gericht worden. De grotere zagen er dreigender uit toen ik ze door de lucht liet vliegen. Ik was er behoorlijk goed in om ze op de takken te richten waar de Nullen graag zaten. Ik weet niet zeker of ze me serieus namen, maar ze vertrokken nadat ik een paar rechtstreeks naar hun luidruchtige groep had gestuurd.

De serre in ons huis werd mijn mooie kantoor en Brambleberry Rose hield me de meeste dagen gezelschap terwijl ik werkte. Het had brede ramen langs de langste muur die niet open konden. Er waren aan elke kant twee klassieke, ouderwetse ramen die opengingen voor ventilatie en deze keken allemaal uit op het parkachtige bos. Aan de andere lange zijde waren binnenramen en openslaande deuren die toegang gaven tot onze woonkamer. De vensterbanken waren ongeveer twintig centimeter diep en gemaakt van dezelfde constructie van red cederhout en latten als de muren en het plafond. Deze kamer was niet witgekalkt zoals de woonkamer. Het was echt alsof je in een boomhut was en een van Brambleberry's favoriete plekken bij ons thuis. Het was zo warm en de vensterbanken waren breed genoeg voor een katje om op in slaap te vallen. Ze was daarboven met de vogels in die kamer.

Het was op een van die dagen dat ik opkeek en mijn katten van de rand zag slingeren zo'n brede vensterbank met koorden om haar nek. Brambleberry had moeite om zichzelf te ontwarren. Haar kleine beentjes trappelden. Met haar voorpoten probeerde ze de koorden te bereiken die haar verstikten. Ze kon geen geluid maken omdat ze niet kon ademen.

Ik kon niet snel genoeg bewegen! Ik sprong op van mijn bureau, pakte haar vast en hield haar vast. en haar . . . hield haar vast.

"O lieve Heer, dank u dat u mij hier laat zijn." Ik probeerde mijn hartslag weer op peil te krijgen ergens bijna normaal. Ik had. Geweest. Doodsbang!

Ik wilde er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren als ik niet thuis was geweest of als ik gewoon in een andere kamer was geweest. Het leek mij dat dit in ieder geval de tweede keer was dat ze naar huis kon gaan om bij de Kitty Angels te zijn.

Christopher was op een bouwplaats, maar ik heb hem toch gebeld.

'Brambles stierf bijna.'

"Wat? Laat me naar een andere plek gaan waar ik je beter kan horen. Wat is er gebeurd?"

'Ik was op mijn kantoor aan het werk en blijkbaar had ze met de plastic balletjes aan het uiteinde van de koorden van de raamzonwering gespeeld. Ze waren aan elkaar vastgebonden en, lieve God, ze vormden een strop om haar nek. Christopher, ze **zwaaide** van de rand af en probeerde los te komen!'

"Gaat het goed met haar?"

'Het lijkt erop dat het zo is.'

"Ben je?"

'Ik denk dat ik *chocoladetaart nodig heb.*'

'Weet je, ik ben hier over ongeveer vijfenveertig minuten klaar. Als je wilt, kunnen we naar het koffiehuis gaan.'

'Dat zou ik geweldig vinden. Ik ga haar vasthouden tot je hier bent. . . dankje ik hou van je.'

'Ik houd ook van jou. Geef haar een kus.'

Onnodig te zeggen dat ik al die koorden losmaakte en dat ze zo bleven.

Het was rond deze tijd dat Brambles besloot dat ze mijn camera niet leuk vond en liep weg zodra ze zag dat ik er mee naar haar toe kwam. (Ja, beste lezers, de dagen vóór de stille camera's van mobiele telefoons.) Als ik probeerde een foto te maken van haar slapende, hoorde ze de sluiters klikken en werd wakker; ze stond op en vertrok, dus ik heb veel foto's van haar staart.

Toen Brambleberry ongeveer zeven maanden oud was, waren de dagen lang en de nachten warm. Christopher en ik zagen iets vreemds aan de rand van ons terrein.

"Christoffel!" Het was half gefluister, half geschreeuw. Hij was in de woonkamer, naast mijn kantoor, en het was vroeg in de avond, donker buiten.

"Wat is er?"

'Kijk eens, rond twee uur! Het lijkt erop dat het aan de rand van ons terrein ligt.'

"Oh . . . Heer."

"Wat is dat?" Om de een of andere reden was mijn stem hees geworden. Grote groene ogen leken ongeveer een meter boven de grond te zitten en leken naar ons terug te staren. Zo ver in onze tuin hadden we geen verlichting.

"Ik denk dat het een bobcat is."

'Ze zijn allemaal binnen, toch?

"Ja, bel de politie."

"Echt?" Daar had ik niet aan gedacht.

"Ja."

Dus ik deed. U herinnert zich misschien dat we in een heel klein stadje woonden en op een steenworp afstand van de politie en de brandweerkazerne zaten. Nadat we hadden vastgesteld waar we woonden, bedankte de coördinator ons en zei: 'De patrouillewagen komt zo.'

Ik pakte Brambles vast en zette haar op de vensterbank om haar reactie te zien. Ze ging voluit door alert; Zonder te bewegen werden haar ogen groot en concentreerden ze zich op de groene ogen die leken alsof ze naar haar terugkeken. De vacht langs haar hele rug ging omhoog, haar oren waren naar voren gericht en haar staart was vol pluusjes.

En ja hoor, binnen enkele minuten zagen we een zeer stille politiepatrouillewagen langs de voorkant van ons pand rijden en door de donkere straat rijden. Christopher deed het licht in de veranda aan en weer uit. 'Dan weten ze dat wij degenen zijn die hebben gebeld.'

En toen rolden ze weer voorbij. Ze waren in stealth-modus.

Binnen enkele minuten kwam de neef van onze buurvrouw, Deanna, thuis. Hij was een week op bezoek vanuit een andere staat. We zagen hem op hun oprit parkeren en zagen hoe de tuinpadverlichting aanging toen hij hun voordeur naderde. Ik gaf hem een paar minuten en belde hem toen op hun huistelefoon.

"Ja?"

'Hé, het is je buurman. Heb je vanavond iets in je tuin gezien?'

Zijn stem trilde een beetje. "Ja, ik zag groene ogen die mij volgden toen ik het pad opliep!
WAT WAS DAT?"

'Oh, jeetje,' was het beste wat ik kon doen.

Hij schreeuwde: "Wat voor dieren heb je hier?"

'Het had een bobcat kunnen zijn.' zei Christoffel. Ik had de oproep via de luidspreker en hij kon het niet help een beetje grinniken.

"Gaat het?" Christopher wilde helpen als dat nodig was. "De politie is langs geweest."

"Oké. Maar ik ga er vanavond NIET meer heen!"

'Goed idee,' grinnikte Christopher. Er waren bobcats op zijn huidige werkplek.

De ogen waren verdwenen, niemand raakte gewond en al onze katten waren veilig. Brambles zat bevroren op de rand. En ze wilde **niet** opgepakt of geaaid worden.

Ik zei zachtjes een dankgebed tegen de engelen van onze kat: "Bedankt voor de waarschuwing."

We ontmoetten elkaar de volgende ochtend op onze aangrenzende binnenplaats met Deanna's neef en moesten erom grinniken, maar we waren gewaarschuwd. Het gevaar was reëel.

5. Kijk naar die baby! Het lijkt op een kleine Bobcat

Toen Brambleberry Rose ongeveer tien maanden oud was, gebeurde er nog iets ongewoons. Navar Star ging 's ochtends onze tuin in en kwam thuis met een bijt blessure aan zijn voorpoot. Zoals ik eerder al zei, vocht hij niet en benaderde hij zelfs geen andere katten.

'Navey is gewond. Kijk dit eens.'

'Laten we hem naar dokter Thomas brengen. Kun je bellen en laten weten dat we onderweg zijn?'

Tijdens de rit vroeg Christopher: 'Hoe is dit in vredesnaam gebeurd?'

"Het is een mysterie, nietwaar?" Omdat hij zo'n zachte kerel was en graag dichtbij was, hield ik Navey op mijn schoot.

De jonge, lieve dierenarts-technicus hield de voordeur voor ons open: 'De dokter zal bij je zijn slechts een minuut. U kunt wachten in de middelste examenruimte.'

Terwijl wij daar waren, zagen we in een van de kennels een kitten zitten. Het leek op een baby-lynx. Het was een donkergrijs met witte tijgerstreep en een witte melkmond.

"Zie je dat katje?"

'Kijk eens naar dat kindje. Het lijkt op een kleine bobcat.'

"Wat een schattig katje!"

Dr. Thomas onderzocht de poot van Navar en vertelde ons: "Het komt goed met hem; het is maar een klein wondje. Ik zal hem aankleden en hem wat antibiotica geven.' Hij controleerde Navey's andere poten. "Hij is hier nog niet eerder geweest vanwege een blessure. Wat is er gebeurd?"

"Goede vraag." Christopher had zijn hand op Navey's hoofd; Navar was zijn speciale kat Liefde. "Dit is een primeur. Hij ging de tuin in en kwam zo terug. Wij hebben niets gehoord."

"Het is geen kattenbeet," zei Dr. Thomas. "Het is van een dier."

Christopher keek voorbij de onderzoekskamer naar de kleine, wild uitzienende baby. "Dat is zeker een schattig katje."

'O ja, ze heeft een huis nodig.'

Ik had niet gedacht dat dat een optie was. Ik geloofde dat alle dieren in zijn kliniek een huis hadden. Dat was ook het moment waarop ik hoorde dat Dr. Thomas zich als vrijwilliger aanmeldde voor veel plaatselijke dierenreddingsorganisaties. Hij redde ook honden en katten.

"Toen ze zes weken oud was, waren haar beide achterpoten gebroken. Onze lokale Dierenvrienden vonden haar en belden mij. Ik heb haar hierheen gebracht en ik heb haar al twee keer operatief geopereerd. Ze is stabiel, maar nog steeds aan het genezen."

'O,' vervolgde hij, 'haar naam is Millie.'

Christopher en ik keken elkaar aan. "Wil je nog een katje?"

"Ja."

Hij antwoordde zo snel dat ik verrast was. Het was duidelijk dat we allebei verliefd op haar waren geworden.

'Ze heeft een huis,' zei Christopher tegen dr. Thomas.

Dat is niet wat we dachten dat er die dag zou gebeuren. Beste lezer, denkt u wel eens dat dingen met een reden gebeuren?

"Je kunt haar na de kerstvakantie ophalen."

De volgende dag was het kerstavond en ik wist dat zijn kantoor gesloten zou zijn.

'Kunnen we haar later vandaag ophalen?' Ik was zo opgewonden om haar naar huis te brengen. Er was geen Zo wilde ik die kleine schoonheid drie dagen lang achter de tralies achterlaten. Het maakte mij niet uit hoe vriendelijk en liefdevol de plek was waar ze was.

'Mijn staf moet haar vanavond vasthouden.'

Hij verliet de onderzoekskamer, besprak iets met een lid van zijn staf en keerde vervolgens terug. 'Kun je haar morgen rond de middag komen ophalen?'

En zo kregen we ons vijfde kitten. Op kerstavond.

We hadden een naam nodig voor ons nieuwe kitten en besloten een deel van haar naam hetzelfde te houden. We hebben verschillende opties geprobeerd. Omdat ze niet kon lopen zoals onze andere katten, maar we geloofden dat ze dat ooit zou doen – op aarde of in de sterren – stelde Christopher Halley voor. We zijn daar geland, na de beroemdste vallende ster, de komeet van Halley. Ik heb het anders gespeld: Hayleigh.

Ik kon het niet helpen dat ik dacht dat als Navar Star niet was gebeten, we die dag niet in het kantoor van dokter Thomas zouden zijn geweest. Omdat die onderzoeksruimte uitkeek op die kennels, hadden we haar niet gezien als we in een van de andere onderzoeksruimtes waren geweest. We dachten dat er een reden was waarom Navey haar naar ons toe bracht.

Brambleberry Rose was meteen dol op haar nieuwe zusje, net als onze andere kinderen. Brambleberry en Hayleigh speelden en sliepen samen. Brambleberry was de beste grote zus. Brambleberry Rose en Hayleigh werden in hetzelfde jaar geboren, ongeveer zeven maanden na elkaar, en leken op elkaar.

Op sommige middagen sliep Girl Grey vlak naast Hayleigh, alsof ze haar beschermd tegen iets dat Christopher en ik niet konden zien. Dit was de eerste keer dat we Gray dit zagen doen, aangezien ze meestal het grootste deel van de tijd op zichzelf bleef.

Soms noemden we ons nieuwe kitten "Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh", en met haar wit mond, ze was zo schattig; ze zag er voortdurend uit alsof ze net klaar was met het drinken van melk.

Brambles was nog klein en kostbaar, maar ze was vastbesloten. Ik denk dat het de Tortitude was deel van haar erfgoed. Als ze zich eenmaal op iets concentreerde, liet ze zich niet afschrikken. De katten, inclusief kleine Hayleigh, gingen 's middags naar buiten en ik riep ze allemaal binnen voordat het donker werd. Maar Brambleberry bleef later op de avond buiten dan onze andere katten.

Nou, dat ging natuurlijk *niet* gebeuren.

Het laatste wat ik wilde was mijn kitten kwijtraken. Ik bleef elke avond later en later op en belde haar totdat ze door de bosjes kwam rennen.

Omdat ze vastbesloten leek om rond te dwalen, besloot ik haar bij dokter Thomas te laten chippen voor identificatie. Toen mijn onderhandelingen met haar niet succesvol bleken, begon ik haar na haar middagmaal binnen te houden. Deze verandering in haar schema maakte haar niet gelukkig. Maar omdat haar traagheid iets nieuws was, verzekerde ik haar dat ze weer naar buiten mocht met haar broertjes en zusjes.

'Herinner je je die groene ogen die je zag? Ik wil je in huis hebben als het buiten donker is. Ik laat je weer rondlopen als het veilig is, dat beloof ik.'

Ze wendde haar gezicht van mij af.

'Ik beloof je, lieverd, dat je weer buiten zult zijn.'

Tijdens een van de avonden dat ik haar binnen hield, besloot ik een nieuw spel met haar te spelen. Ik vroeg me af of ze een speeltje zou pakken, dus verfrommelde ik het papier in balletjes en gooide die weg, maar ze was niet geïnteresseerd. Ik gooide haar muizenspeeltjes weg, maar nadat ze ermee had gespeeld, beet ze er gewoon in en schudde ze. Op een avond rolde ik een groene druif over de vloer – en zij rende er achteraan. Ik kon niet geloven wat ik zag. Toen hij de druif zag, was Navar Star totaal ongeïnteresseerd.

Huckleberry Moon en Girl Gray waren meer geïnteresseerd in het zien rennen van Brambleberry dan in het achtervolgen van de groene vruchten. Hayleigh keek belangeloos toe. Ze achtervolgden speelgoed dat ik weggooid, maar geen fruit.

Maar Brambleberry Rose rende over de vloer, pakte de ronde druif in haar mond en bracht hem terug naar mij. Natuurlijk vroeg ik me af of ze het nog een keer zou doen. Toen ik de druif weer rolde, rende ze er achteraan en bracht hem nogmaals naar mij terug.

Christoffel was thuis. "Wil je iets leuks zien, schat?"

Hij kwam onze woonkamer binnen.

'Kijk eens wat ze doet.'

Brambleberry Rose deed het opnieuw: ze joeg de groene druif over het vloerkleed in de woonkamer en bracht het terug naar mij in haar mond. Het was zo mooi om haar ongebruikelijke kleuren te zien met het zachte groen in haar mond.

"Brambleberry kan beter apporteren dan sommige honden waarmee ik heb gewerkt." Glimlachend voegde hij eraan toe: "Ik vraag me af of ze me in de toekomst zal helpen als ik meer honden leer apporteren?" Eerder in zijn leven had hij naast zijn eigen honden ook verschillende geleidehonden voor blinden getraind.

Brambleberry achtervolgde nog een aantal druiven; het was duidelijk dat dit iets was wat ze wist te doen. **Maar hoe?** En ja, het groen van haar goudgroene ogen matchte prachtig met het groen van de druiven. Ze at ze niet; ze bleef gewoon elke druif naar mij terugbrengen voor een nieuwe worp totdat de druif gepureerd was en ze een nieuwe wilde.

Ik probeerde het opnieuw, maar geen van onze andere katten wilde iets halen.

"Ik weet wat je denkt. Ik weet nog dat je zei dat je het gevoel had dat je dat had kende haar al."

"En toen zag ik dat ding dat leek op het gezicht van de aarde bovenop het gezicht van Brambles."

'Denk je dat ze de Aarde had kunnen zijn?'

"Ik weet het niet. Heb jij ooit zoiets meegemaakt?"

Christopher bracht even zijn hand naar zijn mond en dacht: 'Nee, dat heb ik niet gedaan, maar dit is echt anders! Er is iets aan de hand.'

"Ze brengt een heel universum met zich mee. Wie weet hoe ver teruggaat?"

'Dat is niet eens alleen maar: jullie twee hebben een vreemde en prachtige band. Er is iets onderscheidends aan Brambleberry.'

Hij keek alsof hij iets belangrijks aan het berekenen was: 'Het zou kunnen dat je het al wist elkaar eerder. Misschien was ze eerder of in een eerder leven uw kat? Het is duidelijk dat er sprake is van een diepe liefde.'

"Nou, dit is nieuw; Ik heb dit nog niet eerder gevoeld, ik heb het niet gezien of erover gehoord.

Later dacht ik: **serieus, hoeveel katten halen groene druiven op?**

We hadden de liefste kattenfamilie en iedereen kon goed met elkaar overweg. Het was zo leuk om vijf katjes te hebben. Zoals verwacht was Navar Star de beschermende grote broer. Hij hield van onze nieuwe kleine baby. Hij wilde niet met haar spelen; zoals ik al zei, hij speelde niet. Dat was niet zijn stijl, maar hij hield haar in de gaten, en toen ze te ver onze tuin inging – te dicht bij de rand – draaide hij een beetje voor haar rond en draaide haar om. Het was iets moois om naar te kijken. Tenzij je de betrokken katten kende, zou je het kunnen missen, maar Christopher en ik zagen hem soms bij zich dragen.

Op een late namiddag zaten we op de veranda.

"Hij doet het weer." zei Christoffel.

Hayleigh liep over onze oprit het bos met grote eikenbomen en hoge grassen daarachter in. Ze had geen idee dat we daar groene ogen hadden gezien voordat ze arriveerde. Navar gleeed een beetje over de oprit naast het brede hek en kwam, zonder de aandacht te vestigen op wat hij deed, tussen haar en de grens van het erf terecht. Het was buitengewoon om te zien.

'Weet ze dat hij dat doet?'

'Ik denk niet dat ze dat doet. Ik denk dat ze hem gewoon ziet en zich omdraait. Ze weet dat hij niet met haar zal spelen.'

Dus rende ze terug de oprit af waar ze veilig was, en Navar reed naar de veranda en via de open voordeur de woonkamer binnen.

Huckleberry was gewoon gemakkelijk in de omgang, mocht iedereen, **hield van** Navar en leek gewoon een heel gelukkige jongen. Hij bezocht nog steeds zijn kattenvriendje Anna. Ze kwam niet naar ons huis, maar Deanna vertelde me hoe Bugs gewoon rondwaalde en ze samen op de veranda speelden en zaten.

Op een zonnige lenteochtend, terwijl ik op mijn kantoor werkte, keek ik naar het parkachtige gebied naast mijn kantoor en zag misschien twintig eekhoorns graven in de bodembedekker van de houtsnippers. Het lag in een gebied waar we auto's parkeerden, dus het was groot en er was geen beplanting. Plotseling begon een van hen te springen, en toen begon een ander te springen en ze begonnen salto's te maken.

'Christopher, je moet dit zien.'

We zaten en keken hoe de eekhoorns aan het graven waren en zich vervolgens begonnen te gedragen alsof ze dat waren hallucinerend. Ze hadden zoveel plezier met het achtervolgen van elkaar, renden heel snel de eikenbomen in en sprongen vervolgens naar beneden. We hadden elke dag naar de eekhoorns gekeken en dit was iets nieuws.

"Weet je wat ze doen?"

'Het lijkt erop dat ze iets aan het opgraven zijn, waarschijnlijk eikels. . . misschien groeit er tijdens het regenseizoen een schimmel op hen, waardoor ze aangeschoten worden. Het zijn baby's."

"Hoe weet je dat? Voor mij zien ze er allemaal hetzelfde uit."

"Degenen die dat doen, zijn kleiner."

Dit vermaak duurde enkele uren en de baby-eekhoorns leken er dol op te zijn.

Het zou waarschijnlijk nog minstens een eekhoornseizoen duren voordat ik de baby-eekhoorns kon identificeren, maar het was zeker leuk om ze te zien rennen, springen en salto's maken.

Brambleberry Rose, Girl Gray en Hayleigh achtervolgden elkaar soms het huis. Het geluid van hun bonzende poten op de hardhouten vloeren was een vrolijk kabaal. Soms rolden en worstelden Brambleberry Rose en Hayleigh op het vloerkleed in de woonkamer.

Christopher en ik gingen naar onze favoriete dierenwinkel en kochten voor Hayleigh een tas vol nieuw speelgoed; belballetjes, kauwbare dingen en nepmuizen die ze haar eigen zou kunnen noemen.

Hayleigh zag Gray haar muziek spelen met de kleurrijke blikken teddyberen en toen Gray weg was, liep ze ernaartoe om te zien of dat speelgoed was waarmee ze wilde spelen. Ze legde haar grote wanten in de mand en bewoog de blikken beren rond; ze maakten een betoverend, bijna muzikaal geluid, maar Hayleigh moet tot de conclusie zijn gekomen dat het haar niet interesseerde. Ze rende weg om haar nieuwe speelgoed te zoeken.

Ze sliep en speelde in de kattentunnel, beklom de kattentoren op haar eigen unieke manier, sloeg met de zwaaiende belballen op het boomding en alles was vredig. Zij, met haar baby-Bobcat-uiterlijk, en Brambles met haar lynx-gelijkenis, waren een mooi gezicht terwijl ze door het huis rende.

Eén van Hayleighs benen was prachtig genezen, maar de andere bleef recht.

"Het is niet buigen op de knie." Dokter Thomas bewoog zachtjes haar been om te zien of het zou buigen. "Ik heb er een speld in gestopt en de botten eromheen zijn genezen. Het kan ervoor zorgen dat de knie niet meer buigt, '

"Moeten we iets doen?"

'We konden de pin verwijderen. Ze is stabiel en het kan werken. Misschien niet.'

Christopher en ik besloten het te proberen. Ze werd dus opnieuw geopereerd en terwijl ze herstellende was, hebben we een kinderwagen voor haar gekocht. Het leek op de kattentunnel, met donkergroen gaas eromheen, en was zo nuttig omdat ik haar mee naar buiten kon nemen de tuin in en ze geen enkel gewicht op haar ingepakte been hoefde te plaatsen. Christopher noemde het haar *Kitty RV*. Ze had een zachte, overdekte schuilplaats met een rond raam aan de achterkant en een onoverdekte 'veranda' waar ze kon zitten en naar alle beestjes in onze tuin kon kijken.

Als ze niet buiten naar de vogels en eekhoorns keek, kon ik het kinderwagengedeelte losmaken van de wielen en zet hem op ons bed. Overdag dat hij thuis was, kwam Christopher onze kamer binnen om haar te aaien en lekkers voor haar te brengen. Hij maakte haar vaak wakker en op een dag nadat hij met haar had gespeeld, vroeg hij: 'Is het je opgevallen dat ze helemaal tot aan haar oren gaapt?'

Na de tijd die nodig was om te genezen, maakte dokter Thomas haar been los, maar de operatie had niet gewerkt. Hayleigh zou niet kunnen lopen of springen zoals onze andere katten. Haar been zou gedurende haar korte leven onbeweeglijk blijven.

Ze ontwikkelde haar eigen manier van klimmen – ze deed het met haar voorpoten en die grote wanten van haar. Ze rende heel snel door het huis. Toen ze een hoek omging, gooide ze haar rechte been achter zich uit en rende op haar drie buigzame benen. Ze maakte een uniek geluid op de hardhouten vloeren.

'Ze gooit dat been als een roer achter zich uit. Ze gebruikt het om zichzelf te sturen.' Christoffel gezegd.

'Als ze uiteindelijk de banden van de aarde verbreekt naar de plek waar de sterren en kometen leven, zal ze dat ook doen lopen prima, zoals het bedoeld was.

'Dat is waar, en dat doet ze nu ook,' zei Christopher. 'In haar geest rent, springt en speelt ze net als alle kittens die niet gewond zijn geraakt.'

"Wat vind je ervan om 'SkyWalker' aan haar naam toe te voegen?"

"Hayleigh SkyWalker?" Glimlachend zei hij: 'Het is perfect. Het past bij haar.'

Ze zag haar broers en zussen buiten onze keuken in de boom klimmen en deed toen het meest onverwachte. Ze leerde de bast vast te grijpen met de ene voorpoot en daarna met de andere. Het was opmerkelijk om haar te zien manoeuvreren als een kleine katachtige bergbeklimmer met kattenstijgijzers. En de blik op haar gezicht was totale focus met 100% vastberadenheid. Zo baande ze zich een weg omhoog in de boom, onder de rand, en ging op de gewaardeerde plank zitten waar haar broers en zussen en al onze eekhoornvrienden zo gracieus naar toe konden springen. Het bijna ongelooflijke aan Hayleighs prestatie die de zwaartekracht tartte, was dat de stam van die boom zich van het huis afboog en dat ze tegen de binnenkant van een halve maan aan het klimmen was; haar achterpoten konden de stam niet eens raken.

'Ik heb nog nooit zoiets gezien,' zei Christopher op een middag terwijl hij ernaar keek unieke atletische manoeuvre. "Ik denk dat dit een van haar superkrachten voor katten kan zijn."

We voerden onze eekhoorns op die prachtige, op maat gemaakte houten plank die Christopher had gemaakt. Al onze andere katten sprongen erop vanaf de majestueuze eik die zich daarachter uitstrekte. Om ons huis weer binnen te komen, stapten ze vanaf die plank ook op onze keukentafel. Als het raam open stond, liepen ze de plank op en sprongen dan naar de lagere takken van de eik en op de grond. Soms zat een van hen op de plank en keek naar de vogels en eekhoorns die vrolijk rondvlogen, renden en springen in onze tuin.

Rond deze tijd merkte ik dat het gedrag van Hayleigh Skywalker tegenover Brambles langzaam begon te veranderen. Ze begon met zitten kijken naar Brambles – dat had ze nog niet eerder gedaan – en naarmate de tijd verstreek, leek ze boos te worden. ***Is dat zelfs mogelijk?***

Op een avond vroeg ik Christopher ernaar: 'Zie je de uitdrukkingen op haar gezicht?'

'Ik merk het als ze boos wordt.'

"Jij ziet dat?"

'Ja, haar ogen zijn halfgesloten en haar oren worden een beetje plat en ze kantelt ze naar achteren. Zij geeft een angstaanjagende sfeer.'

Ik heb zo genoten van de manier waarop Christopher onze baby's vertelde.

Maar toen begon ze naar Brambles te meppen. In eerste instantie leek het meer ergernis, maar dat was het ook geëscaleerd. Toen ze al snel op Brambles uithaalde, leek het erop dat ze haar pijn wilde doen.

Christopher en ik probeerden haar allebei te ontmoedigen. "He *jij*. Kleine onverlaat. Laat je zus met rust." Christopher kon zijn lach niet inhouden, maar hij meende het.

"Hayleigh! Stop daarmee, NU. Hayleigh?' Ik meende het ook en hoe goed denk je dat dat werkte?"

Niet.

Tijdens een postoperatief onderzoek vroeg ik Dr. Thomas ernaar. 'Het lijkt erop dat ze Brambles niet leuk vindt. Is dat mogelijk?'

"Ja, dat kan gebeuren."

"Zal het veranderen en teruggaan naar hoe het was?"

Hij keek ons over de rand van zijn bril aan. 'Nou, het kan zichzelf oplossen, maar Hayleigh heeft een sterke geest en ze is een meisje. Als meisjeskatten eenmaal een besluit hebben genomen, veranderen ze die zelden meer.'

Christopher en ik keken elkaar aan.

'O nee,' vroeg ik me hardop af. "Wat doen we nu?"

"Kun je ze gescheiden houden?" Dr. Thomas bood aan: 'Als je haar moet overgeven, de mensen die haar hebben gered, zullen haar terugnemen.'

'Oké, bedankt, maar ik wil haar houden. Het betekent alleen dat we Hayleigh uit de buurt van Brambles moeten houden. · houd haar binnen, of zoiets!

Ik was teleurgesteld maar hoopvol dat Hayleigh haar vrijheid zou missen en zich bij het programma zou aansluiten. Snel.

Maar het werd erger en het leek erop dat Hayleigh gemeen was. Alleen voor Brambles. Ze speelde nog steeds met Huckleberry en soms met Girl Grey. Dus begon ik haar in huis te houden en de andere kinderen naar buiten te laten gaan. Ik kon de voordeur niet zo vaak open laten, zodat de katten niet konden komen en gaan wanneer ze wilden – tenzij Hayleigh achter minstens één gesloten deur stond.

Het werd duidelijk dat de enige goede foto die ik had van onze twee jongste baby's die samen sliepen, misschien wel de enige was die ik zou krijgen.

Als ik het u niet had verteld, beste lezers. Christopher ontwierp en bouwde verbluffend mooi, custom homes en ik werkte met hem samen als interieurontwerper voor onze projecten. We waren gepubliceerd, hadden prijzen gewonnen en opmerkelijke projecten gebouwd, waaronder de skybox voor het professionele honkbalteam in de stad waar we vandaan waren verhuisd. Ik kreeg professionele erkenning voor het succes van mijn verlichtingsinstallaties. Ik wist hoe ik gebieden moest creëren voor hightech sfeerverlichting, en andere voor taakverlichting, en hoe ik het er allemaal mooi en moeiteloos uit kon laten zien.

Christopher was een geniale ontwerper. Ik zag hem dingen doen met hout, staal en glas die anderen niet konden. Meer dan eens stond ik op een bouwterrein en hoorde ik andere bouwers en architecten hem vragen: "Hoe heb je dat gedaan?"

De reden dat ik dit vermeld is omdat hij een telefoontje kreeg en een van zijn prachtige huizen in de buurt van onze voormalige woonplaats was genomineerd voor Huis van het Jaar. Hij vloog terug naar dat kleine kuststadje voor een ontmoeting met het besluitvormingscomité.

Terwijl hij weg was, kwam onze buurman, Stephen, langs. 'Hé, wat is er met je zwart? kat?'

"Waarom?"

'Ik heb hem nog nooit eerder op uw veranda zien zitten; hij staarde naar de poort aan de voorkant. Hij keek naar me toen ik binnenkwam. Hij is een beetje intimiderend.'

"Dat is grappig. Ik heb het niet gemerkt. Het komt waarschijnlijk omdat Christopher er niet meer is.'

"Je kat lijkt meer op een hond."

"Bedankt . . . Volgens mij wel. Dat heb ik eerder gehoord: het is schattig. Ik laat Christopher weten dat hij er is een waakkat."

In onze buurt in het Southland organiseerden onze burens aan de overkant, David, een psychiater, en zijn lieve vrouw, Carolina, ongelooflijk geweldige etentjes. Meestal hielp ik haar met het klaarmaken voor hun gasten en na het eten zaten de meesten van ons buiten op hun achterdek. We genoten van de avond en praatten, en vanuit de duisternis hoorden we een geluid dat leek op een miauw, maar het begon met een R. Een beetje als een gebrul. Zoiets als dit: **Reeoow!** Raad eens wie dat was? Onze grote, zwarte kater was ons gevolgd, op hun dak geklommen en deed mee met onze vrolijkheid.

'Je kat lijkt meer op een hond dan op een kat,' had David opgemerkt. Hij wees naar de grote zwarte kat op zijn dak en zei tegen de anderen in het gezelschap: 'Dat is hun kat.'

Dat was best gemakkelijk voor hun gasten. Navar bleef daar praten, totdat we aan het einde van de avond weer de straat overstaken. Hij volgde ons zo snel en ik heb nooit gezien hoe hij naar beneden kwam, maar hij rende achter ons aan. We wisten ook niet zeker hoe hij op het dak kwam, maar het was iets wat Christopher en ik elke keer koesterden als hij dat deed.

Toen hij terugkeerde uit het Zuidland, was Christopher erg blij, en Navar Star ging terug naar zijn normale inlichtingenvergaring van de katten.

"We hebben het! Wij zijn Huis van het Jaar! Het was een staking van stemmen tussen een prachtige restauratie en ons, dus geven ze het aan ons allebei. Dat is een primeur voor het tijdschrift."

"O, dat is spannend. En het huis. . . het is indrukwekkend. Gefeliciteerd!"

"Over twee maanden verschijnen we in het tijdschrift. Wil je naar beneden gaan de prijsuitreiking?"

"Ja . . . oh man, wie zal voor deze kleine boefjes zorgen? Ik heb gevraagd.

'Iemand die heel moedig is.'

Een technisch assistent die met Hayleigh had geholpen en wist dat onze bemanning ermee instemde over hen te waken. Ze belde ons twee keer per dag terwijl we weg waren. Het verliep vrij vlot. Ze wilde ze niet naar buiten laten, en ik stemde ermee in, maar de katten waren daar niet blij mee. Blijkbaar gaven ze haar houding. Ze was bij ons thuis toen we terugkwamen.

'Je katten gedragen zich zo braaf als je ze naar kantoor brengt, maar dat lijkt ook zo te zijn boos op mij. Niet Huckleberry of Girl Grey,' voegde ze eraan toe. 'Ze leken van de rust te houden. Maar de anderen waren rusteloos.'

'Hoe zou het werken om Hayleigh en Brambles gescheiden te houden?'

'Hayleigh is fel. Ze wilde heel graag naar Brambles toe, en ze leek boos.'

Hoofdschuddend vroeg ik: "Zie je dat?"

"Nou, ja. Haar gezicht."

"Ja, ze is onze **Kitty met Duizend Gezichten.**"

'Misschien is ze boos omdat ze geen hippe bessen naam heeft.'

Christopher was net onze woonkamer binnengelopen. "Ha! Hip! Heb dat woord al een tijdje niet meer gehoord. Arme Hayleigh.'

Toen het tijdschrift waarin de winnaars werden aangekondigd, werd gepubliceerd, schreef een van onze goede vrienden, dominee Rob, op onze website: **Christopher heeft de gave van langzaam opkomend, maar toch bijna eeuwig ontwerp. Wat een talent.**

Ik was het met Rob eens en zei voor de duizendste keer tegen Christopher: "Je bent een genie."

Ik wist dat hij me hoorde toen ik dat zei. Ik denk dat hij mij geloofde.

We werden beter in het uit elkaar houden van de jongste meisjes en voor het grootste deel werkte het. Al die deuren in ons eeuwenoude huis, die een terugkeer waren naar vervlogen tijden, werden onze helpers.

"We moeten dit beschouwen alsof het een logistieke operatie op een onderzeeër is," Christopher gezegd. "We moeten te allen tijde twee deuren tussen hen gesloten houden. Hayleigh is serieus van plan om naar Brambles te gaan. Soms zit ze vlak naast de deur en als die opengaat, stormt ze naar binnen voordat ik bij haar kan zijn. Kleine bandiet.'

"Oké, dat is een goed plan." Wat hij zei was komisch, maar ik baalde er ook van omdat ik voelde dat Brambles niet helemaal veilig was in **haar** huis!

Het werkte goed voor ons om 'Operatie Onderzeeër' in te zetten. Dit was rond de tijd dat Hayleigh een andere naam kreeg: Hayleigh Monster. Als ze thuis was, had ze veel speelgoed voor zichzelf en kon ze in een van de donzige kattenbedden slapen. Soms zat ze in een van de ramen en keek wat er in onze tuin gebeurde. Als ze Brambles zag, liet ze zich op haar voorpoten vallen, trok haar oren naar achteren, zette haar staart op en sloeg ermee tegen het raam. Het werd duidelijk dat ze dit niet los zou laten. Maar Brambles was buiten veilig – en als ze in huis wilde zijn, kon ik Hayleigh naar buiten laten gaan. Omdat ze geen slechte kat was, kreeg Brambles altijd de eerste keuze als ze in de tuin was.

Enkele weken later, toen ik dacht dat Hayleigh veilig was, verliet ze haar deel van de gevangenis huis en in onze tuin. Brambles liep toevallig door het hoge gras en Hayleigh achtervolgde haar door het gat in het hek de straat op. **Het was angstaanjagend.** Op het moment dat Brambleberry over de normaal onbewoonde smalle asfaltstrook snelde, schoot er een auto voorbij. Er waren niet veel auto's in onze straat, en die reden meestal niet zo snel. Ik dacht dat ik mijn kat kwijt was. Mijn hart stond bijna stil. Ik zocht haar langs de kant van de weg. Nadat ik haar kleine zusje had teruggebracht naar de opsluiting in ons huis, achter twee deuren, riep ik haar, maar er was nog steeds geen spoor van Brambleberry Rose.

Ongeveer veertig minuten later keerde Brambleberry terug naar huis. Natuurlijk gaf ik haar lekkers, kuste haar en zorgde ervoor dat ze niet gewond raakte.

Ik bedankte ook haar katbewaarder Angels voor de bescherming van haar.

6. En ze was nog steeds weg

Aan het einde van de zomer, voordat ze twee jaar oud werd, begon Bramleberry Rose later weer buiten te blijven. Ik heb er alles aan gedaan om haar binnen te houden, maar lieve lezers, misschien herinner je je al die deuren nog. Ze werd een ontsnappingskunstenaar en kon **Houdini** zich een weg naar buiten banen, en ze begon steeds later buiten te blijven.

Op een stille, warme nacht vertrok ze, en... . Nou, ik was **de hele** nacht buiten om haar te bellen. De volgende 's Morgens, toen de zonnestralen de hemel raakten, belde ik nog steeds, en ze was nog steeds weg.

Mijn verhoogde waakzaamheid was effectief gebleken bij Hayleigh, dus ik wist dat zij dat ook was geweest binnen en had Bramle's spijbelen niet veroorzaakt.

Ik belde en riep haar. Ik rammelde aan haar snoepzakje.

Het was nog vroeg in de ochtend toen ik thuiskwam en ik was van streek. 'Christopher, ik ben doodsbang.'

"Bel de Dierenbescherming bij de politie. . . ."

Ik heb onze lokale politie gebeld om erachter te komen – **oh ja, ik wilde niet bellen** –

"Hallo, mag ik onze Dierencontrolebeambte spreken?"

Ik was zo van streek dat ik bijna mijn manieren was vergeten. "Alsjeblieft?"

'Christine is hier vandaag. Kan je vasthouden?'

Mijn maag draaide zich om terwijl ik wachtte tot ze aan de lijn kwam.

"Hallo Christine, sorry dat ik je dit moet vertellen, maar mijn kat is vermist. . . . Dit is moeilijk voor mij om te vragen: heeft u gewonde of dode katten in mijn buurt gevonden? Ik ben bij het Forest Theatre.'

"Nee, ik was er vanochtend alleen."

Wauw, ik heb weer adem gevonden. "Oh godzijdank!"

'Hoe ziet jouw kat eruit? Hoe lang is ze weg geweest? Is ze gechipt?'

'Haar naam is Brambleberry Rose; ze heeft donkergrijze strepen en gouden vlekken. Ze is de hele nacht weggeweest en ja, ze is gechipt.'

'Heb je over je eigendom gelopen?'

'Ja, en ik heb haar niet gezien. Ik heb haar gebeld sinds ze vertrok.'

'Kun je mij een foto van haar brengen? Ik zal haar zoeken. Leuke naam trouwens.'

Dat bezorgde mij een glimlach. "Bedankt bedankt. Ik kom het later vandaag langsbrengen en als je er niet bent Ik laat het op het bureau liggen.'

Ik maakte flyers met haar foto en deelde die uit aan al onze bureaus en gaf er eentje af voor Christine. Die avond riep ik haar opnieuw. Christopher en ik liepen door onze buurt op zoek naar haar en vroegen mensen of ze haar hadden gezien.

Er was niets anders dan stilte in mijn wereld. Ik was verdwaald. Ik wist dat ze daar ergens was. Tussen twee en vier uur in de vroege ochtend was ik weer op pad, terwijl ik door de stille, donkere straten liep en haar naam riep. Het geluid van mijn stem klonk zo goed in de donkere stilte dat ik zeker wist dat ze me zou horen.

Ik heb elke dierenarts in de stad gebeld, inclusief Dr. Thomas, evenals de SPCA. Niemand had haar, ik heb haar naam laten weten en dat ik haar zocht, ze was gechipt, en om me alsjeblieft meteen te bellen als iemand haar binnenbracht.

Ik wist dat ik Stevie en Bryant moest bellen, maar daar was ik bang voor. Dat was een trieste oproep toen ik zei tegen Stevie: 'Brambles is weg. Het spijt me zo, ik heb de baby verloren die je hebt grootgebracht en waar je van hield.'

Nadat ze zich had verdiept in de details, zei Stevie zelfverzekerd: 'Ik zal het aan mijn reddingsgroep vertellen en we zullen dankbaarheidsgebeden zeggen voor Brambleberry's veilige terugkeer.'

Er waren twee dagen verstreken en er was nergens een gefluister van haar te horen. Ik dankte God dat ik andere katten had om voor te zorgen en van te houden. Hun gedrag veranderde niet, behalve dat Hayleigh misschien gelukkiger was. We hebben haar de hele tijd binnen gehouden. Als ik haar eruit zou laten, al was het maar voor een minuut, en Brambles thuiskwam, zou ze haar spijbelende zus misschien weggagen. Die gedachte was verschrikkelijk en onaanvaardbaar.

Ik stond op de trap van onze veranda en riep om Brambles toen we aan de overkant van de straat waren buurman, Stephen, kwam buiten zijn huis.

"Hé, gaat het met jullie?"

'Stephen, ik ben mijn kat kwijtgeraakt.'

"Welke?"

'Brambles, die schildpad.'

Ik vertelde hem wat we wisten en hij was net zo bezorgd. "Het spijt me zo en ik zal op haar letten."

"Bedankt."

'Mijn tuin is volledig omheind, dus als ze daar binnenkomt, is ze tenminste veilig.'

"Dat is een troost, bedankt."

'Als je ooit wat gezelschap wilt, loop ik 's morgens vroeg met je mee. Laat het me gewoon weten.'

'Dat zal ik doen, bedankt, Stephen.'

Christopher kwam laat in de middag thuis.

"Iets?" hij vroeg. 'Ik weet dat ik je eerste telefoontje zou zijn. . . ik vroeg het me af.'

'Christopher, ik ben zo verdrietig. Ze **moet** terug naar huis komen.'

'Ik stopte bij de kleine kapel van de Mission en sprak een gebed uit op weg naar huis. Wil je daarheen gaan?'

'Denk je dat we haar daar kunnen vinden?' Ik was niet brutaal.

'Je doet geweldig werk, Amber. Wij moeten vertrouwen. De Schepper heeft haar ooit aan jou gegeven en dat was geen vergissing.' Hij kwam dichterbij en sloeg zijn armen om mij heen. "We moeten vertrouwen op de liefde van de Schepper om haar terug naar huis te brengen en haar voor de tweede keer aan jou te geven."

"Bedankt. Ik mis haar zo erg. Ja, laten we een paar minuten naar de missie gaan.' Ik had het gevoel dat ik elk moment in de buurt moest zijn voor het geval ze terugkwam, maar ik kon wel even wegblijven om te bidden.

Ik pakte twee kattenkommen en liet ze op de veranda staan, één met wat kattenbrokjes en de andere met water. 'Ik laat deze achter **voor het geval** ze terugkomt. Bedankt, Christoffel.'

De dagen vlogen voorbij zonder enige waarneming. Ik was er volledig op gefocust om haar terug te krijgen. Ik wist dat ze niet verdwenen was. Ik voelde me eigenlijk beter omdat ik wist dat Christine keek

elke dag voor haar en had mij niet gebeld. Omdat ze niet ergens dood was aangetroffen, kreeg ik het gevoel dat ze nog leefde.

Eigenlijk wist ik dat ze nog leefde. Ik kon haar in mijn hart voelen, net zoals het voelde toen ze bij mij was. Dat was het moment waarop ik ontdekte dat ik het verschil kende tussen levend en dood zijn van mijn kat. Brambleberry Rose leefde nog. Misschien was ze op de een of andere manier gewoon verdwaald of had iemand haar per ongeluk in hun huis of garage gehouden. Vanwege de microchip die onder haar huid was geplaatst, wist ik dat als iemand haar zou vinden en haar naar de politie of een dierenarts zou brengen, ze naar ons zou worden teruggestuurd. Ik was zo dankbaar voor die identificerende computerchip en wenste vurig dat het een volgapparaat was.

Mijn hart deed pijn voor haar; alles in mijn leven draaide om het vinden van haar. Ik kon de hele nacht niet slapen omdat ze er niet was. Hoewel Brambleberry inmiddels bijna volgroeid was, sliep ze nog steeds elke nacht naast mij – net als toen ze jong was, opgerold met haar gezicht naast het mijne. Je weet misschien hoe het is als ze er niet meer zijn: we missen **alles** aan ze. Ik miste zelfs haar snorharen die mijn neus kietelden en me wakker maakten.

Christopher bracht een chocoladetaart mee naar huis. 'Ik dacht dat dit je misschien zou helpen je beter te voelen.'

'Nou, dat **zal wel gebeuren**, bedankt. Bedankt dat je mijn rots bent. · · bedankt dat je van haar houdt.'

Ik miste haar zachte vacht en de schoonheid van haar goudgroene ogen. Elk uur was traag marteling.

Christopher en ik kenden een dierencommunicator die in de buurt van ons stadje werkte in het Zuidland. We hadden vele jaren eerder met haar over een van onze katten gesproken.

'Laten we een afspraak maken met Susan,' stelde Christopher voor.

We leerden over haar toen ze had geholpen erachter te komen waarom de olifanten in de stadsdierentuin zich zonder duidelijke reden agressief gedroegen tegen hun verzorgers. Susan had de olifanten gevraagd waarom ze hun verzorgers niet mochten. Het bleek dat, toen er niemand anders in de buurt was, een van de mensen wiens taak het was om voor hen te zorgen, hen opzettelijk pijn deed. Er werd een olifantencamera geïnstalleerd, de dader werd gefilmd en ontslagen; probleem opgelost en het verhaal werd gepubliceerd in onze plaatselijke krant.

Susan had een paar dagen later een opening. In de vroege uurtjes was ik nog aan het wandelen elke dag en elke dag de door Brambles gezochte poster uitdelend.

"Hoe lang is ze weg geweest?"

"Ongeveer een week."

"Heeft ze dit nog niet eerder gedaan?"

"Nee."

"En niemand heeft iets gezien?"

"Nee, en mijn andere katten lijken niet van streek te zijn."

Susan zweeg terwijl Christopher en ik wachtten. paar · · Ik moest eraan denken om elke keer adem te halen minuten.

'Brambles blokkeert mij. Ik kan haar niet bereiken. Ze **wil niet** communiceren.'

"Wat? Is dat gebruikelijk?"

"Nee, het is ongebruikelijk, maar dat kunnen ze wel. Woont u in een gebied dat op een bos lijkt?"

"Ja, veel bomen."

'Oké, het beeld dat ik krijg is van hoge bomen, verschillende soorten, en gras, waarvan sommige hoog. Is dit hoe jouw tuin eruit ziet?'

"Ja."

'Oké, ik zie haar tussen de bomen lopen, naar het hoge gras kijkend, en dan is er een flits van wit licht! En ze is weg.'

"Wat betekent dat?" Ik dacht aan wat Susan als eerste zei over het blokkeren van Brambles haar.

'Ik vind het echt vervelend om je dit te vertellen. · · maar ze had dood kunnen zijn.'

"NEE!!"

Ik zei het snel en alsof ik iets kon veranderen. Christopher pakte mijn hand vast met een bezorgde blik op zijn gezicht.

"NEE," herhaalde ik. 'Ze is **niet** dood! Ik kan haar in mijn hart voelen; ze leeft.'

'Oké, omdat je weet hoe dat voelt, blijf daarbij. Het enige wat ik je kan vertellen is wat ik zaag. Als ze nog leeft, is ze een heel krachtig wezen. Ze wil dit. Het is belangrijk voor haar.'

'En je kunt niet weten of ze terugkomt?'

"Nee. Sorry!"

Christopher en ik bleven een paar minuten zitten en absorbeerden wat we hadden gehoord. Ik draaide me om om naar hem te kijken.

"Dus wie is Brambles?"

We hadden allebei al eerder ingezien dat Navar superkrachten had om de geest te beheersen, Hayleigh haar eigen buitengewone, zwaartekracht tartende klimvermogen met twee poten had, en nu hadden we nog een kleintje dat meer leek te zijn dan **alleen een kat**.

'Ik ga naar buiten en bel haar. Laten we kijken of ik haar terug kan krijgen.'

Ik besloot onze vriend William te bellen, die leraar was in spirituele concepten en een intuïtief. Hij had het vermogen om dingen te zien en te horen die anderen – inclusief ikzelf, en zelfs Christopher – niet konden. Ik had nog niet eerder om zijn advies gevraagd, maar ik dacht dat hij ons kon helpen.

Hij wist van onze kattenfamilie en hoeveel ik van Brambles hield, en hij luisterde ernaar Christopher en ik vertellen hem het hele verhaal.

'Ze komt terug,' zei hij.

"Wauw." Christopher en ik keken elkaar aan. "Is ze gewond?"

"Nee."

'Wordt ze tegen haar wil vastgehouden?'

"Nee." Hij was een paar minuten stil. morgen." · · "Ik heb niet het gevoel dat het gaat gebeuren

"Is er iets wat we kunnen doen?"

'Om haar naar huis te brengen? Ja, je kunt bidden. Dat zal haar veilig houden.' Hij zei het met zoveel zekerheid en ik was enigszins verrast. Ik kende zijn overtuigingen over de kracht van de Schepper van het Universum niet, maar ik geloofde zijn woord en begon elke dag verschillende keren te bidden voor haar veiligheid en een spoedige terugkeer.

Een paar dagen later, toen ik door het centrum naar het postkantoor liep, zag ik Christine in haar schattige kleine elektrische politieauto rijden. Ze stopte toen ze mij zag en stopte bij het trottoir. "Heb je iets gehoord?"

"Nee heb jij?" En toen merkte ik dat ze mijn Brambles wanted-poster had geplakt het dashboard van haar voertuig. "**Oh, mijn god**, ze is bij je."

"Elke dag. En ik zoek haar."

"Bedankt."

Een paar dagen later, toen ik haar de flyer liet zien op ons plaatselijke postkantoor, riep een heel aardige vrouw uit: "Oh, ze komt terug." Ik vond het gemeenschapsbord op het postkantoor geweldig en mijn Brambles wanted-poster zag er heel schattig uit aan de muur. Je raadt het al: dit was jaren voordat iedereen begon met posten op sociale media.

Terwijl ik door de buurt dwaalde en met mensen sprak en haar schattige foto uitdeelde, hoorde ik zoveel verhalen over mensen wier dieren weer thuis waren gekomen. Ik had geen idee dat zoveel beestjes op wandelavontuur gingen.

Een aannemer die bij onze buurman, Deanna's, naast ons werkte, vertelde me over zijn hond, Jethro, een slungelig zwart laboratorium, die met hem aan het werk was in een klein stadje ten noorden van ons. Op een dag tijdens de lunch liep Jethro gewoon weg.

"Natuurlijk dacht ik dat hij terug zou komen. Maar dat deed hij niet en ik moest naar huis. Ik belde hem en zocht hem een aantal blokken lang tot aan huis. Ik was zo boos. Toen ik de volgende dag terugkwam, hoopte ik dat hij er zou zijn, maar dat was niet zo. Dat ging **drie** dagen zo door. De volgende dag kwam hij gewoon thuis. **In de vallei!**"

"Ging het goed met hem?"

"Hij was in orde, gezond. Hij was niet gewond."

'Heb je enig idee waar hij heen ging of wat hij deed?'

'Nee, geen idee, het is een mysterie. Maar hij blijft nu meer thuis en komt niet meer mee op mijn werk.'

'Vindt hij het erg?'

"Maakt niet uit, mijn vrouw laat hem niet toe!"

Ik kon het niet laten om te lachen. Ik heb het ~~zo~~ begrepen.

Onze vriendin Samantha vertelde me een verhaal over Milton, haar zwarte konijntje. "Ik had een heel mooi konijnenhok voor hem in de achtertuin en op een dag ontsnapte hij. Hij was weg! Ik dacht dat ik hem kwijt was. Op een dag, een paar weken later, verdween onze kat, Scout, een vriend van Milton. Nou, ik dacht dat iemand mijn huisdieren aan het ontvoeren was." Ze grinnikte, maar ze meende het.

'Maar Scout kwam die avond terug. Daarna begon hij elke dag in de late namiddag te vertrekken. Dus op een dag volgde ik hem, en raad eens? Hij nam me mee naar Milton.'

"Wat? Waar?"

"Een van onze burens aan dezelfde kant van de straat had een nieuw huis voor Milton gebouwd en hij was daar, en hij was gelukkig."

"Ik liet Milton in zijn nieuwe huis blijven omdat hij het daar leuk vond en veilig was; en op de meeste dagen vertrok Scout in het licht van net voor de avond. Hij liep door de straat voor een bezoek en ging op het hek naast Miltons nieuwe konijntjeshuis zitten. Hij bleef daar tot de zon onderging en kwam toen weer thuis."

Dat leek mij een wonderbaarlijk verhaal. Ik dacht dat als zij haar konijn kon vinden, ik dat ook kon **vind zeker** mijn kat.

Ik hoorde verschillende verhalen over katten die dagenlang weg waren; eentje was maanden weg voordat ze terugkeerde.

Een sympathieke buurvrouw vertelde me een verhaal over haar vogel, een gouden valkparkiet. "Ruffles gehad binnen een groot vogelhuisje, maar soms lieten we haar deur openstaan en lieten we haar door het huis vliegen. Op een dag vloog ze gewoon onze voordeur uit. Ik rende achter haar aan. Ik zag haar in de boom, maar ze wilde **niet** terugkomen!"

Ik zweeg, in de hoop dat dit verhaal een goed einde zou krijgen.

"Na een aantal dagen verscheen Ruffles op de veranda en vloog terug het huis in!"

"Ging het goed met haar?"

"Ja. En hij leek blij weer thuis te zijn."

Hoe kon ik niet grinniken? "Dat **is** een verhaal!"

Ik vatte deze verhalen op als boodschappen uit het liefdevolle universum dat Brambleberry haar weg terug naar ons zou vinden. Ik was nog steeds bang, maar ik had ook een gezonde dosis vertrouwen. Ik dacht dat we in een interessant gebied woonden waar dierenvrienden op vakantie konden gaan met dieren en veilig konden zijn.

Ik voelde haar nog steeds in mijn hart en geloofde dat ze nog leefde toen we contact opnamen met een plaatselijke dierencommunicator.

'Ik geloof dat ze nog leeft,' zei Amanda.

'Heb je enig idee waar ze is?'

Ik hou van de manier waarop lezers stil worden om te luisteren.

'Ze is dichtbij. Ik heb het gevoel dat ze onder een huis ligt, misschien een blok verder dan waar jij woont. Het lijkt op een huis met een veranda met trappen. De veranda is hoger dan de tuin; zij zit daaronder.'

"Zie jij kleuren in het huis?"

"Ik zie een soort licht oceaانبloauw, maar daar ben ik niet zeker van. Ik geloof echt dat ze nog leeft."

Ik wilde op die veilige momenten bij de lezer blijven. Ik wilde niet dat het lezen zou eindigen.

'Denk je dat ze dichterbij komt?' Ik vroeg het aan Christopher, alsof hij het zou weten.

"Laten we een stukje gaan lopen." Hij was klaar om haar naar huis te brengen.

Er was één huis aan de straat achter het onze, een blok verderop en dichterbij de stad, wat paste de omschrijving. Toen we daar aankwamen, riep ik haar naam. Ik had haar lekkers bij ons en rammelde met de zakjes, maar geen antwoord.

We kwamen later die avond terug en belden opnieuw. Maar alles was nog steeds stil.

De dagen en nachten werden weken, en al snel was er een volledige maand voorbijgegaan zonder haar. Ik deelde nog steeds flyers uit op het postkantoor en werkte haar foto bij op het gemeenschapsbord en bij de dierenartsen. Ik liep nog steeds bijna elke ochtend door de straten. Ik miste Brambleberry Rose elke minuut, en ik wilde haar terug. Ik heb met iedereen over haar gesproken. Tijdens die vroege ochtendzoekingen riep ik nog steeds haar naam en bad voor haar veiligheid.

Ik geloofde nog steeds dat ze leefde. En omdat ik dat geloofde, geloofde ik ook dat ik haar kon vinden.

We hadden eenendertig eenzame dagen en rusteloze nachten toen ik een droom had. Ik herinnerde me zelden mijn dromen, dus ik vond dat dit belangrijk was. In de droom zag ik Brambleberry Rose – ze was weer thuis! Ze lag opgerold te slapen, maar ze was kleiner.

Bijna elke ochtend van ons leven samen zei Christopher: 'Ik heb vannacht een droom gehad', dus toen ik hem vertelde dat ik een droom had gehad, wist hij dat er iets anders aan de hand was. Hij vertrouwde op zijn dromen en gebruikte ze in zijn werk.

Binnen een paar uur later kreeg ik een telefoontje van Christine: "Ik denk dat ik Brambleberry heb gevonden. Kun je me ontmoeten op 7 en Saint^eJunipero? Ik was onderweg voordat ik de telefoon neerlegde. Ook al was het maar twee blokken verwijderd van waar we woonden, ik reed met mijn auto.

"De buurvrouw hoorde haar huilen en belde ons."

Omdat ze deel uitmaakte van het politiebureau, vertelde Christine me dat ze het telefoonnummer van de eigenaar kon krijgen. Ze waren niet in de stad, maar nadat ze een paar minuten met ze had gesproken, wist ze hoe ze in de afgesloten ruimte onder het dek kon komen.

En het **was** Brambleberry Rose!

Blijkbaar was dit de tweede keer in haar leven dat iemand anders haar meer had horen praten dan ik had. Ik kon een eindje onder het huis kijken. Omdat ze daar al een paar dagen vastzat, het donker was en ze kleiner was, herkende ik haar eerst niet.

"Bramen. . ." Ik zei het zachtjes, haalde diep adem en hield oogcontact met mijn kat.

Ze kwam naar me toe en liet me haar ophalen. Ze was **veel** kleiner!

"Dank je, heel erg bedankt, Christine! Ik heb er niet eens woorden voor."

" **Bedankt**. Je hebt nooit opgegeven!" Christine was bijna net zo blij als ik. "Je verhaal met Brambleberry Rose is een bijzondere ervaring voor mij – een van mijn beste als plaatselijke dierencontrolebeambte. Dit is zo'n goede dag voor mij. Jij ook . . . en zij!" Ze glimlachte en haar ogen fonkelden.

Toen ik haar thuis kreeg, belde ik Christopher. 'Ik heb haar! Kun je dit geloven?'

'Ik ben onderweg, geef me een paar minuten. Bent u thuis?'

'Ik bel dokter Thomas en blijf hier tot je er bent. Rij veilig. Ik houd van je!'

Onmiddellijk – nadat ik haar opnieuw had gekust – belde ik onze dierenarts met het geweldige nieuws. Christopher arriveerde binnen enkele minuten.

Zodra Dr. Thomas Brambles had onderzocht en gerehydrateerd, zei hij met een grote glimlach ter vervanging van de bezorgdheid: "Het komt wel goed met haar."

Ik kon weer ademen en maakte het kruisteken. Christopher wikkelde me in de zijne armen en kuste mij. "Bedankt dat je in haar geloofde."

Dokter Thomas had zo'n vriendelijke glimlach en zijn ogen lichtten op. 'Je kunt haar mee naar huis nemen. Houd haar de hele tijd binnen, dag en nacht, geef haar regelmatig kleine maaltijden en zorg dat ze altijd water tot haar beschikking heeft.'

'O, lieve Heer, bedankt. Ze zal veilig zijn en ik zal elke dag bij haar zijn. Bedankt!'

Zodra we thuiskwamen, belde ik Stevie. Ze was zo blij om te horen dat Brambles dat was weer thuis en oké.

Brambleberry Rose was zo uitgeput dat ze niet van de vloer naar de stoel van een kon springen stoel. Ze was onze hoogvlieger geweest, maar nu kreeg ze huisarrest. Ze was pijnlijk mager – dat had ik eerder gehoord. Nu voelde ik het. Ze zat urenlang naast haar waterbakje. Dat deed ze dagenlang. Soms zat ze alleen maar naar haar water te staren.

Ik was zo blij en kon weer ontspannen omdat ze weer thuis was. Dat had dokter Thomas gedaan zei dat het een paar maanden kon duren voordat ze weer 100% was. Na meer dan een maand consistente zorg zag ze er beter uit en kon ze gemakkelijk door ons huis lopen, maar we hadden nog een lange weg te gaan. Ze was niet zo sterk als vroeger.

Op een middag zaten Christopher en ik in onze keuken en ik pakte haar op en zette haar op tafel. Ze kon onze achtertuin inkijken en de unieke houten rand die Christopher maakte. Ze ging bij het raam zitten en stak toen haar poot omhoog alsof ze wilde vragen of we het voor haar mochten openen.

'Nee schat, het spijt me zo. Je zult weer buiten zijn, dat beloof ik!' Ik boog me voorover en kustte haar.

'Wil je het raam opendoen zodat ze de buitenkant kan ruiken?'

Ik opende het ongeveer een centimeter en ze bracht haar neus naar de plek waar de wind doorheen waaide. Ze wilde de vroege herfstgeur inademen. Ze bleef daar een paar minuten zitten. Ik zag een stille wijsheid in haar karakter. Ik kreeg het gevoel dat ze de beperkingen accepteerde. Christopher keek ook naar haar.

'Wauw, ze is prachtig. Ze is nu krachtiger. . . een beetje zoals Navar. Dit is indrukwekkend!'

Die nacht rende ze door de gang, sprong op een stoel en vervolgens op ons bed. Sinds ze thuiskwam, had ik haar opgepakt en op bed gelegd. Toen ze dat deed, keek ik naar Christopher; we glimlachten allebei.

"We zijn op weg naar het normale."

'Goed gedaan, jij. Dat vergde darmkracht. Goed werk!'

Tijdens die eerste dagen, toen ze nog zo zwak was, gaven onze andere katten haar de ruimte, maar naarmate ze sterker werd, waren ze weer dichtbij. Meisje Gray bleef meer bij haar in de buurt dan voorheen, en Huckleberry was zijn lieve zelf, die 's middags soms met haar een dutje deed.

Terwijl ik haar hielp te herstellen van haar reis, ontwikkelde ik een diep respect voor mijn Brambleberry Rose. Ik vroeg me vaak af waar ze was geweest en wie haar onderweg te eten had gegeven. Misschien had ze muizen gevangen?

'Denk je dat Brambleberry Rose misschien gedeeltelijk in dit leven is gekomen om dit te maken? reis?' vroeg Christopher op een avond. "Net als de Indianen was het misschien een spirituele zoektocht voor haar – en dat is de reden dat ze **hier bij ons kwam wonen.**"

"Daar had ik niet aan gedacht . . . zou kunnen."

'Misschien had ze geweten dat ze hier veiliger zou zijn dan in onze stad in het Zuidland. Het is hier rustiger, lang niet zo druk.'

"Je hebt gelijk. Ik zou haar daar beneden verloren hebben!"

Ik was nieuwsgierig en daarom zocht ik spirituele visiezoektocht op: **een bovennatuurlijke ervaring waarin een Het individu probeert interactie aan te gaan met een beschermgeest, meestal een antropomorf dier, om advies of bescherming te verkrijgen.** Ik besepte dat er, samen met haar schoonheid, de vreugde die ze mij bracht, en de diepe liefde tussen Brambleberry en mij, een diepte in haar zat die verder ging dan wat ik wist of zelfs maar volledig kon bevatten.

Ze had kunnen sterven toen ze verstrikt raakte in de koorden van de zonwering. Ze had kunnen sterven tijdens haar zoektocht naar geesten, maar dat deed ze niet. . . opnieuw. Dit leek een rode draad in haar leven te zijn, en ik vroeg me af of er een verband was tussen haar geboorte en het achterlaten in die plastic zak in de prullenbak, en het feit dat ik alle telefoontjes pleegde om haar te vinden.

"Dit lijkt misschien voor de hand liggend. . ."

Ik dacht hardop na en Christopher was geduldig.

" . . . maar ik had het tot nu toe nog niet in elkaar gezet. Weet je nog dat we hier de eerste winter waren, toen ik iedereen in de stad belde om haar te zoeken?'

"Ja, toen gaf jij het ook niet op."

'Dat was dezelfde tijd dat Stevie haar opvoedde. Denk je dat ze met mij communiceerde? Als ik niet klaar voor haar was geweest of haar niet had kunnen vinden, zou die afvalcontainer dan haar exit-strategie kunnen zijn geweest?

Christopher trok zijn wenkbrauwen op en keek in de verte, alsof hij naar antwoorden zocht.

"Wie is deze kat?"

Ik wilde dat Brambleberry bij me was. Ik wilde haar gewoon bij mij in de buurt hebben. Ze bleef herstellen en Dr. Thomas gaf haar toestemming voor buitenactiviteiten. De momenten uit ons leven vouwden zich terug in een herkenbaar patroon.

Het duurde een paar weken voordat ik haar losliet, maar toen ik dat deed, liet ik haar een beetje hongerig zijn. Toen ik ze belde, rende ze samen met de rest van de katten weer naar binnen, en overdag bleef ze het grootste deel van de tijd dicht bij me.

Ze herwon het gewicht dat ze had verloren en daarna nog een beetje meer, wat interessant was omdat Ze was zo atletisch en slank geweest voordat ze ging rondlopen.

Op een middag verraste ik haar terwijl ze in de zon op ons stenen pad lag. Ze draaide haar gezicht naar mij toe en liet een wilde kant zien die ik nog niet eerder had gezien. Het was werkelijk adembenemend. Ze staaarde me aan en gronde zachtjes, terwijl ze haar lippen naar achteren trok om haar hoektanden te laten zien.

Ik voelde dat ze mij waarschuwde.

Het leek erop dat mijn lieve huiskat een krachtig wezen was geworden.

Ik besepte ook dat ze op een babylynx leek . Het was echt indrukwekkend.

Het gedrag van Hayleigh Skywalker tegenover Brambleberry Rose was nog steeds een probleem, en dat moest ook Houd Brambles veilig uit de buurt van haar kleine zusje. Het leek erop dat Hayleigh haar nog steeds van de planeet wilde hebben! Ik wist niet zeker of ze bang was voor Brambleberry of dat ze niet wilde dat ze weer in huis was. Misschien was Hayleigh eraan gewend geraakt dat ze er niet meer was?

Ook al was Hayleigh kleiner, vanwege haar extra kracht in het bovenlichaam had ik het gevoel dat ze haar pijn zou doen als ze Brambleberry zou slaan. Maar dankzij Operatie Submarine Doors kon ik Hayleigh Skywalker in de ene helft van het huis houden en Brambleberry Rose veilig in de andere. Het betekende alleen dat Christopher en ik **er altijd** aan moesten denken de deuren gesloten te houden. Het lukte ons om één deur dicht te krijgen voordat we de volgende openden in de gang, waar de twee kanten van het huis met elkaar verbonden waren.

'We moeten iets doen om Brambles veiliger te maken.'

'Misschien kunnen we proberen Hayleigh Monster onder het huis te leggen.'

Misschien herinnert u zich, beste lezers, dat Brambles tijdens haar eerste weken bij mij in die spelonkachtige ruimte verdween.

'Weet je nog dat we Huckleberry daar neerlegden?'

"Hij heeft geen muizen gevangen. . . Nee; en hij stapte binnen **twee minuten uit!**

'Denk je dat ze eruit komt?'

We droegen Hayleigh samen naar de achtertuin en dat vond ze helemaal niet erg. Toen wij gesloten waren Achter de deur vertelden we haar dat we van haar hielden, en toen keken we aan de voorkant van het huis naar de verschillende openingen waar ze naar buiten kon komen. Ze kwam niet opdagen. Een paar uur later openden we de deur, riepen haar naam en Hayleigh kwam naar ons toe lopen. Niet rennen.

'Ze vindt het daar leuk!'

Voordat we haar daar weer neerlegden, probeerden we het nog een keer uit met Huck. Wij hebben de deur gesloten maar hij was al weg voordat we bij de voorkant van het huis waren. We wisten niet hoe Huck eruit kwam, maar dachten dat Hayleigh vanwege haar been misschien niet zo zou kunnen bukken als hij kon. Dus werd ze de eigenaar van haar eigen privé-heiligdom.

Ons huis was zonder goede fundering gebouwd en had op meerdere plekken onder het huis daglicht zichtbaar. Er waren ook schermen boven rechthoekige openingen van ongeveer twaalf bij vijftien centimeter, zodat ze altijd frisse lucht had en naar buiten kon kijken. Het was een volledig vuile vloer en zo groot als ons huis, en ik was er vrij zeker van dat er kleine wilde beestjes daar beneden waren om haar gezelschap te houden. Geen enkele andere kat wilde daar graag naar binnen gaan, dus het was **allemaal van haar**, en verre van straf.

Dus Brambleberry was veilig in ons huis – en weer buiten in onze tuin – en Hayleigh werd veilig opgesloten op een mooie plek die van haar **was**.

Op een avond merkte Christopher op een liefdevolle manier op: 'Ha! Ze zit in **de gevangenis van Hayleigh**.'

Brambles herstelde zich prachtig en kon weer springen en klimmen. Op sommige middagen sliep ze opgerold in een ongevuld stenen vogelbad dat bijna anderhalve meter boven de grond hing. Ooit hadden we hem op warme dagen voor onze vogels gevuld, maar er 's nachts geen water in laten staan, anders veranderden de schattige kleine wasberen er een wasbak van en lieten hem waarschijnlijk omvallen. Maar nadat ik haar opgerold zag, liet ik het ongevuld en kocht een hangend vogelbadje voor onze gevederde vrienden. Het stenen vogelbad stond op een smeedijzeren voet en ik begreep niet hoe ze daar terecht kon komen zonder het om te laten vallen.

We hebben haar niet door de bomen zien vliegen, maar ze kon wel weer springen.

Ze sprak nog steeds zelden, misschien eens in de drie of vijf weken, en haar stem was nog steeds slechts een klein piepend miauwkje.

Op de zo nu en dan warme middag waarop Christopher thuis was, ging hij soms liggen en deed een dutje. Op die dagen leek ze ervan overtuigd dat het haar taak was om met hem een dutje te doen, en ze krulde zich dicht bij zijn gezicht op. Dat vond hij geweldig.

We hadden opnieuw vrede in huis en tuin en al onze katten waren gelukkig.

Onze vriendin Deanna, van hiernaast, was op een mooie, heldere, warme ochtend op bezoek terwijl we onze eekhoorns aan het voeren waren op de houten rand. In haar tuin liet ze pinda's en andere lekkernijen voor ze achter, maar ze had geen eekhoornplank. Ze merkte op hoe leuk ze het vond om ze op dat mooie platform te zien zitten en te smullen van hun zwarte zonnebloempitten en pinda's.

Plotseling klom een van de kleine rode eekhoorns uit de boom en sprong op de boom plank - het enige verschil was dat deze een geschenk bevatte! Ze droeg een grote...

bijna net zo groot als zij – stukje zachtgroen mos in haar mond. Ze liet hem op de rand vallen, zwiepte met haar staart heen en weer en rende toen weer de boom in.

We keken elkaar allemaal aan en begonnen te lachen.

"Dat was opzettelijk!" zei Deanna.

"Dat was onverwachts." voegde Christoffel toe.

"Denk je dat ze je bedankt voor de lekkernijen?"

"Ik ben zo blij dat we dat allemaal hebben mogen zien, wauw!"

Ik besloot later wat onderzoek te doen naar wat we zojuist hadden gezien. Ik ontdekte dat eekhoorns en er zijn andere dieren geregistreerd die deelnemen aan altruïstisch gedrag. Maar was dit dat, of was het wat Deanna suggereerde, een manier om ons te bedanken?

Eekhoorns gebruiken mos om hun nesten te bekleden en hun baby's warm te houden, dus ik heb het als cadeau meegenomen ons huis. Wat was het bijzonder om dat mooie stukje zacht, groen mos te hebben.

Op een ochtend zag ik hoe de Zero's onze speciale, geschenkdragende eekhoornvrienden met een duikbom bombardeerden. Ik merkte dat ze een vluchtpatroon volgden. Ze doken uit de bomen en vielen aan vanuit horizontale posities. Dus ik dacht dat ik hun vliegroete kon onderbreken door het verste uiteinde van de eekhoornplank te belemmeren. Ik liep door onze tuin en vond een eikentak met een diameter van ongeveer 2,5 cm, misschien een meter lang, met een rechte basis en een bossige top. Ik heb het aan het uiteinde van de plank vastgespijkerd. En keek. Het werkte helemaal! Onze eekhoornvriendjes konden nog steeds op de plank zitten en van hun lekkernijen genieten zonder dat hun zicht werd onderbroken, onze katten konden nog steeds op en van de plank springen en die snode nullen konden er niet bij komen.

Christopher en ik hielden ervan om buiten te eten. We zouden een vuur aansteken in onze vuurring en een geweldige tijd buiten hebben met onze vrienden. Hayleigh zat veilig in **de gevangenis van Hayleigh**. Ik liet de voordeur openstaan voor onze gasten, en de katten vonden het geweldig. Navar, Girl Grey, Huck en Brambles konden buiten in onze tuin zijn, later dan de meeste avonden in bomen klimmen en dan naar binnen wandelen voor het avondeten wanneer ze maar wilden. Met zoveel mensen in onze tuin waren ze volkomen veilig.

De meeste van onze vrienden kenden onze katten en genoten van hun gezelschap, hoewel de katten meestal vanaf een veilige afstand toekeken.

"Je katten zijn zo vermakelijk zoals ze in de bomen en op het dak klimmen en naar ons kijken!" zei een vriend.

"Hun zwarte kat lijkt meer op een hond." Stephen klonk geamuseerd.

Christopher glimlachte en zijn ogen dansten van plezier. 'Als je terugkomt als een dier nadat je bent overgestoken, zou je terug moeten komen als een van Ambers kittens. "Haar katten krijgen het beste – de beste handgemaakte maaltijden – en ze hebben zulke buitengewone levens."

Soms, als we laat in de avond in onze voortuin waren, keken we omhoog naar onze dennenbomen en zagen we rode ogen naar ons kijken. Eerst wisten we niet van wie ze waren, maar toen kwamen we erachter dat de wasberen, die we zelden zagen, daarboven zaten en naar ons keken. Het was zo schattig omdat er vijf of zes paar kleine, rode, gloeiende ogen waren en ze bewogen terwijl we door onze tuin liepen.

Ik heb misschien gezegd dat Christopher en ik ervan genoten om in dit verhalenboek te leven, bijna bosachtige buurt. We hadden de bobcat maar één keer gezien, en nu we Hayleigh en de Zero's in bedwang hadden gehouden, hadden wij en onze katten een vredig leven. Elk. Dag.

Een paar jaar later, op een van deze saaie zaterdagen, kwam Brambleberry Rose terug van haar gesprekken in de vroege ochtend met de vogels en haar verkenning van onze tuin, en ik merkte dat ze mank liep. Zondag leek ze beter; en maandag was ze weer erger. Christopher en ik belden voor een ochtendafpraak met Dr. Thomas.

Na zijn onderzoek zei hij: 'Brambleberry heeft een gescheurde voorste kruisband, of ACL. Dit gebeurt meestal bij atletische katten. Heb je haar bijzonder hoog zien springen of een van de andere katten achterna zitten? . . of heel snel rennen?"

Ik dacht eraan dat Hayleigh haar achtervolgde, maar aangezien ze het grootste deel van de tijd in **de gevangenis van Hayleigh** zat, had ik zoiets nog nooit gezien.

"Hmmm, nog . . . " Ik onderzocht mijn gedachten. Toen keek ik naar Christopher, maar dat deed hij niet iets aan toe te voegen.

"Oh . . . die twee broerkatten. . . herinneren?"

"Ah . . . dat is juist!"

Ik heb Dr. Thomas erover verteld. "Er zijn twee broerkatten bij ons in de buurt komen wonen; ze zijn allebei zwart en wit, het zijn grote katten en ze sluipen onze tuin binnen.

'Het lijken wel pestkatten,' voegde Christopher eraan toe.

"Als een van hen haar zou achtervolgen en ze verkeerd zou springen of verkeerd zou landen, zou dit kunnen gebeuren."

Ik dacht dat Navar Star zich binnen of in een ander deel van de tuin moest hebben bevonden toen deze vreselijke gebeurtenis gebeurde en dat hij haar er niet tegen kon beschermen.

'Het is goed dat je haar zo snel hebt binnengebracht. Ik kan vandaag een orthopedische operatie bij haar uitvoeren en de schade herstellen.'

Nadat we elkaar aankeken, knikten zowel Christopher als ik instemmend.

"Zal ze na de operatie nog steeds zijn zoals ze was?"

"Het is een toss. Sommige katten genezen prachtig en andere zijn niet meer hetzelfde na de operatie. Je zult haar zes maanden binnen moeten houden.'

Nogmaals, Christopher en ik hebben het bij elkaar nagevraagd.

'Ja, dat kan ik wel', zei ik.

Toen vertelde Dr. Thomas ons over de rest van haar herstel. 'Laat haar niet klimmen of springen die zes maanden.'

Hij sprak zachtjes en zei de woorden alsof hij lunch bestelde, maar Christopher wist het wat ze voor mij betekenden. Hij legde zijn armen om mijn schouders.

Ik dacht: ***serieus? Mijn dierbare vliegende kat? Mijn mysterie?***

Mijn hart brak voor haar. Ik wist dat haar passie in dit leven was om door de wereld te springen en vliegen bomen.

'Daar moet ik aan werken! Wauw. . . .'

'Na de operatie,' vervolgde dokter Thomas, 'zullen we haar orale medicatie geven, zodat ze geen artritis in haar knie krijgt. Hoe meer je haar op de grond houdt, hoe groter haar kansen op volledig herstel.'

Ik kuste haar dierbare hoofdje en we lieten haar achter in de beste handen, de meest competente zorg die we kenden. Christopher sloeg zijn arm weer om me heen terwijl we wegliepen.

"Hoe is het met je?"

"Het is eng en het doet pijn."

"Het spijt me zeer."

'Kunnen we op weg naar huis stoppen bij de missie en voor haar bidden?'

"Oh . . . geweldig idee, ja, laten we."

Later die middag belde dokter Thomas om ons te laten weten dat onze prachtige Brambleberry Rose de operatie goed had doorstaan en dat we haar de volgende ochtend na haar operatie mee naar huis zouden kunnen nemen. examen.

Ik belde onze plaatselijke politie en vroeg of ik iets kon doen om mijn katten in hun eigen tuin te beschermen. Ze brachten mij opnieuw in contact met Christine, onze geliefde Dierencontrolebeambte.

"Hoe gaat het met Bramen?"

"Hallo Christine, ze is prachtig hersteld, bedankt, maar nu hebben we een ander probleem," en ik legde uit wat er was gebeurd.

"Het spijt me dat ik je dit moet vertellen, maar katten worden beschouwd als natuurlijke zwervers. Ze kunnen niet als honden worden beheerd en je moet een manier vinden om met de situatie te leven. Ik kan je niet helpen. Het spijt me heel erg! Weet jij wie hun eigenaar is? Kun je iets met ze afspreken?"

"Misschien. Ik zal het proberen. Bedankt, Christine."

De volgende dag kwam Brambles thuis en ik was buitengewoon blij haar terug te hebben. Ik wist ook dat we een reis voor de boeg hadden die veel geduld van haar en de mijne zou vergen.

'Het gaat goed met je,' zei ik tegen haar. 'Je vader en ik houden zoveel van je. Ik ben hier met jou. Elk dag, schat. Ik heb je!'

Omdat ze niet zo goed kon lopen, bracht ik haar eten en drinken en droeg haar vervolgens naar haar kattenbak. Dit werkte de eerste dag goed. Daarna hebben we haar genezende knie voorzien van trapjes, zodat ze naar ons bed kon lopen en niet naar beneden hoefde te springen.

Ik sprak met een paar van onze gemeenteraadsleden om erachter te komen of ik iets kon doen om onze katten te beschermen. Ze waren het met Christine eens en zeiden dat ze me op geen enkele manier konden helpen. Onze goede vriend, Anthony, maakte zich vooral zorgen omdat hij haar kende sinds ze een kleine baby was en in mijn leren rugzak naar de gemeenteraadsvergaderingen kwam, en hij hield van katten.

'Ze is prachtig,' zei hij, 'en je zorgt zo goed voor haar. Ik wou dat er een manier was waarop ik je hiermee kon helpen. Als je iets nodig hebt, bel dan gerust!'

De eigenaar van de zwart-witte pestkopkatten woonde ongeveer twee deuren en een kruispunt met de buurtstraat verderop aan dezelfde kant van onze straat. Ik klopte op haar voordeur en vroeg of ze tijd had om te praten.

"Tuurlijk, wat is er?"

Toen ik haar vertelde wat er was gebeurd en wat dokter Thomas zei, keek ze naar beneden en schudde haar hoofd heen en weer. "Het lijkt erop dat jouw katten andere katten in elkaar slaan."

'Het spijt me zo voor Brambles. Ik heb dit van andere burens gehoord.'

"Echt? Kun je iets doen om ze binnen te houden?"

"Hmmm . . . Ik kan het proberen. Natuurlijk, ik zal ze binnenhouden en kijken hoe dat werkt.

'Bedankt, ik hoop dat dit helpt. Ik wil niet dat nog meer van mijn katten gewond raken.'

Ik liep weg met tranen in mijn ogen vanwege mijn prachtige baby en hoop op vrede in onze wereld tuin.

Het leven van Brambleberry Rose veranderde, en dat geldt ook voor het mijne.

Omdat ik voornamelijk vanuit huis werkte, was een verblijf bij Brambles geen opoffering. Ze was een soldaat en liet mij voor haar zorgen, haar lekkernijen brengen en haar verhalen vertellen over hoe ze haar leven terug zou krijgen.

De eerste keer dat ik haar op mijn ladekast zag zitten en bijna 1,20 meter recht omhoog keek boven op onze kast raadde ik haar zachtjes af.

'O schatje, nog niet. Ik weet dat je in gedachten nog steeds zo hoog springt als je wilt. . . maar schat, wacht tot je genezen bent. Oké? Ik houd van je.'

Ze antwoordde niet, maar ze deed alsof ze zou doen wat ik vroeg. . . voor nu.

Ik deed er alles aan om haar bezig te houden. Ik droeg haar naar haar favoriete plekje in de tuin en ging met haar in de zon zitten. We kochten nieuw speelgoed en ik speelde met haar in huis en keek de hele tijd naar haar.

Ze deed vaak een dutje aan het voeteneinde van ons bed, waar we een zachte, pluizige schapenvacht hadden. Je weet inmiddels misschien dat zij en Christopher een fijne relatie hadden. Ook al begreep hij onze baby's op een manier waar ik me over verwonderde, er was één gesprek tussen Brambles en hem dat hij steeds miste. Hij hield ervan haar weelderige vacht aan te raken en toen hij onze slaapkamer binnenkwam en haar slapend aantrof, kon hij het niet laten. Eén huisdier was acceptabel, twee waren borderline – en hoewel ik hem uit liefde waarschuwde – dacht hij dat een derde huisdier welkom zou zijn. Het was **niet!** Eerst beet ze hem stilletjes, en als hij haar opnieuw probeerde te aaien, ontmoette hij zoveel mogelijk poten als ze maar op hem kon krijgen, met uitgestoken klauwen, en waarschuwde hem **dat** niet nog een keer te proberen!

Het was elke keer hetzelfde. Hij trok zijn hand weg en schudde zijn hoofd.

Zo vaak!

"Ze is een kat met twee huisdieren, dat is alles wat je bij haar krijgt." Elke keer dat hij dat deed, was ik geamuseerd.

Soms kreeg ze een verre, bijna wilde blik in haar ogen en ik wist dat ze erover nadacht om ergens op te springen waar ik niet wilde dat ze zou springen, of van bed of bank af te komen, en ik haar naar haar trap zou leiden.

Het was zo leuk om haar acrobatische dingen te zien doen die onze andere katten niet hadden kunnen zien. Het was een enorme uitdaging om haar ervan te weerhouden te springen. Maar uiteindelijk kwamen zij en ik er wel uit en uiteindelijk hield ik haar op de grond.

Tijdens onze laatste afspraak met Dr. Thomas zei hij: "Weer goed werk geleverd. Als je wilt, kun je haar naar buiten in je tuin laten gaan. Ze is stabiel, dus laat haar je vertellen wat ze nu kan doen. We houden haar aan de medicijnen tegen artritis; ze zou de rest van haar leven pijnvrij moeten zijn."

"Moet ze voor haar veiligheid een binnenkat zijn?" Ik heb gevraagd.

"Katten bij jou in de buurt zijn meestal veilig, zolang ze maar 's nachts worden binnengebracht. Als je haar overdag binnen wilt houden, doe dat dan, maar Brambles lijkt mij buiten te moeten zijn. Sommige katten zijn van nature binnenkatten. Zij is niet. Maar het is aan jou."

Christopher en ik wachtten af om te zien hoe ze door haar wereld zou navigeren en of ze zou kunnen springen en klimmen.

Ik liet haar overal in huis gaan waar ze maar wilde, zonder naar haar te kijken. Ik zou ook een uur of langer kunnen weggaan zonder me schuldig te voelen. Ik had kattentrapjes bij de brede vensterbank van mijn kantoor gezet, zodat ze naar boven kon klimmen en naar de wereld buiten kon kijken.

Een paar dagen gingen voorbij en Christopher vroeg: 'Heb je haar vandaag naar buiten laten gaan?'

'Nog niet, ik houd haar nog binnen. Denk je dat het tijd is?'

'Ik denk dat het jouw beslissing is. Dokter Thomas zei dat het oké is, maar ik laat het aan jou over. Je zult weet wanneer het goed is.'

"Wil je hier voor de eerste keer zijn?"

"Ja, dat wil ik zeker!"

Een paar dagen later vertelde ik hem dat het tijd was, dus we spraken af wanneer hij thuis zou zijn.

Het was vroeg in de middag toen ik de voordeur opendeed. Ze rende niet naar buiten. Navar stond op de veranda en Brambles liep naar de zijkant van de deur en keek naar buiten. Christopher ging naar buiten en draaide zich om om te zien of ze zou volgen. Ik was nog steeds binnen en stond in de deuropening.

Ze richtte haar gezicht naar de hemel en haalde een paar keer kort adem. . . het leek erop dat ze dat was vrijheid ademen.

En toen liep ze gewoon naar buiten. Ze liep naar de trap, naar de tuin, en stond naar de planten te kijken. Christopher en ik volgden haar allebei min of meer en ze liep door de tuin en waagde zich vervolgens verder onze tuin in. Haar been werkte niet meer op dezelfde manier, maar ze leek blij om buiten te zijn. Ze rende niet en klom niet in een boom. Ze wandelde gewoon door haar tuin.

We wisten niet of Hayleigh problemen zou veroorzaken of zou proberen uit *de gevangenis van Hayleigh* te ontsnappen als ze Brambles zag, maar dat deed ze niet.

Brambles bleef ongeveer anderhalf uur weg en kwam toen weer thuis. Ik maakte wat eten voor haar klaar en ze klom op ons bed en ging slapen.

'Nou, dat was zachtaardig. Laat je haar morgen weer vrij?'

'Ik denk het wel, ja. Ik zal de voordeur openhouden en bij haar kijken, maar ik denk dat alles in orde is.'

"Heb je die slechte katten gezien?"

'Nee, het is stil geweest sinds ik met hun moeder heb gesproken.'

Dus de volgende ochtend liet ik Brambles vroeg naar buiten en het ging prima met haar. Ze klom zelfs een paar meter omhoog in een van de zijwaarts staande Californische eiken. Ze ging niet ver voordat ze naar beneden sprong, maar de houtsnippers zorgden ervoor dat ze zacht landde.

Ik ging verschillende keren naar buiten terwijl ze weg was en ze had het naar haar zin in haar tuin. Ze rolde zich zelfs op en deed op een gegeven moment een dutje in het hoge gras. En elke dag werden zij en ik meer ontspannen nu ze weer een buitenkat was.

Christopher en ik keken naar haar en plaatsten kleine houten bankjes die als treden fungeerden op al haar favoriete plekken in onze tuin.

Ze deed het goed met de kattenstappen binnen en elke week kreeg ze meer zelfvertrouwen. Brambleberry Rose kon haar dagen nog steeds op de zonnige plekjes buiten doorbrengen. Ze kon naar haar veilige plekken klimmen en een dutje doen. Ze begon net als onze andere katten door de tuin te rennen en kwam naar me toe rennen toen ik belde. Ze sprong 's nachts op ons bed. Het enige verschil waren die mini-kattentrapjes en bankjes die voor haar zowel binnen als buiten als trap fungeerden. Brambleberry had ze onder de knie en vloog al snel door het huis en de tuin in plaats van door de bomen.

Ik had nog niet eerder een kat zo gewond gehad. Het leek zelfs na een jaar alsof ze voor altijd was veranderd. Terwijl ik naar haar keek, werd het duidelijk dat ze niet langer de acrobaat was die ze was geweest. Haar bereik was beperkt. Ze kon nog steeds klimmen zoals de andere katten, maar ze kon niet meer vliegen. Dit stoorde mij zo erg. Het vliegen door de boomtakken maakte een groot deel uit van wie ze was, om nog maar te zwijgen

dat het iets bijzonders was om te zien. Het was zo mooi geweest om haar vol zelfvertrouwen langs de dunnere takken te zien navigeren.

Het leek erop dat onze gouden dagen achter ons zouden liggen.

7. Oreo, Panda en zoethout

Het leven ging verder zoals het leven dat doet.

Onze moord op kraaien nam nog steeds een paar keer per jaar onze tuin over; onze eekhoornvrienden waren veilig voor de luchtaanvallen van de Nullen; Huckleberry bracht nog steeds tijd door naast Anna; van tijd tot tijd zagen we een verzameling rode wasbeerogen in onze dennenbomen en de gemene katten waren er niet, dus er waren geen trauma's meer voor Brambleberry Rose.

Ze was zo'n groot deel van mijn hart en ons leven. Terwijl ik werkte, verliet ik de Franse deur in mijn kantoor, ontgrendeld en vastgehouden door een kettingslot. Ze kon hem gemakkelijk openduwen en naar binnen lopen wanneer ze maar wilde. Elke dag als ze binnenkwam nadat ze buiten in onze tuin was geweest, zag ik haar door de gang naar me toe lopen en vertelde ik haar hoe mooi en moedig ze was, en dat ik voor altijd van haar hield.

Brambleberry antwoordde niet; ze maakte nog steeds nauwelijks geluid. Ik begon te denken van wel gebruikte haar stem op die eerste dag van haar leven, in de plastic zak, schreeuwend om redding.

Christopher en ik zaten op een avond op onze veranda in binnenplaatsstijl. Brambles was in de tuin en ik vroeg hem: 'Waarom denk je dat dit is gebeurd? Ze is onschuldig. Waarom zou ze de essentie van haar geest moeten verliezen? . . . waarom zou mijn flyer aan de grond blijven?'

'O jongen, dat is een vraag voor alle leeftijden. Ik heb geen antwoord; geen goede. ik denk Het gaat goed met haar, maar het is een verlies en ik kan je vragen niet beantwoorden. Ik wou dat ik het kon, sorry!'

Brambleberry en ik hadden een ritme of zoiets; we waren synchroon. Na haar blessure had ik besloten meer tijd thuis door te brengen; mijn reizen duurden korter. Ik koos ervoor om zoveel mogelijk tijd met haar door te brengen, en ik vond het heerlijk om bij haar te zijn.

Toen Christopher en ik de vijfde verjaardag van Brambleberry Rose vierden, was Navar Star ruim negentien jaar oud. Hij was en was nog steeds een machtige kracht en de patriarch van onze kattenfamilie.

Zoals je je misschien herinnert, had Christopher een hele goede band met Navar en bracht hij meer tijd met hem door dan normaal. Op een avond zei hij bijna fluisterend: 'Het wordt tijd voor hem om **voorbij de sluiers van tijd en ruimte te reizen.**'

Dr. Thomas had Navar enkele weken eerder onderzocht en zei dat we hem moesten bellen omdat Navar het einde van zijn dagen naderde. Hij zei dat we zouden weten wanneer, en dat hij naar ons huis zou komen om Navey te helpen over te steken naar de Andere Kant.

'Je kunt hem vasthouden,' zei dokter Thomas toen hij aankwam. Hij gebaarde naar Christopher om naast zijn geliefde kat op het bed te gaan zitten.

'Je kunt met hem praten . . . Je moet weggaan nadat ik hem de eerste medicatie heb gegeven, maar... en voorlopig bij hem blijven.'

We kusten allebei onze geliefde Navar Star. We vertelden hem hoeveel we van hem hielden, dat we familie waren en altijd zouden blijven, en dat we hem weer zouden zien. En toen lieten we hem achter bij Dr. Thomas. Toen hij ons terug naar onze slaapkamer riep, lag Navar in een slaaphouding en was hij zo stil als een maanloze nacht. We zaten nog even bij hem om afscheid te nemen, voordat het de bedoeling was dat Dr. Thomas hem zou meenemen.

'Wat als we hem over een uur of zo bij je brengen?' Ik heb gevraagd.

"Zeker . . . Sorry jongens."

Na nog een uur of langer zachtjes praten met onze grote, zwarte jongen en zijn dikke aaien, donkere vacht, we brachten hem naar Dr. Thomas.

In al die jaren dat we samen waren, had ik Christopher nog nooit zo verdrietig gezien. Zoals ik al eerder zei, was hij vooral dicht bij zijn zwarte, grote jongenskat. Het verdriet was diep in zijn gezicht gegrift en later die avond begon hij de ceremonie te plannen om afscheid te nemen van zijn geliefde Navar Star.

Onze vuurring had een natuurlijke cirkel van beplanting die hem omringde op een deel van ons terrein en Christopher wilde daar een gedenkteken voor Navar hebben.

'Zou het goed zijn als ik een boom voor hem bij de vuurring laat planten?'

"Ik zou het geweldig vinden. Aan wat voor soort denk je?"

"Ik zal kijken of er volwassen Japanse rode esdoorns beschikbaar zijn."

'Het spijt me zo, Christoffel.'

'Hij is nog steeds bij mij. Hij is nu echt groot!'

'Is zijn naam nog steeds Navar?'

'Hij is nu Bagheera.'

"Oh, zoals *The Jungle Book*?"

"Dat is zo cool. Ik wou dat ik hem kon zien."

Je weet het misschien niet, maar Christopher was geboren in Engeland en opgevoed door een zeer Engelse moeder. Van kinds af aan was hij niet alleen bekend met *Peter Pan*, maar ook met *de verhalen uit het Jungle Book*. Hij hield vooral van Bagheera, de Zwarte Panter die bevriend raakte met de 'mensenwelp' Mowgli. Bagheera was een beschermer en mentor voor de weesjongen, dus het was passend dat Navar als Bagheera nu Christophers geestelijke metgezel was.

De volgende dag plantten Christopher en enkele landschapsvrienden een sierlijke Japanse rode draak-esdoorn in onze tuin ter ere van onze zeer geliefde jongen. Christopher hielp zelfs met het graven van het nieuwe huis voor de prachtige boom.

Een paar dagen later, nadat we Navey's as hadden opgehaald bij Dr. Thomas, kwamen verschillende vrienden langs voor onze heilige ceremonie en staken we een vuur aan in onze vuurring. Terwijl de zon onderging, zaten we in een cirkel rond de vlammen en namen we voor het laatst afscheid van onze geliefde Navar Star.

"Hij was een enorme kat", zei een vriend. "En zo vredig."

'En al zo lang bij jou,' bood een ander aan.

"Oh man, die groene ogen!" zei onze vriend, Stephen.

"Hij was mijn beste vriend." Christopher leek hol. Ik had dit nog niet eerder gezien. . en hij zal mij *nooit* 'Hij is nog steeds bij mij. . . verlaten."

Het vertrouwen dat hij had dat zijn grote zwarte jongenskat nog bij hem was, was nieuw voor mij.

Onze hele kattenfamilie leek Navar Star te missen. Ze leken verdrietig. Ze sliepen meer en wilden minder spelen. Hij was al zoveel jaren bij ons; onze kinderen kenden hem al hun hele leven en waren afhankelijk geworden van zijn bescherming.

"Zullen onze baby's buiten veilig zijn? Navar kan ze niet meer beschermen. Braambessenroos, Girl Grey, Huckleberry Moon en onze kleine terreur, Hayleigh Skywalker, zijn allemaal lieve kleine baby's. Ik wil niet dat ze gewond raken."

"Ze zouden in orde moeten zijn, maar het is onze taak om ze nu veilig te houden en we moeten hun katengelen vertrouwen." Zo zag Christoffel het. "De volgende keer blijf ik bij onze kat en houd ik ze vast terwijl ze oversteken. . . Ik wil tijdens die overgang niet nog een van onze kleintjes achterlaten. Wat het ook is, ik kan het aan. Ik moet bij hen zijn."

Ik huilde een week lang, en toen voelde het in mijn hart alsof het goed ging met onze stoïcijnse jongen – liefdevol bekend als The Fonz –, en hij dreef stilletjes weg naar waar ze ook heen gingen als ze ons verlieten.

Meisje Gray en Huckleberry Moon hielden van elkaar; ze sliepen nog steeds samen tijdens een paar dagen en gingen vaak bij elkaar in de buurt. Huck verdween nog steeds een paar keer per week om bij zijn kattenvriendje Anna, naast de deur, rond te hangen. Hayleigh was nog steeds van plan Brambleberry lastig te vallen, maar omdat we ze gescheiden hielden, heerste er vrede bij ons thuis.

Op een avond liep ik onze veranda op en begon de trap af te lopen. Het was het verandert gewoon in een mooie zonsondergang. Onder onze houten trap liep een groot, pluizig, zwart-wit stinkdier naar buiten. Ik stopte met lopen.

Meisje Gray en Huckleberry waren allebei buiten en ik had geen idee wat er zou gebeuren als ze het stinkdier tegenkwamen. Raad eens wat er daarna gebeurde, lieve lezers? Een veel kleiner stinkdier liep naar buiten om het eerste stinkdier te volgen. . en dan nog een kleintje. Ik had de hele tijd geen beweging gemaakt. Ik had het gevoel dat ik naar een moeder en haar twee baby's keek, en ik vroeg me af of dat zo was meer.

Ze leken alle drie op hun gemak in onze tuin; ze verstopten zich niet, maar liepen precies op het pad dat naar de trap van onze veranda leidde, dus ik moest geloven dat dit niet nieuw voor hen was. Rond die tijd kwam Huck vanaf onze oprit een zijpad op rennen. Hij ging de hoek om en remde heel snel! Hij stopte en bewoog een minuut of zo niet, en liep toen stilletjes ons huis binnen. Ik had de voordeur open laten staan omdat ik van plan was binnen enkele minuten terug te komen, en Huck verdween in onze woonkamer.

Een paar minuten later liep Christopher naar de deuropening. "Hé, wat een mooie lucht. Het lijkt erop dat we weer een bekroonde zonsondergang krijgen. . . uh. . . wat gebeurd er?"

Tegen die tijd kon hij de stinkdieren zien. "Wauw, kijk ze eens! Hoeveel zijn er?"

Ik draaide me voldoende om zodat ik kon zien waar ik achteruit liep en liep langzaam ons huis binnen. 'Meisje Grey is nog buiten. Misschien bel ik haar wel bij de achterdeur.'

Christopher sloot de onderste helft van onze voordeur en stond naar hen te kijken. "Ik denk zij zijn hier eerder geweest. Ze rooien en lijken zich op hun gemak te voelen."

"Wat is rooien?"

"Ze graven met hun voorpoten in de grond naar larven en insecten."

We keken naar onze drie nieuwe burens toen de zon begon te verdwijnen. Onze tuinverlichting ging aan en Girl Grey liep hetzelfde zijpad op dat Huckleberry had genomen. Christopher opende de voordeur voor haar. Ze maakte zich serieus geen zorgen.

De meeste dagen bracht Meisje Gray alleen door met het kijken naar de andere baby's, of onze vogels, of eekhoorns. Het leek heel doelgericht; alsof ze mentale aantekeningen maakte. Ze speelde nog steeds met de kleine teddybeerblikjes in de mand die ik in de woonkamer had staan. Het was heerlijk om mijn dag door te nemen en dat bijna muzikale geluid te horen. Ze hield nog steeds niet zo van belspeelgoed, maar hield wel van andere geluiden.

Ze vond het nieuwe kreukbalspeelgoed dat we voor haar kochten leuk. Ze wilde ze niet achtervolgen, maar... ze ging zitten en klopte ze een beetje op hun plaats - het leek alsof ze de geluiden die ze maakten wilde horen. In gedachten zag ik haar een paarse, puntige tovenaarschoed dragen met glimmende gouden sterren en een halve maan. Ze zag eruit als een sluipend, heel wijs, buitenaards wezen.

Ze leek de stinkdierfamilie aardig te vinden. Na die eerste avond zagen we dat ze kwamen opdagen de meeste avonden op. Ze waren zo aantrekkelijk, ze hadden een gitzwarte vacht en dramatische lange witte pluimen waardoor hun staarten op een feest leken. Meisje Gray zat soms op de treden van de veranda en bekeek ze aandachtig. Geen van onze andere katten deed dat. Ze was een waarnemer, ze keek. . . zoveel dingen. Sommige kon ik niet eens zien, maar daardoor probeerde ik erachter te komen waar ze op gefocust was.

Ik las over stinkdieren en was er zeker van dat ze niet zouden gaan spuiten omdat ze er niet van houden om dat te doen - en mijn vriendelijke, mysterieuze kat was niet bedreigend. Als ze geschrokken waren, keken ze hun agressor aan en stampten ze met hun kleine zwarte voetjes. Ik zag ze dat een of twee keer doen toen Huckleberry hen verraste. Het was het schattigste en zo dierbaar. Als hij terugkwam van een bezoek aan Anna, stormde hij soms onze tuin in. Ik weet niet zeker waarom, het is maar een van zijn dingen.

Eerst hebben we de moeder een naam gegeven.

"Wat vind jij van Oreo?"

"Perfect!"

Nadat ik ze op een avond had bekeken, besloot ik dat de baby's Panda en Licorice zouden heten.

"De ene baby is moediger dan de andere. Laten we haar Licorice noemen. Ze loopt veel dichterbij ons huis toe en het maakt haar niet uit dat Gray buiten is. Panda daarentegen blijft meer achter in de tuin en pluist met zijn staart als Huck hun rooigezelschap verplettert.

Dat was ons leven, we vonden het geweldig, en het rolde van de ene op de andere dag.

Een paar jaar later was Girl Grey bijna zeventien jaar oud. Ze had zo'n lief, lang leven bij ons geleefd en het was haar tijd om zich bij Navar Star, haar kattenfamilie, en haar Hawaïaanse voorouders aan de andere kant te voegen. Dr. Jenny, een assistent-dierenarts op het kantoor van Dr. Thomas die al een aantal jaren met onze katten werkte, wilde Gray helpen ons te verlaten en naar de hemel te reizen.

Dokter Jenny was zo lief: ze was de afgelopen maanden vaak bij ons thuis gekomen hielp met Girl Gray en had een speciale band met haar. Christopher noemde haar 'Jennyannydots', naar de Gumbie-kat uit de musical **Cats**, gebaseerd op TS Eliot's **Old Possum's Book of Practical Cats**.

Op de dag van haar overtocht plaatsten Christopher en ik vazen met verse bloemen, waaronder lavendelseringen die zo heerlijk geurden, op onze gracieuze veranda. Wij plaatsten Gray Grey's favoriete deken, een ketting die ik voor haar had gemaakt, en een aantal van haar favoriete speelgoed in de buurt.

Toen dokter Jenny arriveerde, hield ik Girl Grey op mijn schoot. Christopher en ik noemden de namen van de bijna dertig katten die ze aan de Andere Kant kon zoeken – elk van haar broers en zussen. Sommigen kende ze al toen ze hier was, en anderen zou ze voor het eerst ontmoeten als ze hier was aangekomen.

Toen ze weg was, zei dokter Jenny: 'Het is prima om in de zon te zitten en haar vast te houden. Als je ziet of Als je iets hoort, vertel het me dan.'

"Oké." Ik vroeg me af of zij iets wist dat ik niet wist. "Zijn dieren engelen?"

Ze grinnikte zachtjes. "Waarom denk je dat?"

'Ze lijken zo wijs en liefdevol.'

'Nee, het zijn geen engelen. Ze lijken zo omdat ze met hun hart leven. Zij zijn hier bij ons om ons liefde te tonen. **allemaal**. Ze hebben net als wij gevoelens en dat willen ze ook zijn geliefd."

Daarna waren we stil. Een paar minuten later zag ik Girl Grey in gedachten: ze zag er zo uit hetzelfde, behalve dat haar zachte, zilvergrijze vacht lang en donzig was.

"Ik zie haar." En ik vertelde Dr. Jenny hoe donzig Girl Grey was.

"Kun je meer zien?"

Er gingen nog een paar minuten voorbij. . . . "Er komen glitters uit haar vacht."

"Dat heb ik eerder gezien. Zie jij wat de glitters zijn?"

We zaten nog een paar minuten in de zachte middagzon, zonder te praten, en toen voelde ik in mijn hart wat ik in mijn gedachten zag: "De glitters zijn de liefde die we haar gaven. . . . ze zijn zo mooi . . . al die liefde fonkelt uit haar vacht."

"Dat is logisch, wauw!" Dokter Jenny glimlachte.

En toen was ons stille, mystieke meisje Gray verdwenen.

Ze had ons eerder verteld dat we Girl Gray naar de kliniek konden brengen of de vrouw konden krijgen haal haar de volgende ochtend op en die brengt haar naar de crematie. We hadden besloten haar te nemen vervoerd, dus zei dokter Jenny dat we haar die nacht in bed moesten houden.

Dat had ik nog niet eerder gedaan en ik was er onzeker over. Toen ik haar met opgetrokken wenkbrauwen en vragen in mijn ogen aankeek, stelde ze mij gerust: "Het komt wel goed, maak je geen zorgen. Er zal niets ergs gebeuren. Krul haar maar op in haar bed, dan komt alles goed met haar."

Ik stopte Gray in haar favoriete zachte flanelen bed op de stoel bij het raam in mijn kantoor en sloot de tuindeuren. De volgende ochtend, toen ik door de woonkamer liep om ze te openen, zag ik Huckleberry Moon op het ene uiteinde van de bank zitten, vlak bij de deuren. Hij was zo dicht als hij kon bij de plek waar meisje Gray lag. Ik beseftte dat hij daar de hele nacht was gebleven om bij haar te zijn. Hij had zijn eigen privéwake gehouden voor zijn favoriete zus.

'Wil je wat bloemen voor haar planten?'

"Kunnen we iets planten dat groeit op Hawaï?"

Christopher dacht na en dacht: 'Ik kan me geen bloeiende plant herinneren die kan leven op beide plaatsen, maar hoe zit het met de vuurbloemen die we in onze tuin hebben? Ik kan ze transplanteren, zodat ze zich verspreiden.'

"Oh . . . dat is een geweldig idee. Ze hield zoveel van Pele."

Binnen een paar dagen kwam zijn bemanning opdagen en ze verhuisden een aantal van onze grote oranje inboorlingen bloeiende planten naar een speciaal gebied rond de basis van Navar's prachtige Japanse esdoorn Red Dragon.

"Ze vond het zo heerlijk om in dat hoge gras te zijn." Christopher zei: "Het was haar eigen privé-jungle. Ze voelde zich daar zo thuis."

"Ze leek zich onzichtbaar te voelen toen ze daar was."

We zaten rond onze vuurring en hadden een heilige viering voor haar. Huck en Bramen liep voorbij en bleef enkele ogenblikken bij ons zitten. Het was bijzonder en mooi.

Een van onze oude lokale vrienden noemde de vuurbloemen. "Waarom heb je die gekozen?"

'Haar kleine Hawaïaanse geest hield van de vuurgodin Pele en wij dachten...'. . ."

"Raad eens? Die bloemen groeien in gebieden waar brand is geweest. Ze zijn enkele van de De eerste planten groeien en omdat ze groot zijn, vliegen er vogels naar binnen om te helpen het verwoeste gebied opnieuw in te zaaien."

"Dus zonder het te weten hebben we een 'Phoenix-plant' gekozen voor onze stille, mysterieuze Girl Grey."

'En dat is wat ze in de geest doet: uit de as herrijzen. Wauw!'

'Dat is echt prachtig,' zei Christopher zachtjes.

Het was triest om Grey los te laten; ze was zo'n mystieke en geheimzinnige schoonheid geweest. Mijn tranen duurden ongeveer een week, en toen dreef ze te vredig en geruisloos van ons weg, net als haar grote zwarte broer vóór haar.

Op een avond, nadat hij door onze dankbaarheidstuin had gewandeld, kwam Christopher naar binnen en zei: "Ik denk dat haar geest is teruggekeerd naar haar geliefde thuisland Hawaiï."

"Wauw. . . dat voelt goed. Best wel gaaf."

'Misschien is ze herenigd met Pele.'

'De godin van vulkanen en vuur . . . Wat geweldig voor haar.'

'En de geesten van haar voorouders op het eiland.' Christoffel glimlachte.

"Ik hoop dat we haar ooit weer als onze kat zullen hebben."

Het was verdrietig voor onze baby's om ons te verlaten, maar ik wist dat ze allebei een buitengewoon en prachtig leven hadden gehad. Christopher en ik hielden van ze. Ze kenden hun kattenfamilieleden en hadden een ongewone en magische plek om te wonen. Het was voor hen beiden een goed leven geweest en nu waren ze veilig aan de andere kant – en dat heeft mij geholpen.

Op een middag stelde ik een nieuwe vriend voor aan onze baby's: 'Dat is onze jongen Huckleberry. en zeggen.' · Brambleberry Rose is hier ergens in de buurt. Het zijn onze gemengde bessen. Ik hou van Maan. dat Ik grinnikte. 'En er zit nog een klein monster onder het huis. Ze zit in **de gevangenis van Hayleigh.**'

Ze waren jong: Huck was rond de veertien, en Brambleberry en Hayleigh waren allebei rond de vijf of zes. Ik hield van ze en bracht graag tijd met ze door.

Hayleigh Skywalker was nog steeds haar eigen speciale wezentje en ze was nog steeds slecht. Zij had ook de grootste poten van al onze katten.

'Wil je haar magische wanten zien?' Ik vroeg het Christopher op een avond.

"Natuurlijk." ' zei hij een beetje grinnikend.

Ze was op dat moment in de keuken en Brambles was veilig in onze slaapkamer. Ik schudde Hayleighs snoepzakje en ze kwam aanrennen. Terwijl ze bewoog en ik haar aandacht had, gooide ik een paar lekkers over de vloer. Als een bliksem rende ze over de hardhouten vloer en ving ze op met die grote wanten.

"Oh. Mijn. Goedheid. Kun je dat nog een keer doen?"

Ik gooide nog een paar lekkernijen en hij keek naar haar.

"Ze opent haar poten en vangt ze op als de handschoen van een honkbalvanger", zei hij. "Dat is zo cool! We zouden haar **Catfish Hunter moeten noemen.**'

"**Meervaljager?** Waarom?"

"Hij is een gevierde professionele honkbalspeler van jaren geleden. Hij staat bekend om het recordaantal winnende wedstrijden voor zijn team. Ze doet me aan hem denken."

"Ik hou van die naam: onze kleine **Catfish Hunter.**"

Ik gooide nog een paar snoepjes en ze rende er achteraan, hield ze tegen met een van haar grote wanten, opende toen haar poot en pakte het lekkers op. Ze bracht het naar haar mond, knarste erin en keek me aan voor meer.

Christopher en ik waren aan het lachen en Hayleigh, **Catfish Hunter** kreeg daar veel lekkers voor nacht.

Ze was zo schattig, maar ze beet me ook vaak. Heb jij een kat gehad die dat deed? Zij Ik heb nooit mijn huid gebroken, maar haar beten doen nog steeds pijn. Ze was een kleine vechter, en ik vroeg me af of die vechtlust de reden was dat ze overleefde wat er ook met haar gebeurde, en de vele operaties die ze als jongere kat had ondergaan.

'Ze heeft weer een nieuwe naam,' zei ik tegen Christopher terwijl hij met haar aan het spelen was.

'Behalve het schattige nestje?'

"Bijt schatje!"

"Oh jee. Ha! Dat past bij haar."

"Ik zeg het met genegenheid."

Toen het tijd was voor hun jaarlijkse controles, bracht ik ze allemaal samen naar het kantoor van dokter Thomas. Zijn nieuwe assistent vroeg: "Wie zijn deze schatjes?"

Wijzend naar Brambles stelde ik haar voor: 'Zij is Brambleberry Rose, en deze is Huckleberry Moon. We noemen ze onze gemengde bessen en ze zijn zo gemakkelijk om mee te leven.' Toen ik Hayleighs kennel dichterbij bracht, zei ik: "Ze is Hayleigh Skywalker en ze is een kleine boef."

De assistent glimlachte: 'Nou, dat is zeker zo, ze heeft geen coole bessen naam.'

Ik kon het niet laten om te lachen. "Dat is de tweede keer dat ik dat hoor!"

Een paar weken later moest ik Huckleberry opnieuw in huis nemen. Het was een spoedbezoek. Hij kwam op een middag hinkend binnen en ik kon geen blessure zien, maar wist dat er iets mis was. Nadat ik Christopher had gebeld, bracht ik hem naar het kantoor van Dr. Thomas.

Het kostte dokter Thomas niet meer dan een paar minuten om te vragen: 'Zijn de gemene katten teruggekomen?'

Ik was verrast. 'Ik heb ze niet gezien. Maar dat betekent niet dat ze er niet zijn. Hun moeder hield ze binnen.'

"Hij heeft een bijwond aan de achterkant van zijn hiel", vervolgde Dr. Thomas. Dit geeft aan dat hij in confrontatie kwam met een gemene kat, en toen Huckleberry zich omdraaide om te vertrekken, beet de gemene kat hem.

Ik was zo boos. Hoe had ik gemist dat ze misschien terug waren?

"Dit soort verwondingen zijn ongewoon pijnlijk en ik denk dat de kwaadaardige katten terug zijn. Ze gedragen zich als kattenterroristen. In de natuurlijke orde van katten moet de agressor ook vertrekken als een kat zich terugtrekt na een woordenwisseling en zich omdraait om weg te lopen. Dat is niet wat er is gebeurd!"

"OMG!"

'Het komt wel goed met hem, maar hou hem voorlopig binnen. Ik geef hem antibiotica. Deze katten niet houden zich aan de natuurlijke kattenregels en jagen op andere katten om hen kwaad te doen. Ik geloof dat ze in staat zijn andere katten te doden.'

Wat moet men met die informatie doen?

Ik was al van plan om met de moeder van de slechte kat te praten toen ik thuiskwam.

Die avond kwam ik langs en vroeg naar haar twee katten.

'Ze zijn goed, maar ik kan ze niet binnen houden,' zei ze. "Ze worden wild in huis, huilend en rennend van raam naar raam. Dus heb ik ze eruit gelaten."

'Hoe lang laat je ze al vrij?'

"Een paar dagen."

Ik vertelde haar over mijn lieve jongen Huck. 'Dus terwijl jij ze binnen hield, waren mijn katten veilig.'

"Goh, het spijt me!"

"Kun je er een belhalsband om doen?"

'Ja, dat heb ik geprobeerd, maar ze hebben ze allebei opgelicht. In minuten!"

Toen ik wegliep, schudde ik mijn hoofd. . hard op. . . "Wat doen we nu?" ik vroeg mezelf

Toen Christopher later die avond thuiskwam, vroeg ik of hij ideeën had.

'Heb je de SPCA eerder gebeld? Misschien hebben zij een idee."

'Ik kan ze nog een keer proberen.'

'Wil je een hond nemen?'

"Wauw. . . dat is een geweldig idee!"

"Misschien kunnen we een opname maken van een blaffende hond en ze afschrikken?" Christopher had zijn gekke glimlach.

Onze baby's zaten die avond allemaal lekker binnen. Huckleberry wilde slapen en dat deed hij ook opgerold in de vensterbank in mijn kantoor. Brambles en Hayleigh stonden veilig aan hun kant van de deur, we wisten dat ze veilig waren.

'Morgen heb ik een ontmoeting met Mack, de stereoman, hij zei dat hij ons misschien kon helpen.'

"Met een blaffende hond?"

"Ja, ik zal je laten weten wat ik leer."

De volgende ochtend, terwijl Brambles in onze slaapkamer lag te slapen, wilde Hayleigh naar buiten. Omdat ik daar was en naar haar kon kijken, dacht ik dat ze veilig zou zijn. Wat kan er fout gaan? Rechts? Ik liet de voordeur openstaan en opende de achterdeur zodat ik snel door het hor naar buiten kon. Ik ging een paar keer naar buiten en ze genoot ervan om in de zon te liggen en op vers gras te kauwen.

Ik ging weer naar binnen en stond in onze keuken toen ik de luidste, meest ellendige schreeuw hoorde die ik ooit had gehoord. Ik kon niet snel genoeg naar buiten komen en was zo dankbaar dat ik zo dichtbij was geweest. Een van de slechte zwart-witte katten had Hayleigh **bij de nek!**

Ze stonden ongeveer drie meter bij mij vandaan en ik rende naar de kat en riep: 'LAAT HAAR GAAN! GA WEG!"

Maar raad eens, beste lezers, dat deed hij niet.

We hadden wat reparaties aan ons hek laten uitvoeren en er lagen een paar lange hekstokken in de buurt. I bleef schreeuwen: "LAAT HAAR LOS! LAAT HAAR GAAN! GA WEG!"

Toen ik de paal oppakte, dacht ik dat hij achteruit zou gaan.

Dat deed hij niet, dus hief ik hem boven zijn hoofd en raakte naast hem de grond. Ik was nog steeds aan het schreeuwen maar Hayleigh was stil. Ik raakte opnieuw de grond en uiteindelijk liet hij haar los en liep achteruit. Maar in plaats van weg te gaan, stond hij alleen maar naar mij te staren! Ik pakte haar op en belde onmiddellijk Dr. Thomas.

'Breng haar binnen; Ik kan haar nu zien.'

Ik belde snel Christopher en wikkelde Hayleigh in een van haar zachte donzige dekens. Ze leefde nog, maar bewoog niet en was erg stil.

Dr. Thomas legde haar op zijn onderzoekstafel en controleerde haar, inclusief de stabiliteit van haar been. 'Nog vijftien seconden en ze zou dood zijn geweest. Het waren **letterlijk seconden**, Amber!'

Hayleigh ging op de tafel staan en liet zich door hem aaien. 'Het gaat goed met haar, ze is niet gewond. Was het een van de pestkatten?'

"Ja!"

"Gelukkig dat je er zo dichtbij was." Hij keek over zijn bril naar mij en wreef toen onder haar kin. 'En wat een goede kleine schreeuwer ben je, hoor ik!' Hij raakte haar zo zachtjes aan.

"Christopher en ik denken erover om buitenluidsprekers op te hangen en een blaffende hond te laten ontploffen opname. Wat vind jij van dat plan?"

"Het zou kunnen werken. . . 'Hij keek naar beneden en weg alsof hij dacht:' en ik heb iemand die je misschien kan helpen.

"Oh leuk! Bedankt, en bedankt dat je hier bent. Ik wil Christopher gaan bellen, maar dat doe ik laat hem je bellen.

'Later vanmiddag kan ik hier met hem praten, of vanavond thuis.'

Hayleigh was nog steeds erg stil. Toen ik haar thuis kreeg, wilde ze wat eten, dus ik verwarmde het verse, biologische kip en lekker gekookte garnalen toegevoegd. Daarna viel ze in slaap. Huck en Brambles waren al binnen, dus ik heb ze zo gehouden.

Misschien herinnert u zich, lieve lezers, dat dit niet mijn eerste ervaring was met gemene kattenpestkoppen. Ik herinnerde me Boots, de kattenvader van Navar, en hoe hij kleine katjes pestte. Maar ik had nog nooit zoiets gezien als wat deze twee terroristische katten konden doen. Nu waren alle drie onze katten geschaad door deze snode wezens. Ik had echt nodig dat deze dreiging voorbij zou zijn.

Die avond liepen Christopher en ik drie huizen verderop in de straat en vertelden onze buurman wat er was gebeurd. Ik liet haar weten dat ik haar kat geen pijn wilde doen, maar dat hij Hayleigh bijna had vermoord. "Zijn ze bang voor honden?"

'O, ze rennen weg als ze een hond horen blaffen. Ze volgen mij als ik ga wandelen, maar als a hond blaft ze rennen terug naar huis. Het spijt me echt dat dit is gebeurd!"

Christopher en ik keken elkaar aan. "Dit zou kunnen werken!"

Dus onze katten bleven binnen en, met de hulp van Dr. Thomas, kreeg Christopher verschillende opnames van blaffende en rennende honden, en een van een paar honden die aan het spelen waren, vechtend en grommend. Ik vertelde onze kinderen wat er ging gebeuren en dat ze niet bang moesten zijn. Ik speelde de opnames zachtjes af in huis en keek naar onze katjes. Ze keken allemaal naar de bron van de geluiden, maar niemand rende weg en verstopte zich. Ik vertelde ze opnieuw dat de honden hun vrienden waren en ze buiten veilig zouden houden en ik gaf ze lekkers.

"Wat zijn hun namen?"

"De honden?"

"Ik vond Chance en Shadow altijd leuk in de film *Homeward Bound.*"

Christoffel dacht nog steeds na.

"Hoe zit het met Flits?"

"Oh dat is geweldig. Kans, schaduw en flits. We gaan naar buiten en bellen ze. Helemaal nep die slechte katten eruit!"

De volgende dagen speelde ik de cd's zachtjes af en gaf onze kinderen iets lekkers. Ik vertelde hen dat Chance, Shadow en Flash hun nieuwe Navar Star waren.

'Ze zullen je veilig houden.' En ik gaf ze nog meer lekkers.

Elke keer dat ik de cd's afspeelde, gingen ze op kattenalarm: hun ogen werden groot en donker, ze keken naar de bron van het geblaf en hun oren gingen recht omhoog, maar ze renden nog steeds niet weg en verstopten zich.

Ongeveer drie dagen later had Christopher de luidsprekers geïnstalleerd en hebben we ze op ons stereosysteem aangesloten. Ik kon de cd's via de luidsprekers afspelen en het geblaf was buiten te horen, niet binnen. Het was ingenieus.

De SPCA stelde voor dat ik de urine van een grote hond of een ander woest dier zou krijgen, dus bestelde ik een spuitfles bergleeuurine. Ik heb het langs de hele heklijn gespoten. Ik kon niet zeggen dat het zo was

daar, en onze katten leken het niet erg te vinden, dus ik wist niet of het zou werken – maar ik was van plan om het elke 4-6 weken te spuiten en na de occasionele regen die we hadden.

Geleidelijk aan speelden we het hondenkoor vaker en luider. Hayleigh bracht de meeste dagen door in **de gevangenis van Hayleigh**, dus het stoorde haar helemaal niet. Huckleberry's voet was prachtig genezen en telkens wanneer hij en Brambles naar buiten wilden, speelde ik eerst het hondenkoor. Ik liet het een paar minuten draaien, zette het volume hoger en liet ze vervolgens uit nadat ik door het pand was gelopen. Terwijl ze weg waren, speelde ik het met tussenpozen en het stoorde hen niet. Christopher en ik riepen elke dag de honden.

En raad eens? We hebben de pestkatten nooit meer gezien.

Onze katjes waren weer veilig in hun tuin. Ze konden alleen uitgaan als ik thuis was, maar... sinds ik thuis werkte, hadden ze weer een leuk leven.

In de herfst van dat jaar werd onze kleine stad verkozen tot burgemeester en onze vriendin, Sarah, de huidige burgemeester, stelde zich opnieuw verkiesbaar. Ik bood ons huis aan als ontmoetingsplaats en omdat het rond 1924 was gebouwd en het oorspronkelijke karakter van onze gemeenschap had behouden, waren onze vrienden het erover eens dat het goed zou werken. Er was veel gemakkelijk parkeren op straat aan de voorkant, en de grote woonkamer met zijn licht witgekalkte, heldere cederhouten muren en plafond zag eruit als een oude berghut. De massieve bakstenen open haard stond in het midden van de kamer, tussen brede ramen met meerdere beglazingen waarin nog het originele golvende glas zat.

De dag van de bijeenkomst was zonnig en warm. Ik opende de voordeur en zette stoelen neer en zet koekjes en bruisend water op de toegangstafel. Alles verliep vlot. Brambles wilde slapen zodat ze veilig was in onze slaapkamer. Nu de behulpzame gangdeuren gesloten waren, konden Hayleigh en Huck vrij rondlopen waar ze maar wilden.

Er kwamen veel mensen opdagen en we hadden allemaal een leuke tijd. Toen Sarah arriveerde, daarna Terwijl ze een aantal van mijn burens begroette, ging ze voor de open haard staan en begon te praten.

Na een paar minuten sloop Hayleigh de keuken uit en ging in de gang staan kijken naar de mensen die in **haar** grote kamer zaten. Vervolgens schoot ze de keuken uit, door de woonkamer voor Sarah, door de open voordeur en naar buiten, naar de veranda.

Er waren een paar grinniken. Sarah bleef ons vertellen wat ze in haar had bereikt laatste termijn, en haar plannen voor haar voorgestelde komende ambtstermijn.

Raad eens wie er weer kwam opdagen?

Natuurlijk was het Hayleigh SkyWalker.

Deze keer bleef ze een paar ogenblikken bij de voordeur staan – alsof ze een pad door de vijand aan het verkennen was – en rende toen van de voordeur, voor de mensen uit die op stoelen zaten, naar de plek waar Sarah stond, en de deur in. keuken. Bedenk dat ze niet kon rennen zoals de meeste katten en dat ze klein was. Dus met haar rechte achterbeen dat haar volgde als het roer op een schip, en haar enorme voorhandschoenen, schoot ze weer voor Sarah uit en terug de keuken in!

Deze keer lachte iedereen in de kamer. Sarah was een tijdje stil. "Nou, ik ben nog nooit eerder door haar hoofd schudden. · een **kat** in de steek gelaten !"

Ik denk dat Hayleigh haar wat stemmen heeft opgeleverd. Ze was opnieuw onze burgemeester en won met een overtuigende meerderheid.

Huckleberry Moon was de liefste jongenskat die ik ooit had gekend. Hij leek een sterke sympathieke rol in zijn karakter te hebben. Hij had grote, ronde ogen, witte wanten aan zijn voorpoten en witte laarzen aan zijn achterpoten. Zijn vacht was van het grijze tabby-type, met een witte borst en neus. Soms leek het alsof de volle maan op zijn gezicht gloeide. Zo kwam hij aan zijn middelste naam. Hij hield van iedereen en al onze katten - zelfs Hayleigh. Het maakte hem niet uit dat ze een snotaap was, hij hield toch van haar.

Hij speelde met haar en liet haar **al** het speelgoed houden en liet haar winnen als ze achtervolgden. Hayleigh was dus een kattenbaas, maar ze was niet gemeen, behalve tegen Brambles.

Een paar jaar later, toen onze lieve jongen, Huckleberry Moon, ongeveer zestien en een half jaar oud was, liet dokter Thomas ons weten dat Hucks nieren niet gezond waren.

"Ik kan hem elke week onderhuids vocht geven. Jij kunt hem binnenbrengen, of dokter Jenny kom naar je huis."

"Dat deden we met Girl Gray en ze leek maandenlang goed. Heb je enig idee hoe lang hij nog blij zal zijn met deze behandeling?"

"Natuurlijk is elke kat anders, maar zijn markers zijn behoorlijk hoog, dus ik denk dat ik hem maar een paar maanden op zijn gemak kan houden."

Christopher en ik keken elkaar aan. "Oke dank je wel." Wij kenden deze oefening.

Omdat we onze andere twee baby's die met ons naar dit kleine stadje waren verhuisd al hadden verloren, zouden we na Huckleberry alleen onze twee jongste kleintjes hebben. Het was niet leuk om erover na te denken, maar ik wist dat hij een gedenkwaardig leven had geleid met zijn grote broer en beschermer, Navar Star, en zijn heel bijzondere vriend, Girl Grey, en dat hij zich weer bij hen zou voegen in de geestenwereld.

Toen we Deanna vertelden dat ze een verwenfeestje had op haar veranda voor hem en zijn kattenvriendje Anna.

We gaven Huck alle lekkernijen die hij wilde en bleven bij hem buiten als hij weg was, om er zeker van te zijn dat hij veilig was. Terwijl hij hem op een dag behandelde, vertelde dokter Jenny ons: "Hij is niet zo gelukkig als vorige week."

Christopher en ik hadden al besloten dat we hem zouden laten gaan als we het wisten.

"Wanneer kun je hem komen tegenkomen?"

'Vandaag en morgen gaat het goed met hem, dus zouden jullie over drie dagen wel iets kunnen doen?'

'Ik zal het schema van Christopher uitzoeken en het je laten weten.'

'Het spijt me,' zei ze.

'Ik ook, maar het is het leven, en ik kruis ze liever dan dat ik ze verlaat.'

Ik hield hem de avond voor de afspraak in huis, maar omdat hij weg wilde buiten bracht ik armenvol lentegras en bloemen binnen. Ik heb een nest gemaakt van de geurige verse planten. Ik omringde hem met bijna twintig centimeter diep vers groen en zachte bloemen. Hij zag er zo tevreden uit omringd te zijn door zijn plantencirkel en sliep daar het grootste deel van de nacht.

Net zoals ik bij zijn zus had gedaan, ging ik op de veranda zitten en hield hem vast. We hadden onze lijst met allemaal onze kattenbaby's. Christopher zat naast ons en zei tegen hem: 'Er wacht een hele grote kattenfamilie op je. Ze zullen allemaal van je houden en met je willen spelen.' Hij begon bij het begin, jaren voordat we onze kleine jongen Bugs ontmoetten.

"Eerst is er de Herfst en de Aarde, Schorpioen Maan en haar baby's: Hechiza, Guapo en Gusto."

"Het waren mijn eerste baby's." Ik zei.

'Dan zijn er Angel en Clair Bear, meneer Bojangles, Marlene's kat - Yoda, en vier andere katten die een huis vonden en hun naam kregen van hun nieuwe families. Christoffel vervolgde.

Je zult zien: "Amelia Kitty Heart, Penelope en haar drie kleine schoonheden: Bandit, Jackie Papier en Symba."

'Ze woonden bij ons vlak voordat we jou ontmoetten.' Ik zei.

"Twee die je kende toen je een kleine jongen was: Anna PurnaVar en Jasmine Rosebud."

"En. Eindelijk. je beste vriend: Navar Star. En natuurlijk lief, lief, Girl Grey.'

'Ze zijn allemaal jouw familie en ze wachten erop om met je te spelen. We zullen je missen, maar we zullen allemaal weer samen zijn. We zijn allemaal nog steeds familie. We houden voor altijd van je."

'Voorbij de sluiers van tijd en ruimte, kleine vriend.' Christopher aaide hem over zijn hoofd.

En toen was onze lieve jongen weg.

Dr. Jenny heeft hem bij ons achtergelaten. Ze zei dat de vrouw die Girl Gray had gecremeerd morgenochtend langs zou komen en ze vertrok.

Christopher en ik zaten nog steeds op de veranda. Ik hield Bugs op schoot en we praatten zachtjes met hem.

En wij luisterden.

"Hij is hier!" Ik fluisterde en pakte Christophers hand terwijl we in de delicate bank zaten stilte in de vroege middag.

Op dezelfde manier waarop ik Girl Grey had gezien nadat ze naar de Andere Kant was overgestoken, zag ik de geest van Huckleberry Moon door zachtgroen gras lopen.

"Hij sprong uit het gras!" Ik grinnikte. "Hij klikte met zijn voor- en achterpoten samen. Als een kabouter. Hij klikt met zijn voor- en achterpoten tegen elkaar!"

Christoffel glimlachte. "Wat een lief, lief jongetje is dat."

Toen verdween Huckleberry Moon van ons.

'Hij is nu herenigd met Anna PurnaVar en Jasmine Rosebud. . . en Navar Star en de zijne favoriet, Girl Grey."

"Het helpt mijn hart om op die manier te denken."

We lieten hem die avond achter, gewikkeld in zijn favoriete flanelen deken met de planten en bloemen om hem heen verscholen. De volgende ochtend, toen de zachtvaardige dame hem kwam ophalen, overhandigde ik hem aan haar, samen met de as van Girl Grey. Mijn liefste baby's zijn samen gecremeerd en ik heb hun as zo bewaard, in dezelfde elzenhouten herinneringsdoos.

"Laten we wat inheemse grassen en bloemen voor hem planten."

'Rond de rode esdoorn van Navar?'

'Ja, we kunnen er een paar van Hucks favoriete plekken overplanten en ter nagedachtenis aan hem een mooie verzameling maken rond de vuurbloemen van Girl Grey.'

Dit deed mij glimlachen. "Ik hou daarvan. Ja bedankt."

Opnieuw hadden we ons heilige vuur voor onze mooie, dierbare, geliefde kleine jongen.

"Ik heb geen zoeter ziel in kattenjammies gekend dan hij."

"Ik herinner me de eerste dag dat ik hem zag en hoe hij mij naar ons huis volgde", glimlachte Christopher. 'Ook al bleef iedereen in de voortuin – en hij was maar zo'n twintig centimeter lang!'

Ik dacht aan hoe klein hij was geweest en hoe hij achter Christopher aan was gelopen alsof niets anders er toe deed.

Brambles kwam stilletjes bij ons zitten en bleef even staan kijken.

'Denk je dat ze weet wat er aan de hand is?' Ik heb gevraagd.

"Ik doe. Zul jij?" Christopher had zoveel vertrouwen in zoveel dingen dat ik nog steeds twijfelde.

'Kijk haar eens, ze ziet er zo uit. Wat een voorrecht om van hem te houden. Ik ben zo blij dat hij in onze familie was.'

'En dat zal voor altijd zo zijn,' zei Christopher met zachte zekerheid.

Nadat Huckleberry was vertrokken, veranderden er een aantal dingen in ons leven: onze geliefde Dr. Thomas ging met pensioen en verhuisde naar een andere staat, Dr. Jenny nam zijn praktijk over en Christopher kreeg een prachtige ontwerp- en bouwbaan buiten de staat. Het betekende dat hij weg zou zijn, maar we zouden elke dag minstens twee tot vier keer aan de telefoon praten en ik zou hem online helpen met het project.

Het was een groot wooncomplex en het zou een paar jaar duren. De klant was erg dankbaar voor zijn ideeën en expertise. Ze lieten Christopher vrij om zijn ongewone magie uit te oefenen op hun terrein en het ontwerp van hun nieuwe huis.

Nu ik nog maar twee katten had, kwam Brambleberry Rose nog dichterbij mij. Ik hoopte dat Hayleigh Skywalker beter met haar zus zou kunnen opschieten; ze moest echter nog steeds tijd alleen doorbrengen, onder het huis of in een ander deel van het huis. Ik schudde mijn hoofd en dacht: **ze houdt gewoon niet van Brambleberry en het lijkt alsof ze niet wil dat ze op deze planeet is!**

Brambleberry Rose was zo leuk om mee om te gaan. Ik vond het heerlijk om voor haar te zorgen. Ik kocht speciale lekkernijen van Brambleberry en Hayleigh en bereidde hun favoriete maaltijden met biologisch geteelde kip en duurzaam gekweekte garnalen. Ik droeg Hayleigh 's ochtends naar onze veranda om het vogelgezang te horen en hield haar vast terwijl Brambleberry Rose onze tuin verkende. Ze dwaalde af om dingen te onderzoeken, maar ze ging niet ver, en ze kwam altijd als ik haar belde.

Goed . . . soms liet ze mij even wachten. Op die momenten, toen ik haar belde naam, het voelde alsof ze een bericht voor me achterliet: **ik neem contact met je op, dat beloof ik!**

8. Je kat lijkt erg wijs

Tijdens haar jaarlijkse examen, toen BrambleBerry Rose zes maanden na veertien jaar was, zei dokter Jenny: 'Nou, ik heb op haar leeftijd nog nooit zo'n gezonde kat gezien. Haar bloedonderzoek is perfect. Ze ziet eruit en beweegt als een kat die veel jonger is dan haar leeftijd.'

"Bedankt dat je dat zegt! Misschien mag ik haar nog vijf jaar houden!"

"Er is geen reden om dat niet te denken. Ze ziet er geweldig uit."

Haar hele leven had ze zo'n schoon kattendieet gegeten; Ik dacht dat dat misschien de reden. Ik gaf haar mensen ook eten: haar favoriete gekookte garnalen en kip, fijngehakte tarwegrasspruiten en verse spinazie, en edelgist gemengd met kattensupplementen. We gebruikten geen pesticiden in onze tuin en alleen biologische schoonmaakmiddelen in ons huis. Behalve dat ze een beetje overgewicht had, en de aanhoudende vreemde manier waarop haar been werkte (of niet werkte) als gevolg van de kruisbandblessure, had ze geen gezondheidsproblemen. De pestkatten waren enige tijd eerder verhuisd, dus ze was veilig in haar tuin. Ze was mooi, ze was gezond, en vanuit mijn ervaring met katten voelde ik me veilig in de gedachte dat ik haar nog eens vier of vijf jaar zou kunnen houden.

Ik zag een lange, liefdevolle toekomst voor ons, en ik had niet gelukkiger kunnen zijn.

Toen ik hem over haar examen vertelde, was Christopher opgetogen. "Wauw. . . we hadden geluk met Brambles! Ik ben een paar dagen thuis nadat we dit deel van de fundering hebben gelegd."

Zeven maanden na dat vijftiende jaar merkte ik dat ze minder at. Dat is alles. ik keek Ik heb haar een aantal dagen gewogen en ik heb haar gewogen, maar ze was niet afgevallen. Ze zag er hetzelfde uit. Zij deed hetzelfde.

'Denk je dat iemand anders haar te eten geeft?'

"Nou, hoe zou dat kunnen?" vroeg Christoffel. "Aangezien de meeste huizen bij ons in de buurt tweede huizen zijn, is er zelfs niemand aanwezig, behalve tijdens vakanties en af en toe in het weekend."

'Misschien houd ik haar binnen en kijk of er iets verandert.'

Christopher was weer thuis terwijl ik haar binnen hield en we merkten allebei dat er iets was fout. Dat was ook het moment waarop Christopher weer moest vertrekken. Vlak voordat hij vertrok, kuste hij BrambleBerry Rose.

"Vaarwel kostbare schoonheid."

En tegen mij: "Maak je geen zorgen, alles komt goed."

Onthoud, lieve lezers, slechts enkele weken voordat mij werd verteld dat ze in perfecte gezondheid verkeerde. De volgende dag onderzocht Dr. Jenny haar en zei: "Er is iets laagwaardigs en in al haar systemen."

Dit gebeurde op maandag. De röntgenfoto's lieten geen verwondingen zien; er was niets in haar bloedonderzoek dat erop wees dat er iets specifiek mis was. Ik belde Stevie de volgende dag en toen ik haar vertelde dat er iets aan de hand was, stelde ze voor om BrambleBerry Rose naar de dierenartsen te brengen met wie ze had samengewerkt. 'Misschien hebben ze wel antwoorden.'

Tijdens het onderzoek van de nieuwe dokter schoren ze haar buik en ontdekten dat deze gekneusd was.

"Misschien heeft ze een vergiftigde muis opgegeten, dus hebben we haar vitamine K gegeven."

Terwijl ze daar was, gaven verschillende mensen, waaronder twee artsen en een paar personeelsleden, commentaar op haar. "Je kat lijkt erg wijs."

"Ze is heel vredig", zei iemand.

"Ze is een uitzonderlijke kat!"

'Weet je dat Stevie haar met de hand heeft grootgebracht toen ze één dag oud was?'

'Stevie heeft het ons vanochtend verteld, maar dat is niet de reden waarom ze zo is; dat zit in haar aard. Ze is zeldzaam.'

De volgende dag merkte ik dat er iets vreselijk mis was. Ik bracht haar terug naar dokter Jenny. 'Ik wil haar een echo laten maken.'

Ik wachtte in haar kantoor. Toen dokter Jenny haar bij mij terugbracht, zei ze: 'Ik heb al die tests op haar gedaan en ze was de hele tijd zo vredig. Ze heeft een ongewone wijsheid. . . een gevoel van kracht en stille vrede.'

Ze zei ook dat de tests hebben aangetoond wat niemand wil horen. "Kankertumoren zijn gevuld haar maagstreek."

Ze zei het zo zacht en ik raakte waarschijnlijk in shock.

'Is er een manier waarop het iets minder dodelijk kan zijn?'

Dr. Jenny verzekerde mij dat de tests accuraat waren. "Dit is een invasieve vorm van de ziekte. Ik stel voor dat u een afspraak maakt met een kattenoncoloog.'

Dit gebeurde op vrijdagavond. Dr. Jenny sprak met Christopher aan de telefoon en informeerde hem over de situatie.

In het weekend heb ik gedaan wat ik kon. Ik probeerde haar haar eten te laten eten en water te laten drinken. Dr. Jenny had me wat spijsverteringsvoedingspoeder gegeven dat ik met water mengde en ze vond het heerlijk, maar kon maar een klein beetje eten. Ik vertelde haar dat ik heel veel van haar hield, heel vaak. Dr. Jenny had haar maagstreek opgezogen en BrambleBerry leek zich meer op haar gemak te voelen.

Ik belde William en vroeg of hij enig inzicht had dat mij kon helpen. 'Ze zal het je vertellen als het tijd is. Wanneer ze haar medicijnen niet meer kan innemen, is dat een indicator.'

Zondag kon ik zien dat we in de problemen zaten. Ze kon het prachtige mengsel niet behouden ze hield van ons. Telkens als ik het voor haar neerlegde, probeerde ze het te drinken, maar nadat ze de uitnodigende geur had ingeademd, trok ze gewoon haar hoofd naar achteren.

Maandagochtend keerde ik samen met BrambleBerry Rose terug naar Dr. Jenny.

'Het spijt me zo dat ik je dit moet vertellen - het was een voorrecht om haar te kennen en haar dokter te zijn - maar Het is tijd dat ze weggaat.'

Later die middag kwamen Dr. Jenny en haar team naar ons huis om mijn ziel, mijn hart en mijn geliefde BrambleBerry Rose vredig naar de Engelen te sturen.

In het verleden was Christopher bij mij geweest toen een van onze dierbaarste liefdes overstak. Maar zo snel kon hij niet terugkeren, en het was tijd voor BrambleBerry Rose om te vertrekken en naar de hemel te gaan, dus nadat ik met hem aan de telefoon had gesproken, deed ik alle dingen die we hadden geleerd.

Ik werd vernietigd. . meer dan verdrietig, en ik probeer sterk en liefdevol voor haar te zijn. Ik had haar favoriete deken klaarliggen en terwijl ik haar in onze woonkamer op schoot hield, noemde ik de namen van alle katten die op haar zouden wachten.

Dr. Jenny diende de eerste injectie toe. Maar het lukte haar niet om het medicijn in de ader van BrambleBerry te krijgen. Verbaasd zei ze: **"Ze is al weg!"** Ze keek naar mij op en herhaalde: **'Ze is weg. Ik heb dit nog nooit eerder gezien.'** Ze wendde zich tot haar assistent en zei opnieuw: **'Ze is weg!'**

Haar dierenartsassistente luisterde naar het hart van BrambleBerry en bevestigde dat ze niet langer bij ons was. Het team van Dr. Jenny voltooide hun werk met haar en liet haar bij mij achter. Ze wisten inmiddels dat ik haar na een tijdje naar de kliniek zou brengen en dat ze haar konden meenemen voor crematie.

Ik wil je vertellen wat ik zag toen BrambleBerry Rose de aarde verliet om weer te vliegen. Zelfs hoewel ik me ervan bewust was dat er iets magisch kon gebeuren, en daar daarna op voorbereid was Ik had het meegemaakt met Girl Grey en Huckleberry Moon en het verbaasde me.

Terwijl ik haar vasthield, voelde ik dat ze haar lichaam verliet. In gedachten zag ik haar geest naar buiten glippen en erin gaan staan voor mij. Ze was slank, lenig en sterk. Ze draaide zich om en keek weer naar mij, en ze had een glimlach op haar gezicht. Ik dacht destijds: **hoe lachen katten?** Ik voelde dat ze het gewicht verliet haar lichaam achter. Ik zag het verschil tussen wie ze was in de geestenwereld en wie ze was geweest hier op aarde. Het was een groot verschil. Ik voelde haar opluchting omdat ze weer was wie ze werkelijk is.

Ze was weer Mystère.

Ik zat in het vroege avondlicht, hield haar vast, aaide haar weelderige vacht en raakte haar aan mooi gezicht. 'Ik hou zielsveel van je. Ik zal altijd van je houden . . en ooit. Dat zal jouw vader ook doen. Jij bent heel mooi . . zo sterk en moedig.'

Toen ik Christopher belde, vertelde hij haar ook hoeveel hij van haar hield; dat zij van hem was Eeuwige liefde.

Na ongeveer veertig minuten gebeurde er iets wonderbaarlijks: in mijn gedachten hoorde ik het Ze zegt zo zachtjes: 'Dat ben ik niet, mam.' Er was een pauze. breng me . . . Toen vervolgde ze: 'Dat kan nu naar hen toe.'

En dit was nog maar het begin.

9. Met mij gaat het goed, mam

Toen ik Stevie vertelde dat onze geliefde BrambleBerry Rose van deze wereld was overleden, schreef ze onder BrambleBerry's foto op mijn sociale media-post: "Mijn lieve kleine engel. Zoveel liefde voor jou. Geniet van je vleugels."

Twee dagen nadat ze naar de hemel was gegaan, in het heldere en stille ochtendzonlicht, liep ik in onze tuin, door de plek waar ze op warme middagen sliep. Ik zei haar naam hardop en ik hoorde haar zeggen: 'Het gaat wel, mam.'

Ik noem mezelf geen moeder; ik heb geen kinderen en vond het interessant dat, nogmaals, ik kon haar bijna horen alsof ze tegen mij sprak **en** dat ze mij moeder noemde.

Ook al heb ik, zoals je hebt gelezen, jaren eerder geruchten van de andere kant gezien twee van onze dierbare liefdes waren naar Kitty Heaven gegaan en er waren interessante ervaringen gebeurd terwijl BrambleBerry Rose nog leefde. Ik wist niet dat mijn kat, die net deze wereld had verlaten, in stilte met mij communiceerde via mijn gedachten.

Ik vertelde William dat ik iets van BrambleBerry Rose had gehoord. "Ze sprak tegen mij in gedachten. Ze had een lieve stem met duidelijke, bijna hoorbare woorden."

Zonder aarzeling zei hij: 'Dieren communiceren met ons via hun gedachten. Zij doe dat terwijl ze hier bij ons zijn, en zo kunnen ze vanaf de andere kant communiceren.'

Hij voegde eraan toe: "Ze kunnen aan de andere kant spreken."

Dit was nieuwe informatie voor mij.

'BrambleBerry Rose spreekt zo mooi,' vervolgde hij, 'omdat ze in de zaal spreekt Hemelse taal.'

"We kennen elkaar al een tijdje, hoe kon ik dit allemaal niet weten?"

'Misschien wil je een dagboek beginnen om haar bezoeken vast te leggen. Onthoud: elke keer dat je denkt dat ze met je communiceert, is **dat** ook zo!

Hij zei dat ze op verschillende subtiele manieren contact met me kon opnemen en stelde voor dat ik ervoor open zou blijven alles waarvan ik dacht dat het een bericht van haar was.

Toen ik Christopher vroeg of hij wist van de dingen die William mij had verteld, zei hij: 'Ik wist dat ze mentaal met ons communiceerden, maar de rest wist ik niet. Dat is logisch . en het helpt me in zekere zin te begrijpen wat er met Navar aan de hand is. Je weet dat hij met mij meerijdt op de achterbank van de auto.

'Daar heb je mij over verteld . . . O, misschien begrijp ik dat nu!'

'Als ik terugkom, laat ik mijn team bloemen voor haar planten.'

'Bedankt, ik vraag me af wat we zullen kiezen? Misschien rozen?'

'Je zult het wel weten,' was het enige dat Christopher zei.

Later die middag dacht ik – in haar stille taal – dat ik BrambleBerry hoorde voorstellen dat ik een wandeling zou maken. Ik heb erover nagedacht. **Hmmm, klinkt als een goed idee. . O, misschien morgen.** Ik was moe en diep verdrietig. Toen hoorde ik haar weer. Dus trok ik mijn trui om mijn vermoeide schouders en liep de vroege zonsondergang tegemoet.

Net om de hoek en verderop in de straat liep een man met een prachtige karamelkleurige, langharige golden retriever; de vacht van de hond had dezelfde kleur als de vacht van BrambleBerry in de lichtere gebieden. Ik zei hallo en vroeg de naam van zijn hond.

'Ze is Shila. . . en ze is acht jaar oud.

Shila kwam naar me toe en ging naast me zitten, met haar hoofd tegen mijn been leunend. Ze had een felroze frisbee in haar mond.

'Mag ik haar frisbee voor haar gooien?'

"Ze draagt haar frisbee graag, maar ze houdt er niet van om er achteraan te jagen." Terwijl hij naar haar keek, zei hij: 'Ze vindt je leuk.'

De hele tijd dat we praatten, hield Shila haar hoofd tegen mijn been, en ik bukte om haar te aaien.

We praatten nog wat langer en Shila bewoog zich zodat ze met haar hele lichaam tegen mijn been kon rusten. Ze kwispelde met haar staart en keek naar mij op. Ik denk dat ze glimlachte.

“Wauw, ze vindt je echt leuk!”

“Ik denk dat ze me extra liefde geeft omdat mijn geliefde kat zojuist naar Kitty Heaven is gegaan. Misschien weet ze het op de een of andere manier?

Daar dacht hij over na.

'Is ze een therapiehond?'

'Dat is ze niet, maar ze heeft de persoonlijkheid om er één te zijn. Ik kan aan haar liefde voor jou zien dat ze dat is ben er natuurlijk goed in.'

Nadat ze met hem hadden gesproken en Shila nog een paar minuten hadden geaaid, gingen ze verder met hun verhaal loop door de straat.

Dit was een buurman van mij, maar ik had hem nog niet eerder gezien. Toen ik aan Velcro Dog dacht Shila vroeg me daarna af of BrambleBerry Rose wist dat Shila op dezelfde plaats en tijd zou lopen als ik, en of dat de reden was dat ik dacht dat ze wilde dat ik ging wandelen. Wilde BrambleBerry dat ik liefde kreeg van Shila? Hondenliefde is zo'n goede liefde – het deed me glimlachen – en het hielp tegen de pijn die ik voelde.

Toen Christopher en ik die avond spraken, vertelde hij me iets dat ik me had afgevraagd over zijn werk: "Herinner je je die ondergrondse hondenren die we aan het bouwen waren?"

"Ja, hoe gaat het?" Ik heb Shila, de klittenbandhond, niet genoemd.

"Wij hebben het afgerond. We besloten een heel mooi, geïsoleerd hondenhok te bouwen, en de eigenaren besloot dat hun moederhond, "Nova", hier tijd kon doorbrengen."

Hij had me al eerder over hun hond verteld en hoeveel hij van haar **hield**. Ze was een Belgische Mechelaar, zeer goed opgeleid en klaar om pups te krijgen.

Weet je nog dat ik vertelde dat hij eerder in zijn leven blindengeleidehonden had grootgebracht voor de... Blind? Hij wist hoe hij honden moest trainen en hij **hield van** puppy's. Blijkbaar hadden haar eigenaren hem met Nova gezien en beseften ze dat hij meer deed dan het bouwen van ongelooflijk innovatieve huizen en privéparken. Ze wilden zijn hulp met de pups nadat ze arriveerden.

'De grote tuin is grotendeels klaar en nu zijn we bezig met hun huis, zodat ze relatief ongestoord in haar weerbestendige ren kan rondlopen. Ze vindt haar nieuwe hondenhok erg leuk en ze willen dat ze haar pups daar krijgt. Ze willen ze niet verplaatsen.'

Hij had zijn hondenverhaal en ik het mijne. Ik vertelde hem over Shila.

Christopher hielp zoveel hij kon op afstand; hij was vreselijk verdrietig dat BrambleBerry Rose er niet meer was, en ongelukkig dat hij niet thuis kon zijn om mij te helpen. Hij was dankbaar dat hij haar had gekust toen hij wegging en zei: 'Dat heb ik tenminste.'

De volgende nacht dacht ik opnieuw dat BrambleBerry Rose wilde dat ik ging wandelen. Ik nam een pad door de stad dat ik normaal niet neem en op weg naar huis zag ik de flikkering van dansende vuurvlammen op een tafel in het restaurant op de binnenplaats aan de overkant van het postkantoor. Ik voelde me onlosmakelijk aangetrokken tot die vlammen.

Een vrouw was met de server aan het praten en toen ik langsliep, dacht ik dat ik haar hoorde zeggen iets over het verliezen van een dierenvriend.

Ik vroeg of ze net haar huisdier had verloren en we raakten aan de praat. Wij kenden elkaar niet. Haar De naam was Elizabeth, en ze vertelde me dat haar hond, Trixie, was overgestoken naar de Rainbow Bridge diezelfde ochtend. Terwijl we spraken, was het duidelijk dat we zowel geschokt als verbijzeld waren door het verlies van onze dierbare dierenvrienden. We konden het niet laten om een paar keer te huilen. Wij omhelsden elkaar en ons gesprek ging door totdat er nog maar een vleugje licht aan de hemel overbleef en het nacht was begint te koelen.

Ik merkte dat ik naarmate we spraken sterker werd. Tegen de tijd dat ik wegging, voelde ik me niet meer zo leeg van het verlies van BrambleBerry Rose. Om de een of andere reden hielp het inleven in Elizabeth bij de genezing enkele van de ergste pijnen in mijn hart. Opnieuw vroeg ik me af wat de timing was, en of mijn kat – die onlangs haar vleugels had gekregen – had mij naar die toevallige ontmoeting geleid.

Een paar dagen later pakte ik op het kantoor van dokter Jenny haar as en haar voetafdruk op in een witte keramische herinneringssculptuur geperst. Ik dacht dat het wel goed zou komen, maar dat kon niet stop met huilen, dus toen ik langs onze plaatselijke historische katholieke missie reed, besloot ik te stoppen. ik wilde om in de stille eerbied van de kleine kapel te zitten.

Een vriendin, zuster Sasha, was daar en nadat ze me had gevraagd waarom ik zo verdrietig was, zei ze: 'Volgens mij BrambleBerry Rose is nog steeds bij je.'

Ik probeerde te verwerken wat ze had gezegd toen ze vroeg: 'Geloof je me?'

"Ja."

"Maar je huilt nog steeds."

'Ze is er niet. Ik mis haar zo erg."

Zuster Sasha zorgde ervoor dat ik me beter voelde. Ik was verrast door deze woorden van een zuster in het katholieke geloof; Ik wist niet of de kerk toestond dat dieren na dit leven nog een leven zouden hebben.

Een paar dagen later liep ik weer op haar favoriete plek in onze tuin toen ik het hoorde haar stille boodschap: "Bedankt mama, Stevie" . . . ze pauzeerde. . . "en mama, Amber". nog een pauze, 'omdat ik . . . de glorieuze. . . verhaal... dat was mijn leven.

LIEFDE . . . punt

ALTIJD . . . punt

VOOR ALTIJD . . .punt."

Ik was gestopt met lopen en liet de stilte en het ochtendzonlicht over me heen spoelen. I Ik wilde alles vastleggen wat in mijn gedachten opkwam. Ik dacht dat ze zich zou afmelden. Misschien ze zei 'over en uit' of 'mic drop'. **Maar nee!** Ze liet me een foto van de letters zien BBR, en het rechterbeen van de R was extra lang en eindigde met een gebogen zwier.

Toen Christopher dit hoorde, zei hij: 'Ha! Die R was haar staart!'

Er zitten twee interessante delen in dit bericht:

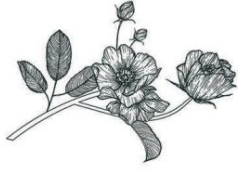
1. Ik heb haar nooit BBR genoemd. Ik heb er niet eens aan gedacht!
2. In het laatste jaar van haar leven was ik begonnen met het schrijven van haar naam BrambleBerry Rose met een hoofdletter B bij zowel Bramble als Berry.

De volgende ochtend liep ik weer in onze tuin op haar favoriete plek en ik voelde haar aanwezigheid. Hardop zei ik: 'Ik mis je, BrambleBerry Rose.'

Er zat geen adem tussen wat ik zei en wat er in me opkwam: "Het gaat goed, mama."

Een zachte vrede vergezelde haar woorden.

10. Leef met liefde in je hart

Dagelijks bracht ik op warme middagen tijd door op de plek waar zij graag had gezeten. Er was bijna een week voorbijgegaan zonder haar, en de zon wenkte me om naar de bloeiende calla lelies te kijken. Ik dacht dat ze speciaal voor haar waren ontstaan, en toen ik later opzocht wat ze vertegenwoordigen, ontdekte ik dat het symbolen zijn van jeugd en wedergeboorte. Toen ik me omdraaide om terug te lopen naar ons huis, voelde ik haar aanwezigheid in mijn hart en hoorde ik haar duidelijk in mijn gedachten.

Dit is wat ze zei:

"Ik ben hier." **Interessant, dacht ik, waar is dat?** 'Ik wil dat je hierheen komt als je oversteekt dus je moet: vergeven. Iedereen. Alles."

Oké, ik sta in het zachte zonlicht van een herfstochtend aan de westkust van de VS en mijn kat praat tegen me. Correctie: mijn kat die onlangs naar het Licht is gegaan, praat tegen mij!

"Leef met liefde in je hart."

Ze was een paar minuten stil.

"Blijf actueel. . . laat niets kwetsends tussen jou en andere mensen in je blijven hart."

Ze liet me een afbeelding zien van een hart dat leek op een helder kwartskristal – het was niet moeilijk als kristal, gewoon helder en sprankelend. De gedachten die tegelijkertijd opkwamen waren dat wanneer er onaangename dingen gebeurden tussen mij en anderen, zij wilde dat ik de problemen aankaarte. Ze wilde niet dat ik iets slechts in mijn hart liet blijven. **Ze wilde dat ik gewoon over dingen praatte. Toen ze gebeurden!**

Het gedeelte 'Leef met liefde in je hart' was niet om van iedereen te houden; het was meer alsof ze wilde dat ik liefde in mijn hart zou houden en liefde zou zijn als onderdeel van wie ik ben. Ik kreeg de indruk dat ze wilde dat ik dacht en handelde voor het welzijn van de mensen om me heen, inclusief de wezens, en de aarde, en dat ik het met opzet deed.

Toen ik er later over nadacht, vroeg ik me af hoe ik een deel van het historische kon vergeven gebeurtenissen waarvan ik wist dat ze in onze wereld hadden plaatsgevonden. Hoe kon ik leiders vergeven die mensen in grote aantallen hadden geschaad en gedood? Ik wist niet hoe ik op die schaal moest vergeven. Wat ik sinds die dag heb geleerd, is hoe uitdagend het kan zijn om de kleinste dingen te vergeven die degenen die het dichtst bij mij staan, doen.

Maar terwijl ik in de stilte van dat ochtendzonlicht stond, voelde ik een verandering plaatsvinden in mijn geest, of hart – of waar het ook is dat we veranderen.

Het liefste wilde ik weer bij BrambleBerry Rose zijn, en ze had het net opgegeven mij een pad om te volgen.

Ik vertrouw de Schepper van ons universum en ik zei hardop: 'Ik weet niet hoe ik moet vergeven iedereen alles. Wilt u mij alstublieft helpen? Leer het mij of doe het voor mij.'

Ik ben veranderd.

Die dag.

Op die plek.

Er vond een plotselinge en radicale transformatie voor mij plaats, en ik was anders dan degenen momenten aan.

11. Een groot, rood roofdier

Een paar dagen nadat ik hoorde over de drie dingen die BrambleBerry Rose wilde dat ik deed, stuurde ze een gevleugelde bezoeker. Trouw aan haar spirituele krijgerskarakter was het geen prachtige vlinder of een rondvliegende, lieve kolibrie.

Ze stuurde me een **havik**.

Net buiten mijn kantoorraam.

Een groot, rood roofdier.

Gezien zijn grootte en de afstand die hij tot mij bevond, schatte ik de vogel op ongeveer twee meter hoog vanaf de bovenkant van zijn hoofd tot aan zijn staartveren. Het had geen haast en zat misschien twaalf tot vijftien minuten in de takken waar ze vroeger in klom.

Hoewel we al zestien jaar op dit terrein woonden, **had ik nog nooit een roofvogel in ons huis gezien tuin**. Ik wist meteen dat het een liefdevolle boodschap van haar was. Ik geloofde dat ze me vertelde dat het goed met haar ging – en, trouw aan haar krachtige en ongewone karakter, nog steeds haar krijger-zelf.

Natuurlijk heb ik opgezocht wat het in de geestenwereld betekent als er een havik op bezoek komt heb geleerd dat het een boodschap is van degenen die naar de Andere Wereld zijn gegaan, waarin ons wordt gevraagd aandacht te schenken aan de tekenen en gefluister; ze zijn van onze dierbaren die deze aarde hebben verlaten. Ik geloofde dat dit bericht van BrambleBerry Rose me liet weten dat de dingen die ik had gezien en gehoord absoluut van haar waren.

Slechts een dag of twee nadat dit gebeurde, verdwaalde William tijdens het rijden in een Reno, Nevada. buurt, en een grote havik met gouden vleugels vloog zijn gezichtsveld binnen. Hij landde in een voortuin en terwijl hij voorbijreed, keek hij er een tijdje naar en dacht: "Dat is zo'n **enorme** vogel." Om de een of andere reden keek hij op naar het straatnaambord – iets wat hij normaal niet doet, omdat hij zich laat leiden door zijn GPS – en zag de naam van de straat.

Het was Bramble Drive!

Rond die tijd gebeurde er nog iets buitengewoons.

Terwijl ik op een rustige ochtend op mijn kantoor aan het werk was, keek ik als het ware uit in ons privébos parkeerde en zag een hert. Ik hoefde die dag niet in de tuin te zijn of naar de stad te gaan, dus bleef ik in huis en keek. Wat een schoonheid! Ik wist de leeftijd en het geslacht niet. Ik was gewoon weggeblazen toen ik er zo eentje zo dichtbij zag. In. Mijn. Tuin!

De volgende dag zag ik een kleinere versie en deze had hoorns. . of misschien een gewei. Dus ik aangenomen dat dit de baby was, een jongen, en de grotere was zijn moeder. Hoe gelukkig denk je dat ik me voelde?

Ze waren er allebei de volgende dag, en toen kon ik zien dat ze inderdaad mama en baby waren, dus gaf ik ze namen: Mama Beauty en Baby Buck.

Een nieuwe buurman had een prachtige donzige, rosse kat genaamd Ziggy, en hij kwam tijd doorbrengen met de herten. Hayleigh keek vanuit het raam toe en leek helemaal niet van streek. Ze keek urenlang naar hen. De herten zaten, liepen door onze tuin, knabbelden aan de planten en sliepen in onze schorschips. Soms een nacht.

Christopher hoorde graag over Beauty en Baby Buck, Ziggy en mijn avonturen met Brambles. Hij zei ook dat Nova's puppy's geboren waren. Er waren er negen en Nova was de hele tijd bij hen.

Toen vertelde Christopher mij zijn nieuwe nieuws.

"Ik werd vannacht wakker. Het was donker in mijn kamer en ik zag twee grote groene ogen naar me staren mij!"

"Waar waren ze?"

"Nou, dat is het vreemde. Ze zaten een paar meter onder het plafond!"

"Wat? Weet jij wie het was?"

"Het was Baguerra. Hij is enorm!"

"Dat is geweldig."

"Hij reist nog steeds met mij mee en houdt mij veilig. Ik moest vanmiddag naar een leverancier en het voelde alsof hij mij de winkel in volgde."

"Is er iets gebeurd?"

"Dat is het vreemde. Het is dezelfde winkel waar ik hardware heb gekocht en vandaag was er een man die ik niet kende en die mensen hielp. Hij werd onbeleefd tegen mij en zei dat ik de kaart niet kon krijgen

deurscharnieren wilde ik, en ik kon niet achterhalen wat er aan de hand was. Elke andere keer dat ik er was, waren er de dames die je kent, die me hielpen en alles verliep vlot.

"Ging je weg?"

"Ja, dat heb ik gedaan. Er was zoveel ruis en ik kon het niet bevatten, dus vertrokken Baguerra en ik. Hij zat enorm op de achterbank van de auto en spinde toen ik wegreed!

Het beeld van mijn Christopher met een enorme zwarte geestkat was charmant!

12. Honden hebben superkrachten

Ik had geen logische manier om met de enorme omvang van mijn verlies om te gaan.

Als een gek miste ik de perfect mooie abstracte markeringen van BrambleBerry Rose. Hoe ik hield van de donkere vlekken op de onderkant van haar voeten en het gehemelte. Er zijn zoveel mooie katten. Ik ben me hiervan bewust. Maar voor mij was ze perfect. Het verlies van haar was onbegrijpelijk; het rukte mijn hart eruit, bracht me op een donker pad en sloeg me in elkaar.

· . dagelijks.

Een paar dagen later hoorde ik haar zeggen: 'Katten zijn slimmer dan honden. . . maar honden hebben superkrachten.'

Op dat moment dacht ik dat mijn kat gevoel voor humor had. Ik vroeg wat ze bedoelde. Ze verduidelijkte: "Ik ben een kat en ik denk dat honden gemakkelijker over de aarde kunnen lopen dan katten, en dat honden verder kunnen reizen."

Ze liet me een afbeelding zien van honden die met hun mensen door onze stad liepen en zei dat ze als kat besepte dat ze dat niet kon.

"Ik hou heel veel van je . . . En ik mis je. Ik wilde je niet verlaten, maar ik wilde gaan. Er waren redenen."

Ze sloot af met "Ik wil weer jouw kat zijn!"

Oké, nu heb ik gesprekken met mijn kat die al bijna vier weken weg is, en ik begin dit goed te vinden.

Kort na haar grappige opmerking over honden voelde ik haar aanwezigheid in ons huis. Bijna alsof het echt gebeurde, keek ik toe terwijl ze vanuit de gang door de deur mijn kantoor binnenliep, aan het raam op de rugleuning van de stoel ging zitten en vervolgens om me heen liep terwijl ik aan mijn bureau werkte. En toen was ze weer weg.

Dat was zo'n omarmend gevoel. Ik wilde zo graag dat ze langer zou blijven.

Christopher had een leuke tijd met Nova's puppy's.

"Ze wandelen een stukje in hun huis dat ik voor ze heb gebouwd. Ik ben zo blij dat ze er zijn. Nova is een geweldige moeder en vertrouwt me genoeg om me ze te laten vasthouden. We hebben vijf luidruchtige jongens en vier kleine meisjes! De jongens trekken al aan hun deken alsof ze hem uit elkaar willen scheuren."

'Interessant hoe jij ze hebt en ik Shila.'

"De eigenaren, Randy en Grace, hebben hun beslissing ter plekke genomen, slechts enkele dagen voordat de pups werden geboren. Ik wist niet dat ze er zelfs maar aan dachten om ze hier te laten zijn. Maar ik vind het zeker leuk. Het helpt mijn hart te genezen."

'Denk je dat Brambles hier iets mee te maken heeft?'

'Waarschijnlijk,' zei hij zachtjes, een beetje als een eerbiedig gefluister.

Nog een paar dagen na haar vertrek kreeg ik het gevoel dat BrambleBerry dat niet wilde verdrietig zijn. Ze miste me en was verdrietig om mij verdrietig te zien.

De volgende avond, terwijl ik tijdens het avondverkeer in een zee van rode lichten zat, dacht ik aan haar en bedankte BrambleBerry Rose hardop dat ze bij me terugkwam. Onmiddellijk hoorde ik haar mooie, zachte stem in mijn gedachten: "Ik kwam twee keer terug voor jou."

Wauw! Dat was als een zachte klap.

Ik dacht na over haar verklaring en vroeg me af of ze in dit leven bij mij was geweest mijn kat Aarde, voordat ze BrambleBerry Rose was. Was het mogelijk dat ze met opzet bij mij was teruggekomen **als** Aarde – bedoelde ze dat toen ze dat zei?

Nu was ik ver buiten mijn diepte. Geloof ik dat we meer dan één leven leiden? Eerlijk gezegd weet ik het niet. Weet ik dat we dat niet weten? Nee . . . mijn gedachten daarover staan misschien open voor verandering.

Velen van jullie weten hoe dit verlies voelt. Als we ze verliezen, is dat **NIET** oké en doet het **ALTIJD** pijn. Ik was niet gestopt met huilen. Ik werd overspoeld door verdriet.

Een dag later werd mijn verdriet een beetje verzacht – en begon ik me af te vragen of de dood een... vriendelijkheid voor BrambleBerry Rose – toen dokter Jenny mij belde.

"Brambles autopsie liet ons de anti-arthritis medicijnen zien die we haar destijds gaven scheurde haar kruisband, werkte niet. Haar heup was beschadigd door artritis."

"Wat?" Ik was geschokt! Ik dacht aan al die maanden en al die dagen en dacht dat ik haar hielp.

"Voor zover ik kan zien, leefde ze op het moment dat ze ons verliet zonder symptomen. Maar het kan haar in de toekomst veel pijn hebben bezorgd."

Toen Christopher dat hoorde, was hij net zo geschokt. 'Al die medicijnen, al die... Oh jee! Het spijt me zo denken dat ze er niet meer is, maar het was misschien het beste voor haar. Ik kan geen jaren. Ik moet er aan dat ze pijn hebben!"

Hij bevond zich op een cruciale plek in het project en vertelde me dat de omlijsting van de structuur met meerdere verdiepingen enorm was en er echt goed uitzag! Ik was alleen met Hayleigh Skywalker en de vreselijke stilte.

"Ik kan het verdriet dat ik voel niet van me afschudden." zei Christoffel. 'Ik kan nog steeds niet geloven dat BrambleBerry Rose ons echt heeft verlaten. Misschien is het moeilijker voor mij om te geloven dat ze weg is, omdat ik er niet bij was. Het spijt me zo dat ik niet bij je thuis kan zijn."

'Het spijt me dat je er niet was, maar voel je niet slecht. Ik begrijp het. Ik ben op genoeg bouwplaatsen geweest en ik weet dat als je het uit de grond haalt, je daar moet zijn. Ik denk dat Nova jou ook nodig heeft.'

"Die puppy's groeien zo snel – het zijn geen kleine aardappeltjes meer!"

Binnen die eerste paar weken beseftte ik dat ik in de problemen zat. In de jaren van mijn verleden, en een geschiedenis van liefdes en verliezen, had ik meer dan twintig geliefde kittens en volwassen katten begraven, twee van mijn beste vrienden en mijn beide ouders. De dood was geen onbekende in ons huis, en toch was ik niet voorbereid op de diepte van het verdriet dat ik ervoer. Ik wilde gewoon weer bij mijn kat zijn. Ik had deze wanhoop nog niet eerder gevoeld. Ik voelde me vreselijk eenzaam, en dat was een nieuw gevoel voor mij. Ik wilde niet doodgaan – dat was niet mijn gedachte – ik wilde haar gewoon weer zien. Ik voelde dat de barrière tussen leven en dood flinterdun werd. Mijn gedachten waren donker en diep en trokken me ergens heen waar ik nog niet eerder was geweest. Het was onbekend en ik wist niet hoe ik eruit moest komen.

Ik ging op zoek naar een lokale professional die gespecialiseerd was in rouw, met wie ik kon samenwerken.

Precies rond die tijd belde onze buurman aan de overkant, Stephen. Hij zei dat de verkoop van zijn huis eerder was gesloten dan hij had gepland en vroeg zich af of hij een paar dagen bij mij kon blijven. **Grappig hoe dingen werken, vind je niet?**

Toen ik Christopher liet weten wat er aan de hand was, zei hij: 'O, dit is goed. Als ik hier nog een paar weken kan blijven, kan ik opstijgen en voor een week of zo weer naar huis komen. Stephen zal goed gezelschap voor je zijn.'

Toen ik hem vertelde dat hij welkom was, waarschuwde ik Stephen ook vooraf.

'Natuurlijk, blijf zo lang als je wilt. Christopher komt pas over een paar weken terug. Maar zodat je het weet: ik word nog steeds gekweld door het verlies van BrambleBerry Rose en ik kan op elk moment van de dag spontaan huilen. Maakt het moeilijk om met anderen om te gaan. O, hier is nog iets. . . als Ik loop door het huis, ik praat hardop tot de dood. Soms schreeuw ik tegen dat monster."

"Wat zeg jij?"

"Ze is niet van jou. Je hebt haar gestolen! Je zorgde niet voor haar; jij nooit hield van haar! Je weet niet eens hoe je moet liefhebben! Zij BEHOORT AAN HET LICHT en aan mij! Jij zijn een dief. Je veroorzaakt pijn en je vernietigt! Niets van wat je hebt, is van jou. JE BENT EEN LEUGENAAR! Ze zal nooit van jou zijn; Je kunt haar NIET houden! Jij bent een loser; je weet wel NIETS over het licht. Misschien moet je NAAR HET LICHT GAAN – daar zul je het vinden liefde en verlossing. Ze is van mij en niets wat jij kunt doen zal dat ooit veranderen!"

Ik had niet meer verrast kunnen zijn door Stephen's reactie.

"Je zou dat moeten doen. Het is een bescherming voor jou en voor haar. . . Ik wil dat je een stap zet verder. Vertel de meester van de duisternis dat hij niet echt is en dat de dood niet echt is.

Dus daar, "**Bam!**"

Ik kreeg het gevoel dat ik het monster van de dood met mijn woorden kon slaan.

Stephen vertelde me opnieuw over zijn geliefde jongenskat, Boo, van jaren voordat ik hem ontmoette. "Ik mis Boo nog steeds. . . het deed gewoon minder pijn met het verstrijken van de jaren.

Het hielp mij om tegen de dood te schreeuwen. Het hielp me ook om te weten dat ik het soort steun had dat ik had moedigde mij aan om creatief te zijn terwijl ik genas.

Ik leerde dat het proces om het hart te genezen na zo'n diep verlies persoonlijk is en dat ook is niet volgens een tijdschema. Er waren overal pijnlijke herinneringen en mijn omgeving leek booby-traps. Toen ik naar de supermarkt ging en langs de groenten liep, waar ik vroeger deed zoek spinazie en spruitjes voor haar. . . **O, dat deed pijn.** Het verraste mij. Ik was er niet op voorbereid.

Christophers werk bleef op schema, de puppy's deden het goed en Stephen bleef voor een aantal nuttige weken. Dankzij zijn vriendschap en begrip waren de dagen minder verdrietig, en ik begon mijn weg uit de duisternis te vinden. Ik sprak nog steeds met de dood, maar nu voegde ik eraan toe: **'De dood van BrambleBerry Rose zal mij op geen enkele manier kleiner maken. Je hebt niets gewonnen!'**

Kort nadat haar zus was vertrokken, en tegen haar wil, was Hayleigh Skywalker geworden: helemaal, een binnenkat. Hoewel onze katjes al een tijdje veilig waren, kon ik dat niet eens vermaak het concept dat ze buiten gewond raakt. En nu begreep ik waarom Navar Star dat had gedaan liet zich die dag, zo lang geleden, gebeten. Ik bedankte hem hardop.

Ik was zo dankbaar dat ik Hayleigh Skywalker had om van te houden en voor te zorgen. Zonder haar geloof ik dat ik had mijn verstand kunnen verliezen. Dit is geen hyperbool. Dankzij haar kon ik het houden BrambleBerry's bedden waar ze ze had achtergelaten. Ik haalde al het babyspeelgoed tevoorschijn dat ik had opgeborgen als...

katten waren ouder geworden: hun klimtorens, **Kitty** U en zelfs Hayleighs kinderwagen, die BrambleBerry nog nooit had gebruikt, kwamen terug in ons huis. Ik had de dingen nodig die deel uitmaakten van ons leven met BrambleBerry Rose om me heen. Ik wilde haar gekleurde donzige speelgoedballen op mijn vloer zien zitten, vragend om weggegooid te worden – of zelfs per ongeluk platgedrukt te worden. Ik hield ervan om naar het geluid van het belspeelgoed te luisteren als ik ze over de vloer rolde.

In het verleden had ik gezegd dat BrambleBerry Rose twee doctoraten had behaald in hoe je een kat moet zijn, terwijl Hayleigh Skywalker vastzat op de **kattenkleuterschool**. Dat maakte niet uit. Hoewel het totaal verschillende wezens waren, hielp Hayleigh Skywalker me stabiel te houden.

En ik wilde BrambleBerry Rose terug bij mij hebben.

Ik sprak haar naam in huis en in de tuin. Als ik met andere mensen over haar sprak, kon ik nog steeds huilen, dus probeerde ik te voorkomen dat ik over haar sprak.

Ik werd wakker met een knoop in mijn maag. Ik miste haar elke dag. Tranen vonden me nog steeds, alleen niet zo vaak.

"Ik vond het leven zoveel leuker toen jij bij mij was." Ik vertelde haar. 'Ik weet tenminste dat je veilig bent. Jij **bent** Veilig. Als je bij mij weg moet zijn, heb ik dat tenminste.

Dagenlang heb ik door mijn foto's van BrambleBerry Rose gekeken. Ik probeerde ze allemaal te vinden die ik had meegenomen, ook al hadden sommige net die lange staart van haar. Omdat sommige in fotoalbums stonden, heb ik ze naar mijn computer gescand. Al snel had ik een verzameling van mijn favoriete, gekoesterde afbeeldingen die de jaren met haar overspanden. Ik deed ze aan een lus zodat ik kon blijven zitten en kijken – wanneer ik maar wilde – zo lang als ik wilde.

Ik had al een aantal foto's van BrambleBerry Rose in lijstjes rondom ons huis, maar ik liet haar babyfoto vergroten en in een handgemaakte, goud-zwarte houten lijst plaatsen. Zo kon ik haar zien als ik wakker werd. Dus toen mijn maag zich omdraaide bij zonsopgang, kon ik haar mooie ogen en dat lieve gezicht zien.

En ik hield een dagboek bij van onze reis. Ik wilde me alles herinneren wat er gebeurde. Ik wist dat ik moest zoeken naar de tekenen dat ze met mij communiceerde. Ik las en herlas elk moment dat ik had vastgelegd over hoe ze de barrière tussen leven en dood had overschreden en met mij had gecommuniceerd op de prachtige manier waarop ze sprak.

Omdat Hayleigh nu een binnenkat was, dacht ik dat het veilig was om een keramisch water achter te laten gerecht in onze tuin op een kleine stenen sokkel. Op een avond waarschuwde ze mij dat we bezoek hadden. Ze zat op de brede vensterbank in mijn kantoor en plotseling boog ze haar hoofd, liet haar staart zakken en pluizigde hem op, en staarde de tuin in. Ik zag vijf of zes wasberen hun handen wassen in de waterbak en graven in de zachte aarde eromheen. Eén was groter, dus ik vermoedde dat ze hun moeder was. De kleintjes waren hilarisch: ze achtervolgden elkaar, renden in bomen en sprongen vervolgens naar beneden en spetterden in hun nieuwe waterbron!

Ik vroeg me af of onze tuinvogels overdag het water zouden bezoeken. De volgende ochtend spoelde ik de erg vuile, handgemaakte keramische schaal uit en zag hoe een groep kleine grijze getufte mezen naar binnen vloog, rond de rand van de schaal sprong en snel wegvloog. (Ik noemde ze Puntige Hoofden.) Enkele van de kleine bruine vogels die met hun tenen uit elkaar op de grond sprongen, kwamen ook opdagen. Ik vond het geweldig om naar ze te kijken.

Mama Beauty en Baby Buck kwamen de meeste dagen op bezoek, samen met de schattige Ziggy! Het stinkdier familie kwam de meeste avonden opdagen en ze waren schat. Ik vond het geweldig om naar ze te kijken. Blijkbaar deed Hayleigh dat ook. Ze ging op de brede vensterbank zitten en staarde naar hen en observeerde elke beweging die ze maakten. Ze was alert, maar helemaal gek omdat ze in **haar** tuin waren!

Vele weken nadat ze de banden van de aarde en mijn omhelzing had losgelaten, schreef ik in mijn dagboek: ***Ik mis BrambleBerry Rose. Ik mis haar terwijl ze naar mij kijkt, slapend op mijn arm of benen, opgerold met haar lieve gezicht naast het mijne. Ik mis dat ze naar me toe kwam toen ik haar belde, haar vredige karakter, het magische universum van haar leven dat ze met mij deelde. I. Mevrouw BrambleBerry. Roos.***

13. Liefde wint. Verlies verliest.

Toen de hulpverlener die werkt met mensen die herstellen van verdriet en rouw mij vertelde dat de pijn over zou gaan – wat voor sommigen misschien vanzelfsprekend klinkt – was ik opgelucht. Ze zei dat ik de gevoelens moest laten zweven als een zachte wind die door me heen waait, ze moest laten zijn wat ze zijn, en moest huilen wanneer dat nodig was, omdat onze tranen ons hart en lichaam helpen genezen. Ze vertelde me dat mijn gevoelens met de tijd zouden veranderen.

Ik moest horen wat ze zei. “Er is geen goede of foute manier om door het proces van genezing na verlies te gaan. Weet met zekerheid dat er nieuw leven is aan de andere kant van dit verdriet.

Wauw! Ik had een manier gevonden om bewust deel te nemen aan deze pijnlijke overgang.

‘Misschien wil je een heilige plek creëren voor BrambleBerry Rose. album, een . . . het kan een foto zijn dagboek, een doos met herinneringen met haar favoriete speelgoed. . . of misschien kun je wat nieuwe bloemen in je tuin planten.’

Ik dacht erover om dit verhaal over haar te schrijven. Hoe prachtig. Deze pagina's waren waar mijn geliefde kat kon weer leven. Dit zou mijn heilige plek zijn voor BrambleBerry Rose.

Ik leerde dat rouw en verdriet voortkomen uit gevoelens van gemis en verlies. Dankbaarheid en liefde zijn het tegengif voor gebrek en verlies, dus begon ik hardop te zeggen hoe dankbaar ik was dat ik al die jaren met BrambleBerry Rose had gehad, hoe voortreffelijk ze voor mij was, en dat ik voor altijd van haar hield.

‘Dit proces is niet alleen psychologisch’, zei de adviseur. “Het is ook fysiek. Jouw lichaam heeft tijd nodig om op cellulair niveau te veranderen.”

Dat had ik nog niet eerder gehoord.

“Waarom doet dit zoveel pijn? Het is alsof ik mezelf eraan moet herinneren hoe ik moet ademen!”

‘Jij en BrambleBerry Rose kenden onvoorwaardelijke liefde. Het is de krachtigste energie die we kunnen voelen. Bij mensen gebeurt dit meestal niet, maar bij dieren wel. Het zal je nooit verlaten, maar als je dat hebt meegemaakt, is het verdriet om het te verliezen diep.’

Toen ik haar vertelde dat ik dacht dat mijn kat BrambleBerry Rose met mij had gecommuniceerd in stilte keek ze me niet op een vreemde manier aan.

'Wat zei BrambleBerry?'

Ik vertelde haar over de drie dingen die Brambleberry mij voorstelde te doen, en nog een paar andere dingen die ze had gezegd.

De adviseur zweeg even. . . kreeg een reflecterende blik in haar . . . en dan ogen. reageerde met een speelse grinnik: "BrambleBerry Rose lijkt verlicht en heerlijk articuleren. . . **voor een kat!**"

"Dat zijn eenvoudige waarheden, en verlicht – we kunnen ze allemaal in ons leven gebruiken. Ze moet Ik ben een heerlijke kat geweest om mee te leven. Je had het geluk en het voorrecht dat je van haar hield.'

Ze eindigde hiermee: "Als je intens liefhebt, zul je de pijn van verlies diep voelen. Zijn de kosten van liefhebben. Verdriet is liefde. Onthoud altijd: liefde overwint. Verlies verliest."

14. Mysterie

Een paar dagen later liet ik een favoriete foto van BrambleBerry vergroten bij een plaatselijke fotokunstwinkel. De vrouw die mij hielp met een nieuw creatief kleurproces, Diana, werd verliefd op haar. Ze vertelde me iets dat ik nog niet eerder had gehoord: "BrambleBerry Rose is gewoonweg schattig. Bedankt dat je haar met mij deelt! Ik zie in haar ogen dat ze een oude ziel heeft."

Later die dag vroeg ik William of hij aan een foto kon zien of iemand een oude ziel had. Toen hij antwoordde dat hij dat kon, vertelde ik hem wat Diana had gezegd en vroeg hem hoe hij dat kon zien.

"Als je in de ogen van je dierenvriend kijkt en iets achter hun ogen ziet, is dat een teken van een oude ziel."

Ik stuurde hem de foto waarmee ik werkte van BrambleBerry Rose. Toen hij zei dat hij het daarmee eens was met wat Diana had gevoeld, vroeg ik: 'Betekent het hebben van een oude ziel dat BrambleBerry Rose misschien eerder in dit leven als een andere kat bij mij was geweest?'

Zijn antwoord intrigeerde mij. 'Natuurlijk, dat kan dat betekenen, en ja, ze is al eerder bij je geweest.'

"In dit leven?"

"Ja."

"Oké . . . **Wat?**"

'Misschien is ze in andere levens zelfs bij je geweest. Heb je het gevoel gehad dat je kende je haar al?'

Daar was het. Opnieuw!

'Je herinnert je waarschijnlijk nog die eerste avond dat ik haar ontmoette en toen ik haar vasthield, hoorde ik mezelf zeggen: ***ik heb je eerder gekend!*** En toen haalde ze groene druiven terug, zoals mijn Abessijnse kat, Aarde. . . en toen ze me die avond nadat ze was vertrokken vertelde dat ze me ***twee keer was komen halen!***

William zweeg even en zei toen met zachte stem: 'Ze is nog niet klaar met jou.'

Heb je iemand iets tegen je laten zeggen dat je wereld verandert – op dat moment - op een goede manier? Dat overkwam mij die dag.

Er gingen nog meer weken voorbij en Christopher was eindelijk weer thuis. Toen hij er doorheen liep Bij de voordeur zat Hayleigh in een van die grote ramen in mijn kantoor en was een goede waakpatroon. Nadat hij me had gekust, pakte hij haar op, maar daar had ze niets van! Ze trok zich terug en keek hem fel aan, recht in zijn ogen. Haar oren gingen naar achteren en met haar grote wanten duwde ze weg.

"Wauw, ze is intens. Wat is er?"

Hij zette haar snel op de grond om te voorkomen dat ze uit zijn armen zou springen, en zij ook rende weg.

'Heb je de puppy's vastgehouden terwijl je dat shirt droeg?'

"Oh . . . waarschijnlijk. Denk je dat dat is wat haar van streek maakt?"

"Ja, ze denkt waarschijnlijk dat je een verrader bent!"

Nadat hij had gedoucht en zich had omgekleed, ging hij op zoek naar Hayleigh om hallo te zeggen opnieuw. Ze was terug naar mijn kantoor gegaan en lag op mijn stoel te slapen toen hij binnenkwam. 'Hé kleintje, ik heb je zeker gemist.'

Hij ging naast haar op het bureau rusten en strekte zijn hand uit om de bovenkant van haar hoofd te aaien. Voor een moment ze trok haar hoofd naar achteren en haar ogen werden groot en rond. Maar toen veranderde haar gezicht en duwde ze haar hoofd tegen zijn hand.

"Ha! Oh goed." hij pakte haar op. "Je houd nog steeds van mij!" Hij opende de bovenste helft van onze voordeur en bleef daar staan terwijl hij haar vasthield. 'Deze hele tuin is van *jou*. Alles wat je ziet, is *van jou*.'

"Dat lijkt te werken!" Ik kon het niet helpen dat ik gecharmeerd was van het feit dat Hayleigh de hele zichtbare wereld voor zichzelf leek te willen.

Hij keek onze woonkamer rond en zag bijna overal het speelgoed van Brambles. "Ik mis haar ook! Het is zo leuk om haar speelgoed en de *Kitty RV weer te zien*. Ik ben blij dat je ze bewaard hebt."

Later op de middag liepen we door ons terrein, en ik verwonderde me opnieuw over de congregatie calla lilies. "Ik kan me niet herinneren dat het er eerder zo veel waren."

Ik zag hem nadenken.

"Ik heb het! Laten we er verschillende kleuren van planten. De calla's. Ze kunnen opgroeien tussen de vuurbloemen van Girl Grey en de wilde bloemen van Huckleberry! Wat een prachtige, wilde groep zullen ze vormen in onze Dankbaarheidstuin. Als een clan van kleurrijke bloesems voor onze baby's."

De Britse tuinman in zijn ziel toonde zich in zijn liefde voor wilde en ongetemde bloementuinen, en onze Gratitude Garden was al een glorieuze mix van asymmetrie en abstracte kleuren. In zijn werk plantte hij bloemen, planten en bomen in groepen die hij 'families' noemde. Zo zag hij ze en voor Brambles vond hij dieppaars, een zachtroze kleur, dieproze en witte calla lelies.

Kort nadat de bloemen waren geplant, reden hij en ik door een bosrijke buurt vlakbij ons huis op weg naar een brunch. Het kenteken op de achterkant van een geparkeerde auto op een oprit trok mijn aandacht. Er stond één woord op het blauw-wit gestempelde stuk metaal: 'Mystère.'

Ik weet niet hoeveel van jullie dat woord op een kentekenplaat hebben zien staan. Het was een eerst voor mij.

15. Ik weet hoe ik moet zeggen dat ik van je hou

Een paar dagen later dacht ik aan wat Diana en William over oude zielen hadden gezegd, toen ik de aanwezigheid van BrambleBerry Rose weer voelde.

"Ik kan voor mezelf spreken. . . Ik weet hoe ik moet zeggen dat ik van je hou."

Dat bezorgde mij een glimlach.

'Ik wil niet dat je verdrietig bent.' Haar stem was zacht en lief. "Ik houd van je . . . Ik hoop dat je mijn liefde kunt voelen. Ik wil dat je liefde verspreidt."

Ze praat inderdaad veel over liefde, dacht ik.

'Ik wil dat je van je leven geniet,' vervolgde BrambleBerry, op de prachtige manier waarop ze sprak. "Er zijn dingen die je daar kunt leren, maar die je hier niet kunt leren."

Terwijl ik in het gevlekte zonlicht van onze Gratitude Garden zat, omringd door de sierlijke Japanse Red Dragon-esdoorn, de vuurbloemen van Girl Grey, een overvloed aan lokale wilde bloemen en hoge grassen – en nu verschillende paarse en roze calla lelies – had ik opnieuw een stil gesprek met mijn geliefde BrambleBerry Rose. En opnieuw stuurde ze me afbeeldingen, samen met enkele van de wijze gedachten die ze deelde.

"Ons leven is niet bedoeld om gemakkelijk te zijn." BrambleBerry onthuld. Ik dacht na over hoe ze dat zou doen raakte gewond en verloor haar vermogen om haar familie te vermaken met haar wilde, hoogklimvliegprestaties.

'We zullen weer samen zijn. . . maak je geen zorgen om mij te vinden; Ik zal je vinden als de tijd daar is rechts."

Daar was hij weer: de terugkerende draad van voortzetting.

Ik vroeg me af of ze bedoelde dat ze in dit leven als mijn kat zou terugkeren? Of wacht je op mij aan de andere kant?

'Er is een hogere macht die de timing bepaalt', voegde ze eraan toe.

"Weet alsjeblieft dat de keren dat je denkt dat ik bij je ben, dat ook zo is." _____

Ik vroeg me stilletjes af of ze veilig was. 'Ik zie hier alleen maar mensen die van mij houden,' hoorde ik haar zeggen. "Ik ben omringd door liefde. . . iedereen hier houdt van mij."

Dat verhief mijn hart en deed me glimlachen. 'Natuurlijk,' zei ik tegen haar, hardop lachend. "Jij bent zo mooi."

Dit leek bijna op een gesprek dat ik met iemand zou voeren.

Ik vroeg me af of ze haar broers en zussen had ontmoet. 'Ik heb een deel van mijn kattenfamilie ontmoet,' zegt ze reageerde. "Ik begrijp dat ik nu in de geest ben." Er viel een stilte en ze vervolgde: 'Ik heb er niet voor gekozen om je te verlaten. Het was mijn tijd. Het is hier prachtig. Ik voel me nu gelukkig en ik hou van je."

'Ik ben op een spirituele reis,' besloot BrambleBerry Rose, 'en jij ook.'

Ik werk aan de dingen die BrambleBerry Rose mij heeft geleerd. Het is echter een voortdurende uitdaging. Vanwege haar woorden zeggen Christopher en mijn vrienden dat ik veranderd ben: ze zeggen dat ik gemakkelijker in de omgang ben, en dat ik kan vergeven en verder kan gaan. Ik praat ook over dingen die mij storen – dat is nieuw voor mij en soms moeilijk – en ik doe mijn best om op een liefdevolle manier over kwesties te praten in plaats van boos te worden. Ik vraag niet dat mijn vrienden dezelfde overtuigingen delen als ik. Ik verwacht niet dat ze mijn overtuigingen zullen veranderen, ermee instemmen of zelfs maar accepteren.

Ik vraag de Schepper van het Universum om hulp bij dit alles. Dagelijks.

Ik word er steeds beter in.

En ik herinner me: ik ben op een spirituele reis.

Christopher, mijn vrienden, en ik zeggen het vaak: **het is een spirituele reis.**

16. Het einde?

Ten eerste zou ik willen vragen: ***is er een einde?***

Hoe meer ik mijn hart open laat voor liefde, hoe dichter ik bij BrambleBerry Rose ben.

Ik weet dat ze van mij is en ik zal haar weer zien.

Ze is veilig en ze houdt van mij.

Ik hou van haar.

Liefde is sterker dan al het andere. ***Alles!***

Ze gaat verder.

Ik ga door.

Uiteindelijk is liefde alles wat er is.

17. Haar namen:

Braambes
Braambessenroos
Baby Bramen
Baby B
Bramen
Bramby
Brambies
Brambly
B
Bramby Beer, Beer
BraamBerry
BraamBessenroos
& Christopher's favoriet: Miss B

*De beste en mooiste dingen ter wereld kunnen niet worden gezien of zelfs maar worden aangeraakt.
Ze moeten met het hart gevoeld worden.*

-Helen Keller

18. Ik heb een foto gevonden die een verhaal vertelde

Na het schrijven van dit liefdesverhaal vond ik vergeten foto's uit de tijd dat BrambleBerry Rose en Hayleigh Skywalker waren jong. In één daarvan zat hun broer Navar Star op het dak van onze garage – een van zijn favoriete plekken – en keek hoe BrambleBerry een klassieke katachtige aanval uitvoerde op Hayleigh in onze achtertuin. BrambleBerry Rose had de kleinere kat volledig vastgepind en beet haar in haar nek.

In het wild zou dit een dodelijke beet zijn geweest.

Was ik verrast? Absoluut!

Ik was me er niet van bewust dat ze in die eerste paar maanden de machtspositie in de hiërarchie van kattenrelaties met haar jongere broer of zus had opgeëist.

Na dat aanstootgevende vertoon van dominantie leefde BrambleBerry Rose in vrede geweldloosheid bij Hayleigh Skywalker, al meer dan dertien jaar.

Mijn respect voor mijn geliefde BrambleBerry Rose groeide nog meer met deze kennis met terugwerkende kracht. Ze had niet alleen haar favoriete bezigheid opgegeven – met de eekhoorns in de takken klimmen en springen – maar ze had ook in hetzelfde gezin gewoond met een kat die vastbesloten was haar kwaad te doen, en ze was de grote weg ingeslagen.

Zij was de vredestichter. Elk. Dag.

Ze had haar mooie kleine zusje elke dag kunnen verpletteren. Dit was weer een boodschap van het universum dat de kostbare schoonheid die ik mocht kennen en liefhebben een superieur wezen was. Ze heeft mij zulke mooie en zachte lessen nagelaten. Het was rond deze tijd dat ik vrede in mijn hart en geest voelde over haar vertrek.

Ik geloof nu dat ze een verbijsterend kostbaar leven heeft gehad en dat ze heeft geleefd op de manier die zij verkoos. Ze had er vrede mee toen ze wegging, omdat ze op de een of andere manier wist waar ze heen ging. Ze gaat door en ik ook, en het gaat goed met haar, leven na leven. Ze had haar race gelopen, haar hoogten uitgedaagd, over haar valleien gezegevierd – en blijft; glorieus sterk, zelfverzekerd en verbluffend mooi!

Ik hoop alleen dat ik deze kennis in mijn eigen leven zal overbrengen en het zal weten wanneer ik het nodig heb volgende.

Ik vond deze foto ruim een jaar nadat BrambleBerry Rose vertrok. Je weet uit dit verhaal dat ik andere katten heb verloren. . . en ik was verbaasd hoeveel ik haar miste. Nog steeds. Ze was zo'n groot deel van mijn hart.

Zoals Poeh Beer zei: ***Soms nemen de kleinste dingen de meeste ruimte in je hart in beslag.***

—AA Milne

19. Een gedeeltelijke lijst met hulpmiddelen die mij hebben geholpen te genezen

De hemel is echt: het verbazingwekkende verhaal van een kleine jongen over zijn reis naar de hemel en terug

door Todd Burpo Ik vind het geweldig als de zoon van de auteur, Colton Burpo, zegt dat er veel dieren in de hemel zijn.

Het doel van een hond: een roman voor mensen Een

hondenreis door W. Bruce Cameron

Within Heaven's Gates door Rebecca Springer Er

staat een gesproken versie op YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> en een langere

versie op: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBJyg> Naast andere verhelderende

verhalen vertelt ze een prachtig verhaal over een lief katje.

Your Talking Cat, Paperback – 1 januari 1991 door Jack

Richter

Een lokale groep voor herstel van verdriet; velen zijn aangesloten bij kerken en ziekenhuizen.

Nancy Windheart: Interspeciesbewustzijn en wijsheid [https://](https://nancywindheart.com/)

nancywindheart.com/

The Animal Rescue Site:

Dagelijks GRATIS klik om dieren te

helpen <https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

Humane Society of the United States

Misschien wil je **bijdragen aan een organisatie die dieren helpt;** er zijn er veel.

Eén die ik steun is: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

En Humane Society International [https://](https://www.hsi.org/how-you-can-help/)

www.hsi.org/how-you-can-help/

Dagboek met berichten van mijn geliefde

Misschien wilt u uw dagboek beginnen door de datum, de dag en misschien het tijdstip in te voeren waarop uw geliefde contact met u opneemt. Dit kan een gevoel zijn, iets dat je hoort of ziet, een geur, een liedje in een film of op de radio. Het zou een gevonden voorwerp kunnen zijn. Het kan een kolibrie, een vlinder of zelfs een **havik zijn**. Wanneer en wat er ook gebeurt waarvan je denkt, weet of gelooft, het is een liefdevolle boodschap van je dierbare aan Gene Zijde, of het nu een dier of een persoon is... dat is het ook.

Over de auteur

Ik hield van mijn kat, puur en simpel, en toen ze stierf ontmoette ik een voor mij onbekende duisternis. Bij Tegelijkertijd begon ze in gedachten met mij te communiceren. Ik voelde haar woorden van liefde in mijn hart, en ze hebben mij gered.

Ik schreef haar verhaal om mezelf te helpen. Ik hoop dat haar woorden van liefde je zullen helpen, of iemand die je kent, die een liefde heeft verloren en diezelfde destructieve duisternis heeft ontmoet.

Voordat we BrambleBerry Rose ontmoetten, hadden Christopher en ik een Custom Home Design and Build Company. We hebben bekroonde huizen gebouwd en zelfs de Skybox verbouwd voor de toenmalige eigenaar van de San Diego Padres. Terwijl we deze huizen voor hun eigenaren bouwden, woonden we in drie staten, waaronder Hawaiï, aan de westkant van het land. Christopher is een geniale huis- en tuinontwerper. Voordat ze gebruikelijk waren, ontwierp en bouwde hij passieve zonnewoningen. Naast andere innovatieve maatregelen bouwde hij ook een duurzaam huis in Big Sur, Californië, waarbij gebruik werd gemaakt van regenwateropvang, zonne-energie en gezuiverde binnenlucht, evenals niet-bedreigende maatregelen om veilig samen te leven met wilde dieren, en het gebruik van natuurlijke luchtstromen. voor koeling en circulatie.

Toen BrambleBerry Rose jong was, richtten Christopher en ik 1Sun4All op; een website dat was gericht op schone energie en oplossingen voor de klimaatproblemen waarmee we worden geconfronteerd. Ik beheerde de website en redigeerde alle artikelen. Ik schreef ook voor Cleantecnica.com, waar je nog steeds veel van mijn verhalen kunt vinden; sommige zijn geschreven toen we de Solar Impulse-vlucht rond de wereld volgden met uitsluitend zonne-energie, en andere waren voor het Amerikaanse ministerie van Energie, Solar Decathlon. Ik ben drie keer gepubliceerd in **Scientific American**, één keer toen de Solar Impulse over de Golden Gate Bridge in San Francisco vloog, en twee keer voor infographics over schone energie die ik heb gemaakt. Ik werd ook erkend door het Amerikaanse ministerie van Energie voor mijn werk bij de Solar Decathlon.

In mijn hart ben ik een kunstenaar; Ik schilder acryl op canvas. Ik heb verschillende stijlen, waaronder mijn huidige passie: abstract expressionisme. Mijn bladgoudschilderijen van kruisen zijn tentoongesteld tijdens de gebedsdiensten bij kaarslicht in Taizé in de plaatselijke Missiebasiliek in onze stad. Christopher en ik hebben kittens en katten gered, waarvan de meesten bij ons woonden. Door de jaren heen hebben we gezamenlijk meer dan dertig geredde katten liefgehad en samenleefd. BrambleBerry Rose was een kostbaar juweel, en uniek in zijn soort.

Ik heb gelezen dat andere talen opties bieden voor het woord liefde, maar in het Engels hebben we er maar één. Dus ik schrijf over degene die ik ken: het tilde me op, maakte me een beter mens en liet me een magisch universum zien waar ik anders geen toegang toe had – en toen het fysiek eindigde, gooide het me neer en verpletterde me.

Ik moest opnieuw leren vliegen. Mijn ziel eist dat, en de enige manier waarop ik dat kon doen was door de liefde te omarmen die Brambles en ik hadden gekend. Toen hoorde ik dat zij en ik langer zijn dan de tijd; sterker dan de zwaartekracht. Omdat we liefhadden, raakten we het oneindige aan.

We zijn.

En zal zijn.

Voor altijd.

